

မိုးမိုး

BURMESE
CLASSIC

.com

မင်းသား၊ မင်းမိတ်

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအရေး

ပြည်ပအရေးအရာ

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမှိုင်းမာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရရှိသန်နိုင်စေရန်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ တွေထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဗီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စင်ပုန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မင်းသား၊ မင်းမိတ်

ဝါးကြီး

BURMESE CLASSIC

နတ်ရွာသို့

၁၉၅-၈၃

ဝါကြီး/နတ်ရွာသို့ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။
၁၅၃ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်စာပေ၊
မြန်မာ့အသံ၊ အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ (ဇွန်လ)၊ အုပ်စု (၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

အင်္ဂါနေ့မှာ

တမင်တကာ မေ့သွားတဲ့ ကောင်မလေးက
သောကြာနေ့မှာ နောက်တစ်ခါ ထပ်ချိန်းတယ်။

အဲဒီနေ့လည်း ရောက်မလာဘူး...

"မောင်ရေပုခွဟူး" တဲ့...

ကျုပ်ရှားတွေ့မယ်...

တကယ်လာမယ့်နေ့

ဘယ်နေ့လည်းလို့ သွားအမေး

ကောင်လေးအသစ်နဲ့ တွဲနေလို့

ဆွဲပြီး နားရင်းအုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

(ကျုပ်လည်း...ခုတင်ပေါ်ကနေ "ဘုတ်" ခနဲကျ၊

အိပ်မက်က လန်နီးလာခဲ့တယ်...)

အခန်း(၁)

BURMESE
CLASSIC

ဖြတ်

မင်း အစောကြီး နိုးနေပြီး.. ပြန်အိပ်လို့လည်းမရ။
အိပ်တန်းဆင်းငှက်တွေကလည်း တစီစီ.. ဗိုက်ထဲမှာလည်း တစို့စို့
မြည်နေ၍ ထကာ မျက်မှန်ကောက်တပ်ပြီး ရေအိမ်ဝင်ခဲ့သည်။
သူ ရေအိမ်ကဆင်းတော့ ခေါင်းရင်းခန်းက ကိုစိုင်းနိုးလာပြီး
ရေအိမ်ရှေ့မှာ ဆေးလိပ်တစ်တိုနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလေသည်။
“ကိုစိုင်း.. အစောကြီးပါလား”

နတ်ရွာနီး

ဝါးကြီး

၉

“အေးကွာ. . ညက ဟိုကောင်တွေအမြည်းက အစောကြီး ထွန်နေလို့ကွာ. . ကျွတ်. . ကျွတ်. . ”

“ဝို! . . ညော! . . ”

“အင်. . ကဲ. . နောက်မှပြော၊ ငါဝင်မှဖြစ်တော့မယ်”

ကိုစိုင်းစကားဖြတ်ပြီး ရေအိမ်ပေါ် တစ်လှမ်းတည်းနှင့် ခုန် တက်သွား၍. . သူလည်း မျက်နှာသစ်ရန် ရေကန်ဘက် ခြေဦးလှည့် လိုက်သည်။ (အဲ. . သွားတိုက်ဆေး. . ဟာ. . တစ်ရက်လေးပဲကွာ ရပါတယ်) ထို့နောက်. . သွားတိုက်ဆေးမပါသော မျက်နှာသစ်ခြင်း အားဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ပြီးစေကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်၍ အနောက်ဘက်ထွက်သော တံခါးပေါက်ပါ စေ့ပိတ်ခဲ့တော့သည်။

“ဝါးကြီးရေ. . ”

“ဗျို. . ”

“ဪ. . အေး. . မင်းနီးနေပြီလား၊ ဆိုင်သွားမယ်လေ ကွာ. . ”

“ဟုတ်. . ကိုစော. . ခဏလေးဗျ. . ”

“ဘာလဲ. . မင်းမျက်မှန် ပျောက်နေပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ပဲပြတ်အိုးလေး မီးပိတ်ခဲ့မလို့. . ”

သူလှမ်းပြောရင်း ပဲပြတ်ထားသော ဟင်းပေါင်းအိုးပလပ် ကိုဖြတ်ကာ ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲ မေ့မေ့လျော့ လျော့ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်များ ကျန်မကျန် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ အိပ်ရာကတော့ ပြန်လာမှပဲသိမ်းတော့မည်။ သူမြင်နိုင်စွမ်းရှိသ

လောက် စိတ်ချသွားမှ အရှေ့အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လေသည်။ ကိုစောမင်းဝေ ဝရန်တာကိုမှီရပ်နေရာမှ ခွာလိုက်ပြီး. . .

“ဘယ်လောက်ပြင်ပြင်. . မင်းပုံစံက ဒါပါပဲကွာ ဝါးကြီးရာ”

မြတ်မင်း ပြုံးရင်း အခန်းတံခါးသော့ ခတ်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် သော့တွဲခါးကြားထိုး၍ ခေါင်းကဆံပင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် နောက်လှန်ထိုးသပ်ပြီး မျက်မှန်ကိုပါ အနည်းငယ်ပင့်မ၍ စကြိုလမ်း အတိုင်း ကိုစောဘေးမှ လိုက်လျှောက်လာခဲ့၏။

“ညက ဗိုလ်စိုင်းတို့အုပ်စု ဒီဖက်ခန်းထဲ သောင်းကျန်းနေ လို့ မင်းအိပ်မရဘဲ. . ဒီမနက် အတော်နိုးရမယ်မှတ်တာ”

“ကျွန်တော်အိပ်လို့ရပါတယ်”

“ဟေ. . ”

ကိုစောမင်းဝေ မယုံသလိုလှည့်ကြည့်သဖြင့် မြတ်မင်းက. .

“သူတို့ဝိုင်းဖွဲ့သောက်ပြီး ဆူလောင်နေတာတော့အမှန်ပဲ အစ်ကိုရ၊ ဒါကိုဆူတယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ကလက်ခံလိုက်ရင် အိပ်လို့မရ မှာသေချာတယ်၊ ဆူတာကိုး. . ကျွန်တော်က သူတို့ဘာသာ ဆူဖွက် နေတာ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ထရံတစ်ချပ်တောင် ခြားသေးတယ်လို့ ယုံ ကြည်လိုက်တော့ အိပ်လို့ရသွားတယ်”

“ဟာ. . ငါတော့အိပ်လို့မရဘူး ဝါးကြီးရာ၊ သူတို့အသံတွေ ပျောက်သွားတော့ (၂)နာရီကျော်ပြီ၊ အဲ့ဒီမတိုင်ခင်လေး. . ငါ ခေါင်း တွေကိုက်လာလို့ ဆေးသောက်ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်သောက် လိုက်တယ်၊ ငါက မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မရတော့ဘူး၊ အဲ့ဒါနဲ့ ရေး

လက်စ ဆီဆေးကားလေး လက်စသတ်ရင်း မိုးလင်းပိုင်းမှ တစ်မှေး
ဝင်မှေးလိုက်ရတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗိုလ်စိုင်းတို့ နည်းနည်းလွန်တယ်
ကွာ..”

ကိုစိုင်းတစ်ယောက် တကယ်လွန်မှန်းသိသော်လည်း သူ
ထိုကိစ္စအတွက် စိတ်ထဲမရှိသလို ပြုံးရုံသာပြုံးနေလိုက်သည်။ ကို
စောမင်းဝေအတွက်တော့ အတိုင်းအထက်ကို လွန်ပါသည်။ အခန်း
ဆယ်ခန်းတိတိရှိသော သူတို့လူပျိုဆောင်မှာ ဘုရားကျောင်းဆောင်
ရှိသောအခန်းနှင့် နေညဘုရားဝတ်တက်သံကြားရသော အခန်းမှာ
ကိုစောမင်းဝေနေသောအခန်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ကိုစောမင်းဝေက ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းပြီး အသောက်အ
စား အပျော်အပါးကင်းသော လူပျိုကြီး ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။ ပန်းချီကားတစ်ကား ဈေးကောင်းနှင့်ရောင်းရသည့်အခါတိုင်း
(၁၀)ရက်တရားစခန်း ဝင်သောသူ။

ထို့ပြင် တစ်နှစ်ကို လေးငါးကားလောက် အနည်းဆုံးရောင်း
နေရကာ နှစ်စဉ် တရားစခန်းလေးငါးကြိမ်ဝင်ဖြစ်နေ၍.. သူ ဒီလို
ကောင်းသောအလုပ်ကိုလုပ်ခြင်းကြောင့် ကောင်းကျိုးခံစားရတာဟု
ယုံကြည်ကာ သူ့ကမ္ဘာလေးနှင့်သူ အဆင်ပြေနေသောသူ ဖြစ်သည်။
ပြဿနာက သူ့ကမ္ဘာလေး၏ရပ်တည်ရာ နေရာဌာနကား ပတိရူပ
ဒေသဝါသောစ.. မဖြစ်ခြင်းပင်။

စာသင်ဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်လို အခန်းဖွဲ့ထားသော သူ
တို့လူပျိုဆောင် အခန်းဆယ်ခန်းအနက်.. ကိုစောမင်းဝေက အခန်း

နံပါတ်(၆)၊ သူ၏အခန်းက အခန်း(၄)၊ သူနှင့် ကိုစောမင်းဝေကြားက
အခန်း(၅)မှာ ကိုစိုင်းနေလေသည်။ ကိုစိုင်းလည်း ပန်းချီဆရာဖြစ်ပြီး
တို့စောတင်မောင်နှင့် လုပ်ငန်းဌာနတူကြသည်။

ပြည်ပအနုပညာကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ စပွန်ဆာပေးထားသော
မြန်မာအလှကုမ္ပဏီမှာ သူတို့ရေးဆွဲပြီးသော ပန်းချီကားများအား
တစ်လတစ်ကြိမ် သွားရောက်အပ်နှံကြရသည်။ ထိုသို့ပန်းချီကား အပ်
ရင်း ကုမ္ပဏီမှ သူတို့တစ်လစာလိုအပ်သော အသုံးစရိတ်ကို ထုတ်ယူ
ကြလေသည်။ ထိုကုမ္ပဏီမှတစ်ဆင့် စပွန်ဆာပေးထားသော ပြည်ပ
ကုမ္ပဏီသို့ ပန်းချီကားများအား စုဆောင်းကာ ပို့ပေးပြီး.. ပြည်ပ
ပန်းချီအရောင်းပြခန်းမှာ တင်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နှစ်ရောင်းချရသော ပန်းချီကားများအနက်.. မိမိ၏
ပန်းချီကား ဘယ်နှစ်ကားရှိမည်နည်း။ ဆိုပါစို့ တစ်နှစ်စာ ဆယ်ကား
ရောင်းရလျှင် ထိုရောင်းရငွေထဲမှ သူတို့တစ်နှစ်လုံး ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်
ယူသုံးစွဲထားသောငွေကို ပြန်သင့်ပြီး ပိုလျှံလျှင်ထပ်မံရကြသည်။ လို
သေးလျှင် နောက်နှစ်ရောင်းရမည့်ကားမှနှုတ်ရန် သုံးစွဲလက်ခံထဲ
ဆက်ပေါင်းထားလိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့် မြန်မာအလှကုမ္ပဏီ မင်ဘာအဖွဲ့ဝင် ပန်းချီ
ဆရာများ အသက်ရှင်နေထိုင်ကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူများ
ထဲ ကိုစောမင်းဝေနှင့် ကိုစိုင်းအပါအဝင်ဖြစ်ကာ.. နှစ်ယောက်စလုံး
လူပျိုကြီးများလည်းဖြစ်၍ ဘဝသဟာယလူပျိုဆောင်တွင် လာ
ရောက်ဆုံစည်းကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ပြောချင်သည်မှာ လူဟာ အသက်ရှူတာခြင်းတူသော်လည်း ကံအကျိုးပေး မတူညီခြင်းပင်။ ကိုစောနှင့်ကိုစိုင်း လုပ်ငန်းတူပြီး အကျိုးရှိပုံခြင်းမတူ။ ကိုစောက တစ်နှစ်ကို ပန်းချီကား ငါးကား လောက် ပုံမှန်ရောင်းနေရ၍ အသက်ရှူချောင်ကာ အဆင်ပြေသော်လည်း . . . ကိုစိုင်းက ဝတ်နှစ် နှစ်ကားလောက်သာ ရောင်းရသဖြင့် အဆင်မပြေဘဲ ကုမ္ပဏီမှာ ကြွေးကျန်အတော်ပင် များနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ညစ်လုံးလုံးကာ သောက်ဖြစ်သည်။ ပထမတော့ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အခန်းထဲသောက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲသည်။ နောက်ပိုင်း သူနှင့်ဘဝတူမင်ဘာများဖြစ်သော သိန်းခွေကြည်တို့ ရုနော်တို့နှင့်ဆုံမိကာ ဆိုင်မှာသောက်ကြသည်။ ဆိုင်မှာ သောက်ရင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာတို့ သဲဇာတို့နှင့် ပေါင်းစည်းမိသွားပြီး သောက်လုံးသောက်ပိုင်းကြီးဖွဲ့ပြီး ပေါက်ကွဲသံစဉ်ကြီးများ ပုံမှန်လိုလို ဖန်တီး ဖြစ်ကြတော့သည်။

ထိုပေါက်ကွဲမှုများအား သောက်နေကျဆိုင်မှာ ပေါက်ကွဲတာ သိပ်ပြဿနာမရှိ။ သဟာယလူပျိုဆောင်၏ ကိုစိုင်းနေထိုင်ရာ အခန်းထဲ ထိုအုပ်စုကြီးနှင့် လာရောက်ဖောက်ခွဲသောအခါ . . . ကပ်လျက်ခြေရင်းခန်းမှ ဘုရားသမား တရားသမား ကိုစောပါ ပေါက်ကွဲလာတော့သည်။

လက်ဖက်ရည်မှာပြီးကာမှ ကိုစော မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာ မြင့် မြတ်မင်းကို တီးတိုးလှမ်းမေးသည်။

“ဝါးကြီး . . . မင်းပိုက်ဆံပါသေးလား”

“ပါတယ် . . . ကိုစော”

“အာ . . . တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ပိုက်ဆံမေ့လာလို့ကွ . . . မင်းစိုက်ထားလိုက်၊ ငါအဆောင်ရောက်မှပြန်ပေးမယ်”

“ဟာ . . . ရပါတယ် . . . ဒီမနက် ကျွန်တော်တိုက်ပါမယ် . . . အဟဲ . . . ဟဲ . . .”

“အင်း . . . ငါ့ကောင် ရေလျှံနေတယ်ထင်တယ်”

“ဆိုပါတော့ . . . မနေ့ကမှ အိမ်ကထပ်ပို့လိုက်တာလေ၊ ဖုန်းနဲ့လည်း သေချာမှာသေးတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဘာတဲ့လဲ”

“ဒါ . . . နောက်ဆုံးပဲတဲ့ . . .”

“ဟေ . . .”

မှာထားသောလက်ဖက်ရည် လာချပေး၍ မြတ်မင်း တစ်ငုံ သူ့သောက်ကာ ပန်းကန်ပြန်ချရင်း ပင့်သက်ပါးပါးချမိသည်။ ကိုစောကတော့ မသောက်ပဲ ပြန်ပေးရမလို ဖြစ်နေသည်။

“အဖေတို့မမှာလည်း ရန်ကုန်မှာအလုပ်ရှာတာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော့်ဘာသာဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ကျောင်းတက်နေတုန်းကမှ ဟုတ်သေး . . . အခု ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ရှာမယ်ဆိုတာမှ . . . ကုန်ကျစရိတ်က နှစ်ဆလောက်ပိုပေးနေရတဲ့ အဖေတို့ကိုလည်း အားနာလှပါပြီ ကိုစောရာ”

“ဒါနဲ့ . . . မင်း ဟိုတလောကလျှောက်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီက အစမ်းခန့်(၁၀)ယောက်ထဲမှာ မင်းပါတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်. . လူတစ်ရာလျှောက်တာ ဆယ်ယောက်ပဲ အ
ရွေးခံရတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်ပါတယ်၊ အစမ်းခန့်ကာလ
တစ်လမှာ. . ကျွန်တော် ငါးရက်ပဲအလုပ်တက်ခွင့်ရပြီး ပြုတ်သွား
တယ်”

“ဟင်. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပထမတစ်ရက်က သန့်စင်ခန်းထဲ မျက်နှာဝင်သစ်ရင်း
ခဏချွတ်ချထားတဲ့ မျက်မှန်ကိုပြန်ရှာတာ နေ့တစ်ဝက်ကုန်သွားလို့
ရမှတ်နှစ်ဆယ်မှာ နုတ်မှတ်ဆယ်ငါးမှတ် ထိသွားတယ်၊

ဒုတိယရက်မှာ ကုမ္ပဏီကသူဌေးမကို စာရေးမှတ်လို့ အရို
အသေမပြု၊ ခရီးဦးကြိုမပြုမိလို့ တစ်မှတ်မှမရလိုက်ဘူး၊

တတိယရက်မှာကျတော့ ကုမ္ပဏီရုံးပေါ်တက်တဲ့လှေကားနဲ့
အိမ်ခန်းတွေပေါ်တက်တဲ့လှေကား မှားပြီးတက်မိလို့”

“ဟာ. . ဒါတော့ မင်းလွန်သကွာ. . ”

“ကျွန်တော်မလွန်ပါဘူး. . ကံတရားကိုက နည်းနည်းလွန်
တာ. . ကျွန်တော့်မျက်မှန်က ကားပေါ်ကအဆင်းမှာတင် လူတိုင်းခံရ
ပြီး မှန်ကျွတ်ကုန်တာ မျက်နှာပေါ်မှာ ကိုင်းပဲပါတော့တယ်၊ မှန်ပါမ
လာဘူးလေ. . ၊ အဲဒီနေ့က ကုမ္ပဏီရုံးလှေကားကို ရှာမတွေ့တော့
လို့ လုံးဝဘဲဥမကွဲဘဲ ဖြစ်သွားတယ်. . ”

“အေး. . ထားပါတော့. . အဲဒီနေ့က ရုံးလှေကားတောင်
ရှာမတွေ့တာ အဆောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ရောက်လာတာလဲ. . ”

“ဟုတ်တယ်. . ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကျေးဇူးရှင်ကို စဉ်း

စားနေတာ၊ မြင်လည်းမြင်ဖူးချင်လိုက်တာ ကိုစောရာ၊ နားထောင်ရ
တဲ့အသံနဲ့ပဲ ခန့်မှန်းပြီးပြောရရင် ဒီမိန်းကလေးက အသက်အစိတ်
လောက်ပဲရှိမယ်. . စိတ်နှလုံးကောင်းပြီး ရုပ်ရည်ချောချောလှလှ
လေးထဲကဗျ၊ အရပ်လည်းမြင့်တယ်၊ မျက်လုံးလေးလည်းလှတယ်၊
နှုတ်စင်းစင်းလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးပါးပိပိလေး. . ”

“ဟေ့. . ဟေ့. . ဝါးကြီး၊ တော်တော့ မင်းဟာက အဓိပ္ပါယ်
မရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ. . ”

“မင်းမျက်လုံးမမြင်ဘဲ ဒါတွေကဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ
ကွ. . . ”

“ဪ. . ကိုစောကလည်း. . . ”

ပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ငုံသောက်သည်။ ပြီးမှ. . .

“ဒါက ကျွန်တော်တို့လို အမြင်အာရုံအားနည်းသူတွေရဲ့
အနီးစပ်ဆုံး မှန်ကန်တဲ့ ခန့်မှန်းချက်ပဲ ကိုစောရ. . ၊ ဖြစ်နိုင်ချေကို
ပြောပြမယ်၊ လူဟာ အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြားနဲ့ ဘဝအတွေ့အ
ကြုံပေါ်မူတည်ပြီး အပြောအဆိုကွာတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီဖို့ပြော
တဲ့စကားက အသက်အစိတ်သုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့သူတွေ ပြောနိုင်
တဲ့ စကားဆိုတာ ငြင်းစရာကိုမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ စိတ်ကောင်းနှလုံး
ကောင်း မရှိဘဲနဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကိုကူညီစရာ အကြောင်းမရှိဘူး
ဟုတ်လား၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူတွေ ရုပ်ရည်ချောမောတာများ
တယ်. . ၊

ရုပ်ချောပြီး စိတ်ပုပ်တဲ့သူနဲ့ ရုပ်ဆိုးပြီးစိတ်ကောင်းရှိတာ လူနည်းစုပဲ။ အရပ်မြင့်တယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့စကားသံက ကျွန်တော့်နား ရွက်နားလောက်မှာ ပေါ်လာတာ။ နောက်တစ်ခုက အသံရဲ့ အနိမ့် အမြင့်မှန်တယ်။ အသံဝါတာမျိုး.. ပြာတာမျိုးမရှိဘဲ ပကတိကြည် စင်ပြီး စကားလုံးကိုလိင်ကွဲအောင် အဖြတ်အတောက်တိကျမှန်နေ တဲ့အတွက် ပြောစဉ်တုန်းမှာတုန်းလေးအားနဲ့ ပါးလျှပ်ရိတ်နှုတ်ခမ်း ကိုအားမပြုဘဲ ဘယ်လိုမှကိုမပြောနိုင်တာ။

လျှာ၊ လျှာခင်၊ အာသီးနဲ့ အသံအိုးတွေဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း နှုတ်ခမ်းနဲ့နှာခေါင်းအားပြုမူမကောင်းရင် မစွဲဘူး၊ မယုံရင် နှာခေါင်းကိုလက်နဲ့ညှစ်ပြီး စကားပြောကြည့်၊ နှုတ်ခမ်းလွှာ ချင်းကို ပလာစတာကပ်ပြီး စကားပြောကြည့် သိတယ်.. ”

ကိုစော ခေါင်းကို နောက်စေ့ဘက်ကနေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တုတ်ပစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမော့ပစ်တော့သည်။

ထို့နောက်မှ...

“အေး.. ဟုတ်ပါပြီတဲ့.. အဲဒီကျေးဇူးရှင်က မင်းကိုဘယ် လိုကူညီလိုက်တာလဲ”

မြတ်မင်းလည်း အားကျမခံ လက်ဖက်ရည်အကုန်အစင် သောက်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ကျွန်တော့် ကို သူ့ကားနဲ့တင်ခေါ်သွားပြီး အိုင်ကျူဗီးရှင်း မျက်မှန်ဆိုင်ကိုလိုက် ပို့ပေးတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ မျက်မှန်စမ်းသပ်ပေးပြီး မျက်မှန်ပါ အသစ်

လုပ်ပေးသွားတယ်၊ ပြောလည်းပြောသွားတယ် သူ့အလှူလုပ်တာ တဲ့... ”

“ဟုတ်လား.. ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းမျက်မှန်ရသွားပြီ ပဲ သူ့ကိုမမြင်လိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် မျက်မှန်စောင့်ယူနေတုန်း သူက ကျသင့်ငွေ ချွင်းပြီးပြန်သွားတယ်လေဗျာ.. အဲဒါကြောင့်”

ကိုစောမင်းဝေစိတ်ထဲ နားထောင်ရသမျှ သိပ်ပြီးဘင်မကျ သော်လည်း မြတ်မင်း၏အားနည်းချက်အား ဝဲ့ညှာကာ ထိုကိစ္စအား ဆက်မမေးဖြစ်တော့ချေ။

သို့သော် မြတ်မင်းက ထိုမျှနှင့် အားရကျေနပ်မှုမရှိဘဲ ဆက် ပြောချင်ပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုစောမင်းဝေက...

“ရှင်းလိုက်တော့ကွာ.. ပြန်ကြရအောင်”

သေရာတာက

နေရာမရွေ့ စောင့်နေတဲ့ "အချစ်" သာလျှင်
"အစစ်" ဖြစ်တယ်...

အသန်း(၂)

တပေါင်းလရာသီသည် စာလုံးရေနှစ်ထောင်ခန့်ရှိသော Paper Project တစ်ခုလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးခွေးပြန်ကာသွားသည်။ ထိုကာလအတွင်း ဂိတ်ဝင်ဂိတ်ထွက်လောက်သာ အဲကွန်းဖွင့်တတ်သော ဘတ်စ်ကားကြီးများ.. ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ငြိတင်းပေါက်များ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထား၍သာ တော်တော့သည်။ သို့တိုင်.. ဒီနေ့.. အလုပ်တစ်ခုအတွက် လူတွေ့သွားဖို့ ထွက်လာ

၂၀ နတ်ရွာစိုး

သော မြတ်မင်းတစ်ယောက် အပူငွေ့များဖြင့် ချွေးဒီးဒီးကျကာနေ လေသည်။

လက်မှတ်မပေး လူပိုတင်လျှင် ကြိမ်ဒဏ်၊ ငွေဒဏ် နှစ်ရပ် ခံရမည်ကိုသိလျက်နှင့် ကြပ်ညပ်နေအောင်တင်လာသော နှစ်ရာ ကားကြီးပေါ်မှ မြတ်မင်း ခွေးတိုးဝက်ဝင်ဆင်းလာရသည်။

(ဟူး.. အခုမှပဲ အသက်ရှူနိုင်တော့တယ်.. အား.. စပ် တယ်ဟ.. အားလာ.. လာ..)

နဖူးပေါ်မှ စီးကျလာသောချွေးပေါက်က မျက်လုံးထောင့် မှတစ်ဆင့် စိမ့်ကာဝင်သွားသဖြင့် မြတ်မင်း ရှုံ့မဲ့ညည်းတွားကာ မျက် မှန်ချွတ်ပြီး လက်ခုံနှင့်ပွတ်သပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်”

လက်ခုံကချွေးနှင့်ပါပေါင်းစပ်ပြီး ပိုဆိုးသွားသဖြင့် ဘယ် လက်ကမျက်မှန်ကို ညာဘက်ပြောင်းကိုင်ပြီး.. ဘယ်လက်က တီရှပ် အောက်နားစကိုအမ.. ကားစောင့်နေသော သားအမိနှစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးရောက်လာ၍ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဆွဲ၍ ပြေးအ တက်နှင့် သူ့လက်ထဲကမျက်မှန်ကိုင်းက အထုပ်လက်ကိုင်ကြိုးနှင့် ငြိကာ ပါသွားသည်။

“ဟာ.. ဟေ့.. ဟေ့..”

အမှန်တော့ သူ့ဆောင့်ဆွဲထားလျှင် ပါစရာအကြောင်းမရှိ။ သို့သော် ကိုင်းကျိုးမှာစိုး၍ လွှတ်ပေးလိုက်ကာမှ ပိုဆိုးသွားသည်။ ပါသွားသောမျက်မှန်က အထုပ်ပေါ်မှာ အငြိမ်မနေဘဲ ကားပေါ်

ဆောက်မှ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဒါကို နောက်ကလိုက်တက်လာသော ခရီးသည်က တက် နင်းထားခဲ့သည်။ ထိုအခြေအနေအထိ မြတ်မင်း မမြင်သော်လည်း အစအဆုံးမြင်လိုက်သည့် ကားစပယ်ယာက စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြင့် ရွံ့စောင်းနေသောမှန်ကိုင်းနှင့် ထွက်ကျနေသော မှန်ချပ်နှစ်ချပ် အားကောက်ယူကာ.. ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေသည့် မြတ်မင်း လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးခဲ့၏။ ကားလည်း ထွက်သွားလေတော့၏။

မြတ်မင်းတစ်ယောက် စပ်ဖျဉ်းနေသောမျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်ကြည့်သည့်တိုင် နဂိုရံက ဝါးတားတားမြင်ကွင်းများ.. ဝါတာတာကြီးများသာ မြင်နေရသဖြင့် လက်ထဲကကျွတ်ထွက်နေ သော မှန်ချပ်ကို မျက်လုံးရှေ့မှာထားကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်သူ့ကို ဒေါသထွက်ရမှန်းမသိသော စိတ်တွေကိုလည်း အဆင်မပြေသော မြင်နိုင်စွမ်းလေးကြောင့်.. ဒေါသကို မျက်မှန် ကိုင်းတွေနှင့်အတူ ခဏခေါက်ထားပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထိုးထည့် ထား.. မှန်ဝိုင်းလေးနှစ်ဝိုင်းအား တစ်ဖက်စီကိုင်၍ မျက်လုံးရှေ့မှာ ထားကြည့်သည်။

သိပ်မဆိုးလှ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့မြင်ကွင်းကို ဒီနည်းနှင့် ကြည့်မြင်ခွင့်ရနေ သေးတာကိုက ကံနည်းနည်းကောင်းနေသေးသဖြင့် လက်မနှင့် ထတ်ညှိုးကို ထိကွေးကွင်းဝိုင်းကာ.. ထိုလက်ကွင်းထဲ မှန်ထည့်၍ မျက်လုံးရှေ့မှာထားရင်း ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် လျှောက်သာခဲ့ပါ

သည်။

(ငါ့နယ်ကွာ. . ဒုက္ခိတ ပျားစွဲဖြစ်ရတယ်လို့. . တောက်)
ဒီပုံစံနှင့် ဒီနေ့ လူတွေသွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်
တော့ကြောင်းတွေးမိကာမှ ခေါက်ထည့်ထားသော ဒေါသများ ရင်ထဲ
ရောက်ကာ. . ရင်တစ်ခုလုံး ပေါက်ထွက်တော့မတတ် ခံစားလာရ
သည်။

ပို၍ ဆိုးသည်မှာ မျက်မှန်ဆိုင်တွေ့လိုတွေ့ငြား ဟိုဒီရွာဖွေ
ရင်း သူ၏ညာဘက်ရှိ မြေညီထပ်အခန်း၏ မှန်တံခါးချပ်ထဲ သူ့ကိုယ်
သူပြန်မြင်လိုက်ရကာ အတော့်ကိုစိတ်ဆင်းရဲသွားခြင်းပင်။

စောစောက ထူပူနေသောစိတ်၊ ဒေါသစိတ်နှင့် သတိမထား
မိ။ ယခုတော့ ကိုယ့်လက်ကိုယ်မျက်မှန်ကိုင်လုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်
နေရသော သူ့အဖြစ်ကိုမြင်ကာ၊ တွေးကာ. . သူ့ရှက်သွားသည်။

(ဒုက္ခပဲကွာ. . လူတွေကတော့ ငါ့ကို အရူးလို့ထင်တော့
မယ်)

အလွန်ကိုးရိုးကားရားနိုင်သော မြတ်မင်းအဖြစ်က မြင်သူ
တိုင်း မအောင့်မအီးနိုင်ဘဲ ရယ်စရာလိုဖြစ်နေ၍ ရှေ့ပင်းမောတစ်ခု
မှ ထွက်လာသော နို့တီလည်း အံ့ဩသလိုကြည့်မြင်ကာ ရယ်မိသည်။

(ဟော့တော်. . ကိုဝါးကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ. . ဒီဒီဒီ)

မြတ်မင်းတို့သဟာရဆောင်နှင့် နို့တီတို့အိမ်ခြံက တစ်လမ်း
တည်းဖြစ်ကာ. . . နို့တီမိခင်ဖွင့်ထားသော စတိုးဆိုင်လေးမှာ မြတ်
မင်းမကြာခဏ ဖုန်းလာဆက်နေကျဖောက်သည်လည်းဖြစ်၍ ရင်းနှီး

နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမလက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်အား နောက်
ထနေ ဆတ်ခနဲဆွဲယူသွား၍ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အလွန်
သားနားထည်ဝါသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ကျောပြင်သာ
မြင်ရကာ ပူထူ. . ထုံအကာသွားသည်။

သူမပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲယူသွားသူမှာ ထိုအမျိုးသမီးမှလွဲ
၍ အခြားမရှိတာ သေချာသည်။ သို့သော်. . သူမ မအော်မဲ့ မပြော
ခဲ့လောက်အောင် ထိုအမျိုးသမီး၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါက တောက်ပ
လွန်းလှ၏။

မျက်နှာကိုမမြင်လိုက်ရသော်လည်း အသက်အရွယ်က သူမ
နှင့် သိပ်ကွာလှမည်မထင်။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် စကတ်
တိုတိုဝတ်ပြီး သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပေါင်တံသွယ်လျှအား ကျကျနန
ထူလှပပလေးဖော်ပြနေကာ ယိုးဒယားဖြစ် ခွာချွန်ဖိနပ်ကလေးနှင့်
ဆွဲပင်းမောရှေ့မျက်နှာစာ လှေကားထစ်များပေါ် တစ်လှမ်းတက်
သွားတိုင်း ဖြောင့်ထားသော ဆံပင်တိုတိုအုံ့အုံ့လေး ယိမ်းခါးနှင့်
ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိမ်းနွဲ့မှုက စည်းချက်ကျကျ ကနေသည့်အလား။

(ဘုရား. . ဘုရား. . ဒီမိန်းမ. . ဒီမိန်းမ အလစ်သုတ်မ. .
သုတ်တယ်. . တောက်. .)

နို့တီ မှင်တက်မိနေရာမှ သတိဝင်လာပြီး. . နောက်ကနေ
တက်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်သော်လည်း ရှေ့အမျိုးသမီး၏ မိန်းမလှိုင်
အိတ်ကို တွဲလဲချဆွဲထားသောလက်မှ ဆယ်ကွင်းလောက်အံ့ကျနေ

သော ရွှေလက်ကောက်များကိုကြည့်ပြီး တွန့်ကာသွားသည်။

(ဒုက္ခပဲ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ. . မဟုတ်ခဲ့ရင် ပြဿနာအို့. . သူပဲဖြစ်ရမယ်. .)

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုအခြေအနေအားလုံးကို မြတ်မင်း လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

မြင်တာမှ ရှင်းရှင်းကြီး။ ဟိုမိန်းကလေး ဝတ်ထားစားထားတာလည်း စမတ်ကျကျနဲ့ လုပ်ပုံများ ကြည့်စမ်းပါဦး. . . အတော်လက်ရဲလက်ရဲနိုင်တဲ့ မိန်းမ။ သူ့ကျော်သွားလို့တော့မဖြစ်။ နို့တိုက်လမ်းထဲက သူဖုန်းဆက်နေတဲ့ဆိုင်က အသိမိန်းကလေး။

ထို့ကြောင့် မြတ်မင်းမနေသာတော့ဘဲ လက်နှင့်ကွင်းကြည့်ရသောမျက်မှန်နှင့် အပြေးရောက်ကာသွားသည်။

“နီတီ. . အဲ့ဒါနှင့်အသိလား”

“မဟုတ်ဘူး. . ကိုဝါးကြီး. . ကျွန်မ. . ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အလစ်သုတ်သွားတာ. . ”

“ဟာ. . အဲ့ဒါငြိမ်နေရလား. . လာ. . လိုက်မယ်”

“ဟုတ်. . လုပ်. . လုပ်ပါဦး ကိုဝါးကြီးရယ်”

မြတ်မင်းလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လုပ်ချသွားသော အသုတ်သမကို မတွေ့ရတော့ပြီ။ ရှော့ပင်းမောလ် အဆောက်အအုံထဲ ဝင်ရောက်သွားပြီဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်တက်ကာ လိုက်ကြသည်။

“နင်မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား. . ”

“အဝတ်အစားနဲ့ပုံစံပဲ မှတ်မိတာ. . မျက်နှာကို မမြင်ရဘူး”

“ရတယ်. . ငါလည်းမျက်နှာကို သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ရပေမယ့် ပုံစံကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်”

သို့နှင့် အဆောက်အအုံမြေညီထပ်ထဲဝင်ရောက်ကာ ရှာကြသည်။ နေ့လယ်ခင်းအချိန်ဖြစ်၍ ဈေးဝယ်သူသိပ်မများသော်လည်း ကျယ်ပြန့်များပြားသော အရောင်းကောင်တာများနှင့် ဈေးပတ်သူ၊ ဈေးဝယ်သူအချို့ ရှိနေပြန်သဖြင့် ရှာရတာ ထင်သလောက်မလွယ်။ ပြီးတော့. . တတိယထပ်အထိ စက်လှေကားများနှင့် အလွယ်တကူတက်ရောက်နိုင်သဖြင့် မရှုပ်မရှင်းသောမြင်ကွင်းထဲ အပြူးအပြင် နှာဖွေကြရသည်။

ပြဿနာကမြတ်မင်း၏ လက်ကွင်းမျက်မှန်ကြီးပင်။ ဘေးသို့ကားထွက်နေသော တံတောင်နှစ်ဖက်က လူချင်းပွတ်သီ ကပ်ရှောင်ရသောနေရာမျိုးမှာ တိုးတိုးတိုက်တိုက်ဖြစ်ကုန်၍ တောင်းပန်ရတာ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေကာ ခရီးမတွင်လှ။

“အား. . သေပါပြီ”

“ဟာ. . ဆောရီးပါဗျာ”

“ဘာဆောရီးလဲ. . ရှင့်တံတောင်က ကျွန်မရဲ့ဘယ်နေရာတိုရောက်သွားလဲ ရှင်နားမလည်ဘူးလား”

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ နေရာအမှန်ရောက်သွားလို့ သေချာတိုတောင်းပန်တာပါဗျာ. . ကျေနပ်ပါ”

“တောက်!. . ”

ထိုသို့ ပြေးပြေးလွှားလွှားတောင်းပန်ရင်းနှင့်ပင် အပေါ်
ထပ်အောက်ထပ် နဲ့ကာသွားသည်။ နီတီလည်း လက်နှင့်ကွင်းပြီး
ကြည့်ရသော မျက်မှန်နှင့်မြတ်မင်းကို အားနာနေသဖြင့် . .

“မထူးတော့ပါဘူး ကိုဝါးကြီးရယ် . . ပိုက်ဆံက သုံးသောင်း
လောက်ပဲပါတာပါ”

“ဟ . . သုံးသောင်းက နည်းလို့လား၊ လာဟာ . . နောက်
တစ်မျိုးစီစဉ်ကြည့်မယ်”

ပြောပြီး မြတ်မင်းကပဲဦးဆောင်ကာ လုံခြုံရေးယူနီဖောင်း
ဝတ်ထားသော ဦးလေးကြီးဆီရောက်သွားသည်။

“ဦးလေး . . ”

“ဟေ . . ”

“ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါလားဗျာ”

လုံခြုံရေးဦးလေးကြီးက မြတ်မင်းပုံစံကို ထူးဆန်းသလို
ကြည့်ပြီး . .

“အေး . . ပြော . . ”

“ကျွန်တော့်ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လောက် ကူပြီးရှာ
ပေးပါလား”

“အာ . . ဒါတော့မဖြစ်ဘူးကွ၊ ငါတောင် မရှာတတ်လို့ ခုချိန်
ထိ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

“အန် . . အဲ . . အဲသလိုမဟုတ်ဘူး ဦးလေး၊ ကျွန်တော်
ပြောတာ အလစ်သုတ်တဲ့အမျိုးသမီးကိုပြောတာ ဒီထဲမှာပျောက်သွား

ဦး . . ”

“ဟင် . . ဘယ်တုန်းကလဲ!”

“စောစောလေးကတင်”

ထို့နောက် မြတ်မင်းက အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြပြီး လူပုံနှင့်
ဆက်စားဆင်ယင်ပုံပါ ပြောပြလိုက်သဖြင့် . .

“ဟုတ်ပြီ . . မင်းတို့ပြောတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ . . ကျွန်တော် သေသေချာချာမြင်လိုက်
ရတာ”

“မင်းမြင်တာဆိုရင် မသေချာဘူးကွ”

“ဗျာ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းပုံစံမင်း ပြန်ကြည့်လေ၊ ဒီလောက် အမြင်ကျဉ်းမြောင်း
နေတာ”

ထိုအခါ နီတီက . .

“ကျွန်မက ကာယကံရှင်ပါ၊ ကျွန်မအိတ်ကို အလစ်ဆွဲသွား
တာသေချာပါတယ် ဦးလေးရယ်”

“အိုခေ . . အိုခေ . . မင်းဆိုရင် သေချာတယ်၊ သူ့ပုံစံတော့
မသေချာဘူးဆိုတာ လောင်းရဲတယ် . . ကဲ . . ကဲ . . ခဏလေး”

ထို့နောက် ဦးလေးကြီးက သူ့ခါးမှာချိတ်ထားသော လမ်း
လျှောက်စကားပြောစက်အားဖြုတ်ကာ လုံခြုံရေးဌာနသို့ အစီရင်ခံ
လေတော့သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်မှမသွားနဲ့ ဒီမှာပဲခဏရပ်စောင့် သူတို့ရှာ

နေပြီ. . ငါတို့ဌာနက ခေတ်မီတယ်ကွ၊ ကင်မရာကနေတဆင့် တီဗွီ
ဖန်သားပြင်ပေါ်ကြည့်ပြီး ရှာရုံပဲ၊ ကင်မရာတွေကလည်း နေရာတိုင်း
ထောင့်တိုင်းမှာရှိတယ်၊ ငါတို့ပုံတွေတောင် အဲ့ဒီမှာ ပေါ်နေလိမ့်မယ်
အိတ်တင်လေးနဲ့နေကြ. . . ”

ထိုသို့ပြောပြီး ဦးလေးကြီးကိုယ်တိုင် အိုက်တင်ထုတ်နေ၍
မြတ်မင်းပါ ယောင်နနလိုက်လုပ်မည်အပြု. . နို့တီလက်တို့သတိပေး
သဖြင့် သတိရကာ မျက်မှန်လုပ်ဖို့ ကွေးထားရသောလက်တွေကို
ဆန့်ချကာ အညောင်းပြေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးလေးကြီးခါးမှာချိတ်ထားသော စကား
ပြောစက်မှ အသံမြည်လာသဖြင့် ဦးလေးကြီး ဖြုတ်ယူနားထောင်
တာ. . ဟုတ်ကဲ့ သုံးခါလောက်ပြောပြီး စက်ပိတ်ရင်း. . .

“ကဲ. . မင်းတို့ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

“တွေ့ပြီတဲ့လား. . . ”

“တွေ့တာပေါ့ကွ. . ဘယ်ပြေးလို့လွတ်မလဲ”

ဤသို့ဖြင့် တတိယထပ်သို့ စက်လှေကားနှင့်ရောက်လာကြ
ပြီး လုံခြုံရေးဌာနခန်းသို့ ဦးလေးကြီးဦးဆောင်မှုဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ
တော့သည်။ အခန်းထဲရောက်မှ ဦးလေးကြီးပြောတာ မမှားကြောင်း
အမှန်တကယ်ပင် ခေတ်မီသောလုံခြုံရေးစနစ်ဖြင့် ရှာဖွေနိုင်ကြောင်း
ကို စက်ခလုတ်ခုံများ၊ နံရံတစ်ချပ်စာ တီဗီစကရင်များနှင့် ဝန်ထမ်း
များစွာ ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြကြောင်း တွေ့မြင်ရ
တော့သည်။

ထိုအခန်း၏ ထောင့်ကျကျစားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့
ရှာဖွေနေသောအမျိုးသမီးအား ထိုင်ခုံမှာဒူးချိတ်ထိုင်လျက် အခန့်
သား တွေ့မြင်ရတော့၏။

“ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်. . သူပဲ. . သူပဲ. . . ”

နို့တီကလည်း သူမပုံစံကိုမှတ်မိနေ၍. . .

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်. . သူပါပဲ. . . ”

ထိုအခါ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်က စားပွဲပေါ်လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး
ကဲ. . ဒီမှာကြည့်ကြ၊ ဒါ သူ့အိတ်ထဲမှာရှိသမျှအားလုံး ဦးတို့ထုတ်
ခင်းထားတာပဲ. . မင်းတို့ပျောက်သွားတဲ့ပစ္စည်း ပါသလား. . ကြည့်
ပေး”

နို့တီရော မြတ်မင်းပါ အရေးတကြီးကြည့်ကြသည်။ မြတ်
မင်းက သူ၏လက်မျက်မှန်နှင့် သေချာကြည့်လေသည်။ ထွေထွေ
ထူးထူးမရှိ၊ တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူတစ်ထပ်၊ ကရင်(မ်)ဘတ်ဘူး
တစ်ဘူး၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဘူးတစ်ဘူးနှင့် ဖောက်လက်စ တစ်ချောင်း
တစ်ထုပ်၊ ပြီးတော့. . . အမျိုးသမီးလက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး။

“ဟင်. . ကျွန်မ. . ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ် မတွေ့တော့ဘူး၊
ဒီတစ်ထောင်တန်အသေးလေးတွေကတော့ ကျွန်မပိုက်ဆံပဲ. . . ”

နို့တီစကားသံကြောင့် ထိုင်နေသောအမျိုးသမီးက ပြုံးလိုက်
ပြီး. .

“မင်း. . ဟာသလုပ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခွင့်ရိုက်တာ
လားကွယ်၊ ဒီတစ်ထောင်တန်အရွက်သေးလေးတွေက တစ်နိုင်ငံလုံး

သုံးဖို့ ထုတ်ထားတာလေ..”

“အို.. ကျွန်မအိမ်ကယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံ ကျွန်မမှတ်မိတာ ပေါ့”

“အဟု.. ဟု ကောင်းပြီ၊ ကိုယ်လည်း ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က မှ ဘဏ်ကထုတ်ထားတဲ့ပိုက်ဆံပါ၊ ကိုယ်ကတော့ ပိုက်ဆံနံပါတ်ကို မှတ်မိတယ်ကွ.. မင်းရောမှတ်မိလား..”

အမျိုးသမီး၏ ထိုစကားတစ်ခွန်းနှင့်တင် နီတီ အိုးရင်းခွက် နင်းဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ထိုင်နေသောအမျိုးသမီးက တစ် ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို နုတ်ယူလိုက်ပြီး တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်အား တရို တသေကမ်းပေးကာ ပိုက်ဆံနံပါတ်အား အကွရာနှင့် ဂဏန်းနံပါတ် ကို စုံစေ့စွာရွတ်ပြလေတော့၏။

“ကဲ.. ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူ့ဘက်က အလီဘိုင်ပြကာ ခိုင်လုံနေပြီ.. မင်းတို့ ဘာများပြောနိုင်မလဲ”

ဝန်ခံရလျှင် ပြောစရာစကားမရှိတော့ပြီ။

သို့သော် မြတ်မင်းက..

“ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံတော်ဗဟိုဘဏ်က ထုတ်ဝေတဲ့ ပိုက်ဆံကို သုံးစွဲလာတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်ရှိပါပြီ၊ တစ်ခါမှ ပိုက်ဆံနံပါတ်ကို အလွတ်ကျက်ပြီး သုံးစွဲတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဘယ်သူ မှလည်း အကြောင်းမဲ့အလွတ်ကျက်မှတ်တာမျိုး မလုပ်ကြပါဘူး၊ ဒီအ မျိုးသမီးက အကြောင်းရှိလို့ကို အလွတ်ကျက်လိုက်တာပါ”

“အိုး.. ဒါကတော့ ကျွန်မပိုက်ဆံက ဘဏ်ကထုတ်လာတာ

လေ”

“ကောင်းပြီ.. အခုရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနံပါတ်အားလုံးကို မှတ်မိ လား”

“အို.. ဒါက.. လိုမှမလိုတာ”

“အေးပေါ့ဗျာ.. မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်အချိန်ကလေးအ တွင်းမှာ ခင်ဗျားမှတ်မိရင် တစ်ရွက်စာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ.. ဒီကဦးလေးတို့ကို ဒုက္ခပေးမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန် တော်တို့ကတော့ ဒီအဆောက်အအုံထဲက တစ်နေရာရာမှာ လွှင့်ပစ် ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး မှတ်မိနေတဲ့ဒီမျက်နှာနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုမခံရအောင်ကြိုးစားပါမယ် ခင်ဗျာ.. ခွင့်ပြုပါ ဦး”

“တောက်.. ဒါတော့ လုံးဝစော်ကားတာပဲ၊ ကျွန်မ မကျေ နပ်ဘူးဦးလေး.. သူတို့ကို ပြန်တောင်းပန်ခိုင်းပါ”

အမျိုးသမီးက ဝန်းခံထရပ်ပြီး အော်သဖြင့် မြတ်မင်း ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သေချာအောင် သူ့လက်ကွင်းထဲကမှန်ကို ပြုပြင်ကာ ပြန်ကိုင်ပြီး သေချာကြည့်ပါသည်။ ပြီးမှ..

“တောင်းပန်မှ ကျေနပ်မယ်ဆို တောင်းပန်ပါမယ်၊ ဒါပေ မယ့် ဒီမှာမဟုတ်ဘူး၊ သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းမှာ ခင်ဗျားကို ရှယ် တောင်းပန်မယ်၊ ဒီကဦးလေးတို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ရဲစခန်းကိုအကြောင်း ကြားပေးပါ”

မြတ်မင်းစကားကြောင့် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာလှလှလေး

ထွက်ခနဲပျက်ကာ ပြုံးလေသည်။ အတော်ပီရိတဲ့မိန်းမ။

“ကဲ.. တော်ပါတော့ ဒီကလူကြီးတွေ ဒုက္ခပေးလို့အားမရ လို့ ခဲဝန်ထမ်းတွေပါ ဒုက္ခပေးဦးမယ်၊ ရဲစခန်းသာရောက်ရင် ရှင်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ဖမ်းချုပ်မိလိမ့်မယ်.. ရှင်းလား.. ဟင်း”

ထို့နောက် ပိုက်ဆံနှင့်သူမပစ္စည်းအချို့အား အိတ်ထဲပြန် ထည့်ကာ အခန်းထဲမှ လှလှပပထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မြတ်မင်းတို့လည်း တာဝန်ရှိလူကြီးများအား နှုတ်ဆက် တောင်းပန်ကာ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“အတော်လည်တဲ့မိန်းမပဲနော် ကိုဝါးကြီး.. ၊ ကျွန်မတို့ကို တောင် ဖမ်းဦးမတဲ့.. ဘုရား.. ဘုရား”

“အဲ့ဒါ ဖိန့်တာပါကွာ.. ရဲစခန်းဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့တင် ဆင်ငှေ့ရန်ရှောင်လုပ်ပြီး လစ်တာပဲလေ၊ ဒီလောက်သွက် ဒီလောက် လည်တဲ့မိန်းမမျိုး စခန်းက ခိုး၊ ဆိုး၊ ခါးစာရင်းထဲမှာ မရှိဘဲနေမလား၊ အဲ့ဒါကြောင့်ပြေးတာ.. ”

“အင်း.. ဒီနေ့တော့ ကိုဝါးကြီးကိုဒုက္ခပေးမိပြီ.. အားနာ လိုက်တာ”

“လောလောဆယ် လက်မြှောက်ထားရလို့.. ငါ့ပခုံးတွေ တောင်နာနေပြီ၊ ငါ့ကို မျက်မှန်ဆိုင် ကူရှာပေးဦးဟ.. ”

တွက်စစ်ကြည့်တော့...

ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က

“ဓမ္မသောက အင်းဝရာဇာ..”

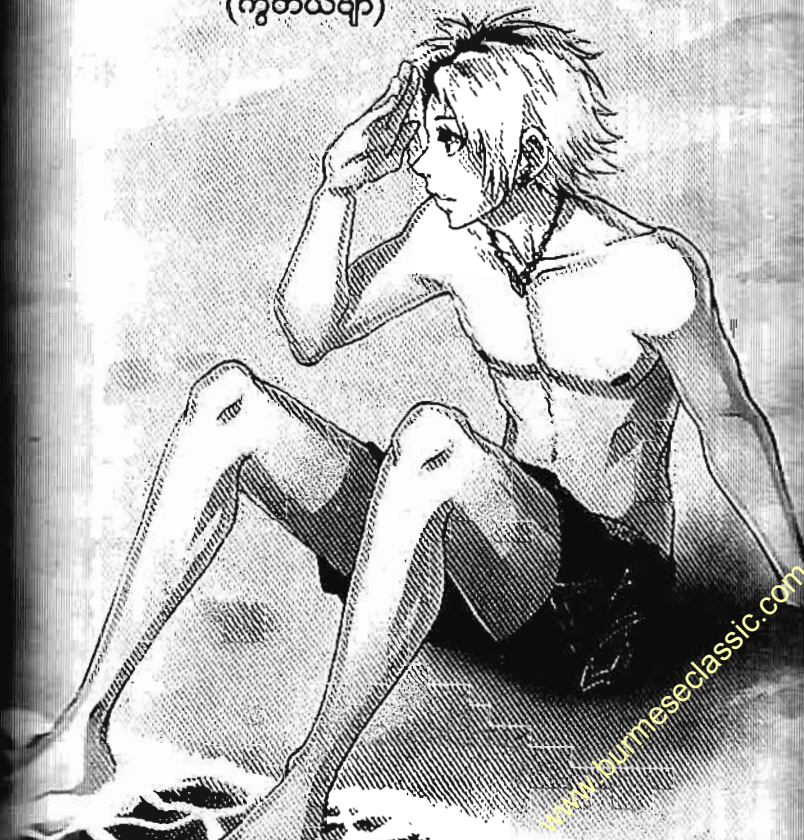
ဓမ္မရာဇနတာက

“ဦးသာစိန်ပန်းဒန်းလှကိုရှာ”

အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း

“အောင်လံတူ စစ်သူကြီး” ပွဲပစ်လိုက်တာ

(ကွဲတယ်ဗျာ)

အခန်း(၃)

တစ်နေ့က လူတွေ့ကိစ္စ... ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် ကံကွက်ကြားပြီး မသွားနိုင်ခဲ့၍ လွဲပြန်သဖြင့် အခွင့်အလမ်းဂျာနယ်ဝယ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖတ်နေမိသည်။ ဘွဲ့ရ၊ လူပျို၊ အသက် (၂၅)နှစ်ထက် မကျော်ရ၊ မျှော်မှန်းလစာ ညှိနှိုင်းခွင့်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်းလိပ်စာပေးထား၍ မြတ်မင်း ထိုကြော်ငြာအား ဆော့ပင်နှင့်

ဝိုင်းကာ ဆက်ဖတ်စဉ် . . ကိုစိုင်းတို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဘာတွေလဲ ဝါးကြီးရ . . သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေပါလား”

မြတ်မင်းမော့ကြည့်တော့ ကိုစိုင်းနှင့်အတူ ကိုစောမင်းဝေပါ ပါလာ၍ အံ့အားသင့်မိသည်။ ဒီဆရာနှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွား ကြပုံရသဖြင့် သူလည်းဝမ်းသာကာ ထိုင်ဖို့ခုံများ ကူညီဆွဲချပေးလိုက် သည်။

ကိုစော ဝင်ထိုင်ရင်း ချထားသောဂျာနယ်ကို ပို့ကြည့်ကာ . .

“ဟေ့ . . . ဝါးကြီး မင်းဟာက ရှာနေရတုန်းပဲလား . . ဟို တစ်ရက်က လူတွေ သွားတယ်ဆို အဆင်မပြေဘူးလား”

“မပြေပါဘူး ကိုစောရာ . . မျက်မှန်ပါ ကိုင်းကျိုးသွားလို့ အသစ်လုပ်လာရတယ် . . ကျွန်တော်ကိုက ကံခေနေတာ”

“ကိုပန်းချီတို့ ပုံမှန်ပဲလား”

“အေးကွာ . . ထုံစံအတိုင်း နှစ်ခွက်ပေါ့”

စားပွဲထိုးလေးထွက်သွားမှ ကိုစိုင်းက . .

“ဒီလိုကွ . . ဝါးကြီးရ . . ”

ကိုစိုင်းစကားစပြီးမှ ကိုစောမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကိုစောက ခေါင်းဆတ်ညိတ်ပြမှ . .

“ငါနဲ့ကိုစောအခန်းကြားက စားပွဲကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ကိုစိုင်းပြောချင်တာကို ဝါးကြီးတွေးမြင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။ ထိုစားပွဲက စင်္ကြံလမ်းပေါ် ကိုစိုင်းအခန်းနှင့် ကိုစော အခန်း ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုကြား ခြေခင်းလက်ဆန့်ထိုင်နိုင်ရန် ချထား

သော ကျွန်းဆက်တီအဟောင်းကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အစုံအလင် တော့မဟုတ်။ စားပွဲကိုနံရံနှင့်ကပ်၍ ဘေးနှစ်ဖက်က တစ်ယောက် ထိုင် ခုံနှစ်လုံးညှပ်ကာ ချထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အေးကွာ . . အဲ့ဒီစားပွဲမှာ မနက်တိုင်း ပန်းကလေးတစ် ခွင့် လာလာတင်ထားတယ်ကွ၊ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆိုရင် ငါးရက်ရှိပြီ . . ပန်း တလည်း ဇီဝါပန်းကွ၊ မနက်ခင်းမှာမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နှုတ် တဲ့ပန်းမျိုး . . . ”

ပြောရင်း ကိုစိုင်း အားပါလာပြီး စားပွဲနှင့်အနည်းငယ် ကွာ နေသောထိုင်ခုံကို စားပွဲဖက် ဖင်လေးကြွ၍ ဆွဲရွေ့ကာထိုင်ရင်း . . ဆက်ပြောသည်။

“အဲ့ဒီပန်းမျိုးကို ဈေးမှာရောင်းလေ့ရောင်းထ မရှိတော့ တော့ကဝယ်လာတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလိုပန်းပင်မျိုး ငါတို့လမ်းထဲမှာ တစ်အိမ်ပဲရှိတယ်၊ ငါ သေချာကိုလိုက်ကြည့်ပြီးပြီ”

ထိုစဉ် ကိုစောလည်း အလွန်ပင်ပြောချင်ပုံဖြင့် . .

“ဟုတ်တယ် ဝါးကြီး . . ငါလည်း အတော်စဉ်းစားရကြပ်နေ တယ်ကွ၊ ဒီပန်းကို ဘယ်သူလာထားတာလဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ ဘာသဘောလဲပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားက ခုံမှာဆိုတော့ သူလား . . ကိုယ်လားဆိုပြီး ဒွီဟဖြစ်နေတာလေ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကြိုတင်ပြီး ပါးစပ်ပြင်ထားသော ကိုစိုင်းက အရေးတကြီးလှပြောမည့်ဟန်နှင့် . .

“ငါထင်တာကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်

၃၀ နတ်ရွာမိုး

ကို ခွယ်နေပြီကွ၊ အဟတ်ဟတ်. . လေးဆယ်ကျော်မှ စန်းထတယ်
ပြောရတာမသိဘူး. . ”

မြတ်မင်း နားထောင်ရင်း ပြုံးချင်လာသော်လည်း မပြုံးချဲ
သူပြုံးနှစ်ယောက် ဘာကြောင့်သင့်မြတ်နေကြောင်း သဘော
ပေါက်တာ. . ဒေးကာနက်ဂျီ၏ ဖလော်အတိုင်း စကားပြောကောင်း
အောင် ‘အင်း’လိုက်နေရသည်။

“အဲ့ဒီတော့. . ငါတို့ မင်းအကူအညီယူမှ ဖြစ်တော့မယ်.
ဝါးကြီးရ. . သိလား”

“ဟုတ်. . ကျွန်တော်ကဘယ်လို. . ”

“ဒီလိုလေ. . အဲ့ဒီ ဇီဝါပန်းရုံရှိတဲ့အိမ်က မင်းဖုန်းသွား
သွားဆက်နေတဲ့ စတိုးဆိုင်အိမ်ပဲ၊ အဲ့ဒီအိမ်ကို မင်းက ငါတို့ထက်ပို
ရင်းတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း. . ”

ကိုစိုင်းစကားလက်စအား ကိုစောကဖြတ်ဝင်ကာ. .

“မင်း. . မသိမသာလေး လေ့လာပေးစမ်းကွာ. . ၊ သေချာ
တယ်. . အဟဲ. . ဟဲ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ မြတ်မင်း ‘အင်း’မလိုက်တော့ဘဲ မျက်
လုံးနည်းနည်းပြုံးကာ မျက်မှန်နည်းနည်းမတင်လျက် တွေးတွေး
ဆဆလေသံနှင့်. . .

“အဲ့ဒီအိမ်ဆိုရင်. . အဲ့ဒီမှာ ဒေါ်ခင်သိနဲ့ သူ့သမီးနို့တီပဲရှိ
တာ. . ”

“အေးပေါ့ကွ. . ဒါပဲလေ. . ဘယ်သူရှိမှာလဲ”

“ဟာ. . ဒေါ်ခင်သိတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

ကိုစိုင်းလက်ဖျစ်တီးကာ ဖြတ်ဝင်၍. . . ဟလိုက်သော
ကိုစောပါးစပ်ထဲ ယင်ကောင်ဝင်သွားသည်။

“ဖို့! . . ခတ်! . . ထို့! . . အရေးထဲ ယင်ကောင်ကတော့မှောင့်”

ကိုစော ယင်ကောင်ကို ဖင်ထောင်အောင် ထွေးထုတ်သည်
အားသည့်တိုင်. . ကိုစိုင်း စကားအလှည့်မပေး။

“သူ့အမေမဟုတ်မှတော့ သူ့သမီးပေါ့ကွာ၊ ရှင်းနေတာပဲ
တာ. . ”

“ဟင်. . နို့တီက ကျွန်တော့်ထက်တောင် ငယ်ဦးမှာ”

သည်တစ်ခါ ကိုစော ဦးသွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားလုပြောပုံက ဦးမိုးဒီနှင့်နန္ဒာလှိုင်တို့
‘ထက်လင်း’ကြော်ငြာဝင်တာထက်ပင် အက်ရှင်ကောင်းနေသည်။

“ငယ်လွန်းလို့ သေချာနေတာ၊ ဒီလိုအရွယ်တွေ သိပ်ပြီး. .
ခင်ခန့်တတ်တာ၊ ဒီခေတ်မှာ ငယ်ငယ်လေးတွေက ငါတို့လိုအသက်
ကြီးကြီးတွေကို ဘာလိုစိတ်ဝင်စားလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“သုံးမရလို့ကွ. . ရှင်းလား၊ မင်းတို့လူငယ် သက်တူရွယ်တူ
တွေ ဂလေရိုက်၊ ဖွန်ကြောင်၊ ဂိမ်းဆိုင်သွား၊ နက်ဆိုင်မှာ ချက်ထိုင်၊
ဒါပဲ. . ၊ ဘဝအတွက် ဘာတစ်ခုမှရေရာတာမရှိတော့ ကောင်မလေး
တွေက ဘာကိုမျှော်လင့်ပြီး ဘာကိုအားကိုးကြမှာလဲ၊ ခေတ်ကာလ

အလန်းလေးတွေကို လျှော့မတွက်နဲ့၊ တစ်သက်စာကို ချက်ချက်ချာ
ချာ တွေးတတ်မြင်တတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါတို့လို လက်ရှိဝင်ငွေ
နဲ့သေချာတဲ့ပစ်မှတ်တွေ ရွေးလာတာ”

“အမှန်ပဲ ဝါးကြီး”

ကိုစိုင်း အလှည့်ရသွားသဖြင့် အားထည့်ပြီးပြော၍ ဘေးက
ဝိုင်းမှလူပါ တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပြောလည်း ကိုးပါကွာ၊ တကတည်းမှပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ မင်းကူညီမယ်မဟုတ်လား”

မကူညီနိုင်ဘူးဟု ပြောလို့မရသဖြင့် မြတ်မင်းခေါင်းညိတ်ရ
တော့သည်။

ထိုအခါ ကိုစောက. .

“ဒီလိုလုပ်. . သူ ငါတို့ကို စိတ်ဝင်စားတာ ခိုင်မာတဲ့ဝင်ငွေ
ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သလို၊ ငါတို့အနုပညာကို စိတ်ဝင်စားတာလည်း
ဖြစ်နိုင်တယ်. . ဒီတော့က. . ”

ကိုစိုင်းဖြတ်ဝင်၍. .

“မင်း ဖုန်းသွားဆက်ရင်း အခွင့်အရေးရရင် မေးကြည့်ကွာ၊
ပန်းချီဝါသနာပါလားလို့ ပြီးတော့. . . သူ့စကားအသွားအလာလေး
ပေါ့”

“ခဏလေး ကိုစိုင်း. . အရေးကြီးတာကျန်ခဲ့မယ်. . ”

ကိုစော အလှည့်ကျအောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ စကားနှင့်
ပင် တားကာ. . .

“ကောင်မလေးရဲ့ရည်ရွယ်သူက ငါလား ကိုစိုင်းလားဆိုတာ
ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်ကွာ. . အဲဒါ. . အဲဒါ”

“ဟုတ်ပြီ. . ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ၊ ကဲ. . ကျွန်တော်
အခု အဲဒီကိုသွားမှာ. . အလုပ်ကိစ္စလေး စုံစမ်းစရာရှိလို့”

“ဟုတ်လား. . အတော်ပဲ. . ဟေး. . ဟေး. . ဟေး. .
ငါတို့ ဒီကပဲစောင့်မယ်ကွာ. . နော်”

မြတ်မင်း ခေါင်းညိတ်ကာ ဂျာနယ်ကောက်ယူ၍ ခပ်သွက်
သွက်ပင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်အပြင်ရောက်မှ သက်ပြင်းမောကို
ဟူးခနဲ မှုတ်ပြီး ကိုစိုင်းနှင့်ကိုစောကြား ချာချာလည်သွားရရှာသော
သူ့လည်ပင်းကို သူပြန်သနားကာ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

မြတ်မင်း စတိုးဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့. . မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဖုန်းပြောနေပြီး ဆိုင်ထဲမှာလည်း ဒေါ်ခင်သီနှင့်မိန်းကလေး
နှစ်ယောက် ဟင်းရွက်ထိုင်သင်ရင်း ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြ၍. . မြတ်မင်း
မဝင်ရဲဘဲ ဆိုင်ကိုကျော်ကာ ဆက်လျှောက်သည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆို
မြတ်မင်း ဖုန်းပြောဖို့ ဝင်ထိုင်ကာ အလှည့်စောင့်မှာသေချာပင်၊

ယခုမူ ဖုန်းပြောနေသောတစ်ယောက်နှင့် ဆိုင်ထဲမှာရှိနေ
သောနှစ်ယောက်ကိုပါမြင်၍ မဝင်ရဲဘဲ ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဆက်ကာ
လျှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသုံးယောက်မှာ ဒီလမ်းထဲကဒေါ်ထွေးအိမ်မှာ မကြာသေး
ခင်ကမှ အခန်းငှားပြီးနေနေကြသော သူတွေဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးမဟုတ်
ဆန်းဆန်းတွေ၊ သူလည်းသိပ်မကြာသေးခင်ကမှ အဆောင်ထဲက

အခန်း(၂)မှာနေသော 'စိုးသော်'ပြော၍ သိခြင်းဖြစ်သည်။

စိုးသော်က ကလပ်တစ်ခုမှာလုပ်နေသော ဝါရင့်ဝိတ်တာ တစ်ယောက်။ ထိုမိန်းကလေးများအကြောင်း နောကြေအောင် သိထားသည်။ ကာရာဘိုကေပျားမလေးများထက် ပို၍ အဆိပ်ပြင်းသည့် ဇတ်ရည်စုပ်သောဝိတ်တန်းမများ။

ထို့ကြောင့် မြတ်မင်း အတုပ်ခံရမှာကြောက်ကာ ပြေးခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းဆုံးအောင်လျှောက်ပြီး တစ်ခေါက်ပြန်လှည့်မှ ဆိုင်ထဲ မှာ ဒေါ်ခင်သီတစ်ယောက်တည်းရှိတော့သဖြင့် ရဲရဲဝင်ကာ ဖုန်း ဆက်လေသည်။

အလုပ်ကိစ္စဖုန်းပြောတာတော့ အဆင်ပြေသည်။ မနက်ဖြန် ဇွန်ဖွင့်ချိန် လူကိုယ်တိုင်လာရောက်စုံစမ်းနိုင်သည်တဲ့. . .

“အဒေါ် ဖုန်းဖိုး”

“အေး. . . အေး. . . မောင်ဝါးကြီး၊ အဒေါ်ပြန်အမ်းရဦးမလား၊ ဒီမှာ. . . ဟင်းအိုးတည်ရင်းတန်းလန်းမို့ လက်မအားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ငါးရာတန်”

“ဪ. . . အေး. . . ခဏလေးဟေ့၊ ဒါတောင် ဟိုကလေးမတွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးသွားလို့ မီးဖိုပေါ်ရောက်တာ၊ အိမ်က မင်းညီမက မီးဖိုချောင်နားကပ်တာမဟုတ်ဘူး. . .”

ဒေါ်ခင်သီ ဟင်းပေါင်းအိုးမီးဖွင့်ထားခဲ့ပြီး မြတ်မင်းပေးသောပိုက်ဆံကိုယူကာ အကြွေအမ်းဖို့ပြင်ခိုက် မြတ်မင်းက. . .

“အဒေါ် အဲဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်ရောရောနှောနှော

မလုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့”

“ဟေ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါက. . . ဟိုဟာတွေ. . . အဒေါ်ရဲ့”

“ဟဲ့. . . ဘယ်ဟာလဲ. . .”

မြတ်မင်းစကားစမိကာမှ လူကြီးနားဝင်အောင် ပြောရခက်သွားကာ စကားလုံးရှာရသည်။ မောင်နှင့်နှမ သားနှင့်အမိ မယဉ်ကျေးရာကျမှာလည်းစိုးသဖြင့်. . .

“ဟို. . . ဟိုဟာ. . . အဒေါ်ရာ”

“ဘယ်ဟာတုန်း”

“ပိုက်ဆံ. . . ပိုက်ဆံနဲ့လုပ်စားတဲ့ဟာ”

“ဗုဒ္ဓေါ. . .”

ဒေါ်ခင်သီ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်လန့်ကာ ဘုရားတဦးမှ ရင်ဘတ်ကိုလက်နှင့်ဖိပြီး. . .

“မင်းဟာက သေချာလို့လား”

“အင်း. . . ကျွန်တော့်တို့အဆောင်က ဝိတ်တာလုပ်နေတဲ့ သူပြောတာ. . . သူက အကုန်သိတယ်”

“ဘုရားရေ. . . ငါကတော့ ရိုးရိုးသားသားမှတ်ပြီး ဧည့်ခံနေလိုက်တာ. . . ကြည့်ပါဦး၊ ဖုန်းဆက်ရင်းနဲ့ ရင်းနှီးကုန်ကြတော့ အိမ်မှာ ဝင်ဟယ်ထွက်ဟယ်နဲ့ ငါ့နှယ်. . . (. .)မကြီးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါရောလား. . . ဒုက္ခပါပဲ ရှက်လိုက်တာနော်. . .”

“ဒါပေမယ့် အဒေါ်က ဂုဏ်သရေရှိ ရှေ့နေကြီးကတော်ဆို

တာ တစ်လမ်းလုံးသိနေတာပဲ အဒေါ်ရာ၊ အခုသိပြီဆိုရင် နည်းနည်း ခွာလိုက်ပေါ့”

“အေး. . အေး. . ကျေးဇူးပဲ မောင်ဝါးကြီးရယ်. . ဪ ခီမှာ. . လေးရာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဒါနဲ့ နီတီရော. . ”

“မနက်ကတည်းကထွက်သွားတာလေ. . သင်တန်းတဲ့၊ ဟို နေ့က မင်းကူညီတဲ့ကိစ္စတော့ ပြန်ပြောပါတယ်ကွယ်. . . စောင့် ရှောက်ပါ မောင်ဝါးကြီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးကွယ်. . အေး. . ဘုရားရေ ငါ့အဖြစ်နယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်တို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း အမျိုးကောင်းသား သမီးတို့ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်လျော်ညီစွာ ပြောခဲ့မိပြီးမှ ဟိုမိန်းကလေးများ အား နှစ်နာအောင်ပြောခဲ့မိပြီလားဟုတွေးကာ. . မြတ်မင်း စိတ်မ ကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဘယ်သူမေးမေး သူ့နှမ ကိုယ့်နှမ ဒီပုံစံကြီးနှင့် အသက်မွေး မှုပြုတာတော့ လက်မခံချင်ကြတာသေချာမည်။ လက်ခံဖို့နေနေသာ သာ ထိုသူတို့နှင့်ပြောဆိုဆက်ဆံနေရတာကိုပင် စိတ်မသန့်သလို ခံစားရတတ်သည်။

သို့သော် ထိုသို့သောလူတန်းစားများ ရွေးနှစ်ပေါင်းများစွာ တပင် ပေါ်ပေါက်ကာ လူနှင့်လူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်ကလည်း ရှိခဲ့သည်။ ဗိမ္ဗိသာရ

မင်းကြီးပင်လျှင် ကမ္ဘီရဘိလူးကိုစီးပြီး ရာဇဂြိုဟ်နှင့် (၄၅)ယူဇနာ ကွာသော ဥဇ္ဇေနီပြည်မှ ပဒုမဝတီ ပြည်တန်ဆာမထံ နေ့ချင်းအ ရောက် သွားလာဖူးကြောင်း ခုဒ္ဒကနိကာယ်အဝင် ထေရီအဋ္ဌကထာ တွင် ဖတ်ဖူးသည်။

သူတို့လည်း လူထဲကလူတွေပင်ဖြစ်၍ ကိုယ်မဆက်ဆံချင် လျှင် ဝေးဝေးနေ၊ လူလူချင်းစာနာပြီး သူတို့နှစ်နာအောင် မချီးနှိမ် သင့်ဟုတွေးကာ နောင်ကို ဒီလိုအာမချောင်မိဖို့ ဘာသာသတိပေး တာ ကိုစိုင်းတို့စောင့်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်လာခဲ့ပါ သည်။

“မင်းသွားတာ အတော်တောင်ကြာသွားပြီဆိုတော့ သေချာ ခေါက် တစ်ခုခုတော့ထူးခြားပြီကွ. . ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“မထူးခြားပါဘူး ကိုစိုင်းရာ၊ နီတီလည်း အိမ်မှာမရှိဘူး”

“ဟေ. . ဒါဆို ဘာတွေကြာနေတာလဲ၊ ဖုန်းဆက်တာလေး နဲ့တော့ ဒီလောက်မကြာနိုင်ဘူး”

ထို့နောက် မြတ်မင်းက ဟိုမိန်းကလေးများဆိုင်ထဲရှိနေလို့ ဆင်ဖြစ်တာရော၊ သူ ဒေါ်ခင်သီကို သတိပေးစကားပြောခဲ့မိ၍. . သမင်လူတွေအတွက် နှစ်နာမလား တွေးမိတာပါ ပြန်ပြောပြသဖြင့် ထိုစောမင်းဝေ နဖူးကိုအယားပြေလေးကုတ်ကာ ဝင်ပြောသည်။

“မင်းမှန်ပါတယ်ကွာ. . မဟုတ်ရင် ငါယောက္ခမကြီး သိက္ခာ ချနိုင်တာပေါ့. . ”

“အဲမာ. . ဟေ့လူ. . ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး

ရွှေမှာထားပြီး စော်စော်ကားကားဗျာ. . "

"အို. . ခင်ဗျားနဲ့ ဘာပတ်သက်သေးလို့လဲ မုန့်ဆီကြော်က
ဘယ်နေ့မှန်းမသိဘဲနဲ့များ. . "

"ဟမ်. . ခင်ဗျားကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး"

"အေး. . အတူတူပဲ. . "

ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ပူးတွဲသရေဖြစ်ကာ မြတ်မင်း

ဆီ အာရုံစိုက်ကြပြန်လေသည်။

ကိုစိုင်းက. . .

"ဒါနဲ့ မင်းအဲ့ဒီခြံထဲမှာ ဇီဝဝါပင် တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား"

"တွေ့တယ် ဆိုင်ဒီဘက်ဘေးကခြံထောင့်မှာ အပြင်ဘက်
ကို ကိုင်းကျနေတာ"

"ဟုတ်တယ်. . အဲ့ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ပဲ. . သူပဲလို့ ငါအပ်ချ
မတ်ချ ပြောနေတာ"

"ကျွန်တော်လည်း အခုမှ အဲ့ဒါစဉ်းစားမိတာ"

"အင်း. . ပြောကြည့်ပါဦး"

မြတ်မင်း ချက်ချင်းပြန်မပြော၍ ကိုစိုင်းနှင့်ကိုစောတို့ လည်
ပင်းတွေကို ရှည်နိုင်သမျှရှည်အောင် ဆန့်ထုတ်ကာ ငုံ့လင့်နေကြ
ခိုက်. . .

"ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲမှာ နို့ဆီခွက်တွေ၊ ဘီယာဘူးတွေ
ကြိုးနဲ့ဖောက်သီပြီး လည်ပင်းဆွဲပြီးလျှောက်သွားနေတဲ့ ဘွားတော်
ကြီးကို သိတယ်မဟုတ်လား"

"အင်း သိတယ်"

"ဟိုတစ်ခါ ဒေါ်ခင်သီကတော့ ပြောပြဖူးတယ်ဗျ၊ ငါ့ဇီဝဝါ
ပန်းပင်လည်း နို့ဆီခွက်အသွားကြီး လာလာခူးနေတာနဲ့ပဲ အပင်
တောင် အပြင်ကိုကိုင်းနေပြီတဲ့. . "

"ဟမ်!. . "

"ဘာ!. . ဘာ!. . ဘာ!. . "

ရစ်သူ
ကိုယ်တို့ ဂုဏ်ရည်ဆိုးကြွေမလားဟင်
မုန်းကြရင်တောင်မရှိပဲ
အမြဲတွဲနေအောင်လိုလေ...

အခန်း(၄)

တစ်

လောကလုံးလင်းနေပြီး သူ၏မျက်လုံးတစ်စုံတည်း
တောက်ကော ဝေဝါးနေခြင်းအတွက် သူ ဦးစွာသတိထား နားလည်
သိရှိခြင်းက မျက်မှန်ပျောက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူချထားမိသော
အရာအားစဉ်းစားကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖွဖွစမ်းကာရှာဖွေသည်။
တစ်ခါတလေတော့လည်း မျက်စိအမြင်အာရုံ ချို့ယွင်းမှုအ
တွက် ဘာသာမချင့်မရဲဖြစ်ကာ သိမ်ငယ်သလိုခံစားရသည်။ အမေ

ကတော့ သူ့မျက်လုံးမကောင်းတာကို 'နင့်အဖေအမျိုး' ဟု ပြတ်ပြတ် သားသားဂုဏ်ပြုပါသည်။

ဟုတ်သည်. . အဖေတို့မျိုးက မျက်လုံးမကောင်းကြ။ အဖေ လည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ဆယ်နှစ်သားလောက်ကတည်းက မျက်မှန် တပ်ရသည်။ အဖေအစ်မ အဖို့ကြီးသုံးယောက်စလုံး မျက်လုံးမ ကောင်း၍ နှစ်ယောက်ကမျက်မှန်တပ်ပြီး အကြီးဆုံးဒေါ်ကြီးမပို တစ်ယောက်သာ မျက်မှန်နှင့်နေရတာရှက်သည်ဟုဆိုကာ မျက်မှန် မလုပ်ဘဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်မှန်မလုပ်တော့ မမြင်၊ မမြင်ဘဲလုပ် ၍ မဟုတ်တာတွေအတော်များကာ အဘိုးတို့အိမ်မှာ ပြဿနာများ ဖြင့် အတော့်ကိုစည်ဝေကာ ပျော်စရာကောင်းပါသည်။

အဖေတို့မိသားစုများ အဘိုးသက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကတည်း က စည်းကမ်းကြောင့် မောင်နှမတွေ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ရိုသေဂါရဝ ကြီးမြတ်စွာထားကြရသည်။ အစ်ကိုကြီးအဖေရာ၊ အစ်မကြီးအမိရာ ဆိုသောစကားကို အဘိုးအိမ်မှာ အသက်ဝင်စွာ တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

အဖေက အငယ်ဆုံးသားဖြစ်၍ အစ်ကိုကြီးအဖေရာမဖြစ်၊ ဒေါ်ကြီးမပိုသာ အကြီးဆုံးသမီးဖြစ်သဖြင့် အစ်မကြီးအမိရာဖြစ်ခဲ့ သည်။ အဘွားက အဖေ(၄)နှစ်သားလောက်မှာ ဆုံးသွား၍ ဒေါ်ကြီး မပို အစောကြီး အစ်မကြီးအမိရာထူး ရသွားသည်။

အဘိုးတို့အိမ်မှာ ဒေါ်ကြီးမပိုစကားက အဘိုး၏နှုတ်ထွက် စကားကဲ့သို့ 'ဆိုခဲ့စေ. . မြစေ' မှားနေလျှင်တောင် မှန်တယ်ဟုမှတ် ကာ နာခံကြရသည်။ ပြီးမှ ရိုရိုသေသေရှင်းပြပြီး အမှားပြင်။ အိမ်

ဆိုဒါပဲ. . ဒါပဲထဲမှာ ဟိုဟာနည်းနည်းမှ မပါစေရ။ တစ်ခုကျန်နေ တာက အဘိုးလည်းမျက်မှန်သမား၊ အဘိုးမျက်မှန်က ပုလင်းဖင် ဖြတ်ပြီး တပ်ထားသလားဟု ထင်ရလောက်အောင်ထူကာ လေးလံ လှသည်။

အဘိုးဆုံးတုန်းက အဘိုးမျက်မှန်ကို အဖေဖြုတ်ယူကာ အ မှတ်တရသိမ်းထားသဖြင့် သူယူတပ်ကြည့်ဖူးသည်။ ခဏလေး တပ် ကြည့်တာကိုပင် နှာတံအထိမ်းဒေါက်ပြားနှစ်ပြားနေရာက နှာခေါင်း မှာ ချိတ်ပြားနှစ်နေရာက အချိန်ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရလောက်အောင်ပင် လေး လှသဖြင့် 'သူသာ ဒီလိုမျက်မှန်နှင့်သာနေရလျှင် ပေါ်လွင်ဖြောင့်စင်း သော သူ၏နှာတံလေး တစ်လအတွင်း ချိတ်ပြားကာ 'ဝါးကြီး' အပြင် 'နှာပိ' ဟူသောအမည်ပါ အပိုဆောင်းလာဖွယ်ရာရှိ၍ ဒီခေတ် ဒီဂရီ အယ်လောက်များများ ပေါ့ပါးပါးလွှာသော ဘိုင်ဖိုကယ်မှန် အမျိုးအ များမျိုး တပ်ဆင်နိုင်သောကြောင့် တိုးတက်လာသောခေတ်ကြီးကို ဝမ်းစွေ. . ဝမ်းစွေ. . လုပ်မိလေသည်။

သို့သော်. . တစ်ခါတစ်ရံ မျက်မှန်ပျောက်၍ ရှာရလျှင် တော့ အော်ငိုချင်သည်။ ပါးလွှာသေးငယ်သောမျက်မှန်ကို လိုက်ရှာ ဆိုက်ခမ်းရင်း အဘိုးမျက်မှန်ပုလင်းဖင်ကြီးကို သတိရသည်။ ကြီး ခည်းကြီး လေးလည်းလေး၍ ရှာလျှင်တွေ့ဖို့ လွယ်ကူသည်ပေါ့။

သို့သော်လည်း ကြီးကြီးလေးသေး၊ လေးလေးပေါ့ပေါ့ မျက် မှန်က မျက်မှန်အရွယ်အစားထက်ပိုပြီး သေတ္တာတစ်လုံးလောက် ထူထပ်ထားလို့တော့မရ။

လူ့အလိုနတ်မလိုက်နိုင်ဆိုသော ဆိုရိုးစကားအတိုင်း အလိုဆန္ဒက အလိုဆန္ဒသာလျှင်ဖြစ်သည်။ တကယ်လိုအပ်တာ တကယ်ရသွားပြီး သိပ်မကြာခင် . . မလိုတော့သလို . . ဒီထက်ပိုပြီး လိုအပ်သလိုဖြစ်တတ်သော လူ့သဘောလူ့မနောကြောင့် ကိုယ်ရထားတာနှင့်ပင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနိုင်ဖို့သာ တကယ်အလိုဆန္ဒအစစ်အဖြစ် . . လက်ခံနိုင်ဖို့ အဓိကဖြစ်လေသည်။

သူကတော့ ထိုအလိုဆန္ဒအစစ်နှင့်လူဟု ပြောနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ မျက်လုံးမကောင်းလျှင် မျက်စိဆရာဝန်ဆီပြ၊ လိုအပ်တဲ့ ညွှန်ကြားမှုခံယူကုသသည်။ တစ်ကြိမ်ခွဲစိတ်ဖူးသည်။ ခဏသာ ပြန်မြင်ပြီး ပြန်မှုန်လာ၍ မျက်မှန်သာ အားကိုးနေရသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများက၊ ရင်းနှီးသူများက . . ‘မှန်ကြောင်၊ မှန်ကြီး၊ လေးလုံး၊ ဝါးကြီး’ စသဖြင့် အမည်ပြောင်ဖြင့်ခေါ်တာ စနောက်ကြသည်။

စကြပါစေ . . . ။
အဘိုးပေးသော ‘မြတ်မင်း’ဟူသည့် အမည်အား မှတ်ပုံတင်နှင့် သန်းခေါင်စာရင်းထဲမှာသာ ရှိတော့တဲ့အထိ သူ့နာမည်နာမပျောက်ပျက်ရသည်ကိုပင် ကျေနပ်စွာခံယူထားသည်။

ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် မျက်စိစောင့်သူ၊ စွေသူ၊ မွေးသူတွေနှင့်စာလျှင်တော့ (မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကြည့်ရသလောက်) မျက်နှက်ဝန်းပေါ် အညှီရောင်တောက်တောက်လေးသမ်းကာ အရည်လဲ့နေပြီး မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကာ မျက်

မှန်ဝိုင်းလေးနှင့် ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးရှိနေသော သူ့လိုလူက လူဖြစ်မခွဲသေးဟု ထင်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်အမြင်အာရုံမကောင်းပေမယ့် ကောင်းသူတွေရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ . .

“မြတ်မင်းရာ . . မင်းထာမှန်ကြီးသာဖြစ်နေတာ မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းညှိကြီးတွေက ကောင်မလေးတွေရင်ခုန်စရာကြီးကွ သိလား” ဟု စိတ်ကောင်းဝင်ချိန် လွတ်လပ်စွာ ချီးကျူးဖော်ထုတ်တာ ချို့ကြားဖူးသည်။ (တမင်ကြပ်ပေးနေတာမျိုး မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့တော့ ဆုတောင်းရတာပေါ့)

ရှိစေတော့ . . သူကတော့ ကျေနပ်ရောင့်ရဲသူမို့ ပြဿနာမို့ ပြဿနာက ဒေါ်ကြီးမပို။ မမြင်လို့ မျက်မှန်တပ်စမ်းပါ . . တပ်ပါဆိုတော့ ရှက်လို့မတပ်ချင်။ မမြင်ဘဲ ထင်ရာလုပ်မိ၍ မှားနေလျှင် အမှားအတိုင်းလက်ခံနေကြရသော . . ဒေါ်လေးညီတို့ ညီအစ်မနှင့် အမွေမှာ သနားစရာ။ တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါ အမေရောသူပါ ရောထားရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကိုမွေးပြီး အမေကအိမ်ခွဲနေကြဖို့ သဘောသဖြင့် အဖေကအိမ်ခွဲကာ စီးပွားခွဲမှ ဒေါ်ကြီးမပိုအုပ်ချုပ်မှု အောက်ကလွတ်ကာ သက်သာရာရသွားသည်။

ဒါတောင် အမြဲမလွတ်။

ဟိုတလောက အပျိုကြီးသုံးယောက် အိမ်လာလည်၍ အ

ပြန်ဖြစ်သည်။

အဒေါ်အပျိုကြီးတွေရဲ့ အသည်းစွဲဖြစ်သောသူ့ကို အိမ်လာ လို့မတွေ့လျှင် ပြဿနာအလုပ်ခံရမည်စိုးသဖြင့် အမေပြန်ခေါ်ကာ သူပြန်လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီရက်က တူတော်မောင်ကြိုက်တတ်သော ငါးပတ်ငါး ဆုပ်ကြော်နှပ်ကို မန်ကျည်းအနှစ်ကလေးနှင့် အချဉ်ပေါက်ချက်ဖို့ ဒေါ်ကြီးမပိုက် သူကိုယ်တိုင်ချက်မည်ဟုအရေးဆိုကာ မီးဖိုချောင်ဝင် သဖြင့် အားလုံးမျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ သိုင်းဝိုင်းစောင့်ကြည့်ကြရ သည်။

“အစ်မ.. ဒါ ဆားပုလင်းနော်၊ ဟိုဘက်က အချိုမှုန့်ပုလင်း၊ ကြက်သွန်က..”

“ဟဲ့.. မိသင်း.. ငါ့ကို အကန်းမမျှားမှတ်နေလား၊ သွားကြ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြစမ်း”

ဆိုတော့လည်း မီးဖိုခန်းထဲ ရုတ်ရုတ်၊ ရုတ်ရုတ် လုပ်မနေ တော့ဘဲ ဟင်းချကာ အပြင်မှာထွက်နေကြရသည်။ အားလုံးမျှော် လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဒေါ်ကြီးမပို၏ ငါးဆုပ်ဟင်းအား ဘယ်သူမှ စားလို့မရဘဲ ထမင်းဝိုင်းမှထကာ အော့အန်ကုန်ကြသည်။ မီးဖိုထဲ အမေဝင်ကြည့်တော့ ဒီဇယ်ပုလင်းနှင့် ဆီပုလင်းမှားကာ ချက်ပြုတ် ထားလေသည်။

ဒီကိုမလာခင်ကလည်း ဇီးကုန်းကအိမ်မှာ ဆွမ်းခံကြတဲ့ ကိုယ်တော်ကို ထွေးခံနှင့်ဆွမ်းပန်းကန် မှားဆွဲပြီးလောင်းထည့်လို့

ဒုက္ခရောက်ကုန်ကာ.. သပိတ်ဆေး၊ ဆွမ်းအသစ်ပြန်ချက်ပြီး အိမ် မှာပင် ထိုင်ဆွမ်းကပ်၍လောင်းလှူကြရသည်။ မီးကင်းလာစစ်တဲ့ မီးသတ်ရဲဘော်တွေနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို ဒေါ်လေးညှို့ကိုလာ တောင်းတဲ့ သူတို့သားလောင်းအဖွဲ့နှင့်မှားပြီး ‘မပေးစားနိုင်ဘူး’ ချည်း အော်လွှတ်လို့လွှတ်..

တလောကလည်း အိမ်သာအသစ်ဆောက်ကြသည်။ ကျွင်း အဟောင်းမှာပဲ အိမ်သာအလုံးလိုက် အသစ်လဲမှာဖြစ်၍ အသစ်လုပ် ပြီးသားအိမ်သာကို အဟောင်းနှင့်လဲရန် အလုံးလိုက်မရွှေ့ကာ အ ဟောင်းနားမှာ ချထားချိန်ဖြစ်သည်။

ရပ်ကွက်ထဲက လက်သမားကိုဖိုးစီ အိမ်သာအသစ်ထဲဝင် ပြီး ထရံကပ်ဖို့တိုင်းထွာနေတုန်း ဒေါ်ကြီးမပို အိမ်သာပေါ်တက်လာ ပြီး အခင်းကြီးသွားနေ၍.. ကိုဖိုးစီခမျာ အော်လည်းမအော်ရဲဘဲ နေရာမှာပင် မတ်တတ်ကြီးရပ်ကာ နှာခေါင်းပိတ်ထားရသည်။ အိမ် သာက ထရံမကပ်ရသေးသော်လည်း ရှေ့ကတံခါးလုပ်ထားပြီး၍ သာတော်တော့သည်။

သို့သော် အခင်းကြီးသွားပြီး ရေဆေးဖို့အိုးရှာစမ်းတဲ့အချိန် မှာ ပြဿနာပေါ်လေသည်။

“ဟဲ့.. ရေအိုးကဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ မိညိုရေ.. အိမ်သာရေအိုးကောဟဲ့.. တကတည်းမှပဲ အိမ်သာရေအိုးပါမခံနိုင် အောင် ဘာတွေလုပ်ကြတာတုန်း”

ဒေါ်ကြီးမပိုအော်ဟစ်ပြီး ဟိုစမ်းဒီရှာလုပ်နေလို့ ကိုဖိုးစီ

မနေသာတော့ဘဲ အိမ်သာနောက်ကနေ ခြေဖွဲ့ဆင်း၊ အိမ်သာအဟောင်းကရေအိုးကို မပြီး အိမ်သာအသစ်ဘေးကနေ လက်သင့်အောင် အသာတင်ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှပင် ဒေါ်ကြီးမပိုကိစ္စပြီးတော့သည်။

ထိုကိစ္စဖြစ်စဉ်က အိမ်မှာ ဒေါ်လေးညိုရော ဒေါ်လေးချိုပါ အိမ်မှာမရှိကြ။ ဒေါ်လေးချိုက ထရံမှာထားတာ ရမရ သွားမေးနေပြီး ဒေါ်လေးညိုက ဇီးကုန်းဈေးထဲ အကြွေးလှည့်သိမ်းနေချိန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိစ္စအစအဆုံးကို အိမ်ဘေးခြံက အတင်းပြောဆိုသော ဒေါ်ချိန်သီးက မြင်လိုက်သဖြင့် အပျိုကြီးမပို အိမ်သာတက်တာ ကိုဖိုးစီက ရေယူပေးရကြောင်း သတင်းကောင်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲ လှုပ်ခါသွားတော့သည်။

ယခု ပြည်ကိုညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာခြင်းမှာလည်း ထိုကိစ္စအတွက် အရှက်ရပြီး stay ရှောင်လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့် ပြည်မှာနှစ်ပတ်လောက်နေထိုင်ပြီး ကမောက်ကမများစွာ ဝေဆာစီညံသွား၍ ပြန်ကာသွားကြသည်။ ဒေါ်ကြီးတို့ပြန်သွားမှ အဖေရောအမေပါ ငရဲတွင်းက ခုန်တက်လာသလို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားကြသည်။ သူလည်း ရန်ကုန်သို့ပြန်လစ်လာပါသည်။

ရှာဖွေလေတွေ့ရှိလေ ဆိုသောစကားက သူ့အတွက်များများနေသလားမဆိုနိုင်၊ အခန်းတစ်ခန်းလုံး ငြောင်းဆန်အောင် ရှာသော်လည်း မျက်မှန်ကမတွေ့သဖြင့် တစ်လောကလုံးလင်းပြီး သူ၏

မျက်စိနှစ်ကွင်းသာ နှင်းကျနေလေသည်။

“ဝါးကြီးရေ. .”

“ဗျာ. .”

အခန်းတံခါးဖွင့်ထား၍ ကိုစောမင်းဝေအသံပြုရင်း အထဲဝင်လာပြီး အခန်းဝမှာတင် ရပ်တန့်ကာသွားသည်။

“ဟာ. . တစ်ခန်းလုံးလည်း ရှုပ်ပွနေပါလား. . ဟေ့ မင်း ဘယ်နေရာကနေ ဗျာနေတာလဲ”

“ဒီမှာ. .”

“ဝုံ! . .”

“အ! . .”

ပြန်ထူးသံ၊ ခေါင်းဆောင့်တဲ့အသံ၊ ညည်းညူသံတို့ထွက်ပေါ်လာသော ခုတင်အောက်ဆီသို့ ကိုစောအကြည့်ရောက်ကာ. .

“ဟေ့. . မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

မြတ်မင်း အပြင်ဘက်တိုးထွက်လာပြီး ခေါင်းကိုလက်နှင့် ပွတ်ရင်းမော့ကြည့်ရင်း. .

“ထိုင်လေ. . ကိုစော”

“ဘာ. . ငါက ဘယ်နေရာသွားထိုင်ရမှာလဲ ဒီလောက် ဖွလန်နေတာ. . အပြင်မှာ မင်းဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဗျာ. . ဘယ်သူလဲ”

“ဟေ့. . ငါဘယ်လိုသိမှာလဲကွ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ အတော်လှတယ်ကွာ. . အဟတ်. . ဟတ်. . ငါ့ကောင် ဘယ်ဆိုးလို့

နတ်ရွာခိုး
လဲ”

“ဟာ.. အစ်ကိုက လာကြပ်နေပြန်ပြီ.. ဒီမှာ မျက်မှန်ရှာ
မတွေ့လို့ ဒုက္ခရောက်နေရတဲ့ကြားထဲ”

“ဟေ့ကောင်.. ငါကြပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဆောင်ရှေ့ရပ်
ထားတဲ့ကားထဲမှာ မင်းမယုံရင် ထွက်ကြည့်..”

မြတ်မင်း စမ်းတဝါးဝါးနှင့်ထလာပြီး ကိုစောဘေးမှအပြင်
တိုလှမ်းကဲ၍ကြည့်သည်။

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး အစ်ကိုရာ..”

“ဟေ့ကောင်.. မင်း မျက်မှန်မပါဘဲ ဘာမြင်ရမှာလဲ”

“အင်.. အဲ.. လုပ်ပါဦး အစ်ကိုရာ ကျွန်တော့်ကိုကူရှာ
ပေးပါဦး”

“စိတ်ညစ်တယ်.. အမှိုက်ပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာရဦးမယ်.. ၊
အဲ့ဒါထက် မင်းဧည့်သည်အရင်သွားတွေ့လိုက်ဦး.. စောင့်နေရတာ
အားနာစရာကွ”

ထိုအခိုက်မှာပင် အဆောင်အပြင်ဖက် ဝရန်တာဘေးဘက်
ဆီမှ..

“မျက်မှန်ပျောက်နေပြန်ပြီထင်တယ်.. အဟင်းဟင်း”

မြတ်မင်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး အသံလာရာဆီ အား
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် နှင်းသားထူထူပိတ်ပိတ်ထဲ မသဲမကွဲ ခြည့်မြင်နေ
ရသလိုထက် ဘာမှပိုမထူး၊ ဒါပေမယ့်.. ဒီအသံကို မြတ်မင်းစိတ်

ထဲ စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသဖြင့်..

“ဘယ်.. ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

“မမှတ်မိဘူးလား.. ကျွန်မသိတာတော့ အမြင်အာရုံမ
ကောင်းတဲ့သူတွေက အကြားအာရုံကို သူများတွေထက် ပိုထူးခြားပြီး
ထိုးထွင်းထက်မြက်တယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကတစ်မျိုးပဲနော်”

“ကျွန်တော်သိပြီ..”

“ကဲ.. ပြောကြည့်ပါဦး”

“တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်လိုက်လုပ်ပေးတဲ့
မိန်းကလေး”

“အခစ်ခစ်.. ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒါဆို ကျွန်မသိတာမမှားဘူး
ပေါ့၊ အခု မျက်မှန်ရှာရင် တွေ့ပါ့မလား”

“အင်း.. ဒီအခန်းထဲမှာလို့ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်အိပ်မ
ပျော်ခင်က စာလည်းဖတ်သေးတယ်..”

“ကဲ.. အဲ့ဒါထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့လေ”

“ဟာ.. မမြင်မစမ်းနဲ့”

“အသစ်ထပ်လုပ်ရုံပေါ့ရှင်.. ဒီတစ်ခါ မပျောက်တဲ့မျက်မှန်
လုပ်ပေးမယ်လေ..”

ဆိုတော့ မြတ်မင်းစိတ်ဝင်စားကာ အားတက်သွားမိသည်။
ဧပျောက်တဲ့မျက်မှန်သာတကယ်ရလျှင် မျက်မှန်ပျောက်၍ ရှာရ
သည့်ဒုက္ခက လွတ်ပြီ။

“ခင်ဗျားတကယ်ပြောနေတာနော်”

၆၀ နတ်ရွာစိုး

“အဟင်း. . ဟင်း. . ကျွန်မ ရှင့်ကိုမျက်မှန်လုပ်ပေးကတည်းက အဲဒီမှာမေးပြီး စီစဉ်ထားတာလေ၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်မျက်လုံးနဲ့အဆင်ပြေမယ့် မျက်ကပ်မှန်က သီးသန့်လုပ်ရမှာမို့လို့ အဲဒီတုန်းက တစ်ခါတည်းလုပ်မပေးနိုင်ခဲ့တာ၊ အခု. . မျက်ကပ်မှန်ရပြီလို့ အကြောင်းကြားလို့ ရှင့်ကိုလာခေါ်တာ သဘောပေါက်ပြီလား”

“ဟင်း. . ခင်ဗျားကျွန်တော့်လိပ်စာကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့. . ရှင့်ကိုမျက်စိလူနာရှင် မှတ်ပုံတင်တော့ ရှင့်လိပ်စာကို ရှင်ပေးသွားတာ မှတ်မိလား၊ အဲဒီစာရွက်စာတမ်းတွေလည်း ကျွန်မဆီမှာပဲ. . ကဲ. . သွားကြရအောင်”

“ဪ. . ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ခ. . ခဏလေးနော်. . မ. . ဟို. . အဲ. . ဟို. . ”

“ကျွန်မနာမည် မြတ်နိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမြတ်နိုးခဏလေးပဲစောင့်ပေးပါ”

ထို့နောက် မြတ်မင်း အခန်းထဲအရေးတကြီးပြန်ဝင်လာသဖြင့် အခန်းဝမှာကြောင်အအနှင့်ရပ်နေသော ကိုစောမင်းဝေကို ဝင်ထိုက်သည်။

“အု. . သေပါပြီဟ. . ”

“ဟာ. . ကန်တော့. . ကန်တော့ အစ်ကို. . ဪ ကျေးဇူးပြန် ကျွန်တော့်အခန်းလေး ပိတ်ပေးပါအစ်ကိုရာ. . နော်. . သော့က အခန်းတံခါးမှာတန်းလန်း”

ပြောပြီး အခန်းထဲ သွက်လက်စွာဝင်သဖြင့် သူ့ဆွဲထုတ်ထား

သောသေတ္တာအား ခလုတ်တိုက်မှောက်လဲ၍ လိမ့်ကာ. . ခုတင်အောက်ထဲရောက်သွားသည်။ မြတ်မင်း မနာနိုင်ဘဲ ပြန်အထ ကုတင်နှင့်ဆောင့်မှ ခုတင်အောက်ရောက်သွားမှန်းသိကာ ပြန်ထွက်သည်။

ထို့နောက် ခုတင်ခြေရင်းဖက် ကုန်းကုန်းကွကွစမ်း၍ ညကမီးပူတိုက်ပြီး သေချာခေါက်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကို အခေါက်လိုက်ကလေး အသာအယာဆွဲယူကာ. . ဝတ်ဖို့ပြင်တော့သည်။

သို့သော်. . သူ့ဆွဲထုတ်လိုက်သော အဝတ်ခေါက်က သူလိုချင်သော ဂျင်းနှင့်တီရှပ်မဟုတ်၊ ဟောင်းလွန်းနေပြီဖြစ်၍ မရှိတဲ့သူကိုပေးရန် သေချာလျှော်ပြီးခေါက်ထားသောဝတ်စုံနှင့်မှားကာ ဆွဲဝတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစောမင်းဝေ သူ့အခန်းမှာ ရေနွေးအိုးတည်ထားခဲ့၍. . ခဏပြန်ကြည့်ပြီး မြတ်မင်းကိုအခန်းတံခါးပိတ်ပေးဖို့ ပြန်လျှောက်အလာ မြတ်မင်းနှင့် အဆောင်အထွက်ပေါက်မှာ ဆုံကြသည်။

စုတ်တီးစုတ်ချာနိုင်လှသောမြတ်မင်းပုံစံကြည့်ပြီး ကိုစောအားမလိုအားမရဖြစ်ကာ လေသံနှင့် တီးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်. . မင်းဒီပုံစံကြီးနဲ့ ကောင်မလေးကိုအားနာဇရာကွာ”

“ဒါအကောင်းဆုံးပဲ. . ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ. . သွားပြီနော်”

မြတ်မင်းလည်း တီးတိုးပြန်ပြောကာ အဆောင်အထွက်ပေါက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းသွားသဖြင့် ဘောင်းဘီရှေ့ တီရှပ်ပါ

ကျောဘက်က စုတ်ဖွာနေတာမြင်ရပြီး ကိုစောမင်းဝေစိတ်ညစ်သွား
တော့၏။

“ဒီကောင်ကွာ . . ဒုက္ခပဲ”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

တပေါင်းတန်ခူးလိုလမျိုး၏ နေ့လယ်ခင်းအပူရှိန်ပြင်းပြင်း
ထဲ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်မောင်းတဲ့ကားပေါ်မှာ အခန့်သား
ထိုင်ပြီး မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာတိုက်သောလေထက် အေးမြသည့် ရယ်
သံ၊ စကားသံ ချိုလွင်လွင် ကြားနာခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု သူ အိပ်မက်ပင်
မမက်ခဲ့မိ။

ပထမတစ်ကြိမ် ဒီလိုအခွင့်အရေးရခဲ့ဖူးသော်လည်း ကိုယ့်
သောကနှင့်ကိုယ် ဒီလိုအိမ်ကျဖို့အား သတိမရခဲ့။ သည်တစ်ကြိမ်တော့
အဆောင်တိုင်ရာရောက်(အိမ်မှာဆိုရင်တော့ အိမ်တိုင်ရာရောက်
ပေါ့)လာခေါ်တဲ့အတွက် အပူပင်သောကမရှိ ထမင်းစားပြီး တစ်နေ့
အိပ်ရာမှနိုးလာချိန်မှာ မဟာအိမ်ခန်းနှင့် တန်းတိုးခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်မှန်ပျောက်လို့ရှာနေတာကလွဲလျှင် အတော်ကို အဆင်
ပြေချောမွေ့သော lucky day ဟု မြတ်မင်းတွေ့ကာ လိုက်ပါလာ

ခဲ့သည်။

“ကိုမြတ်မင်းရဲ့မျက်လုံးက ခွဲရင်ရော ပြန်မမြင်နိုင်ဘူးလား”

“အင်း.. ဘယ်လိုပြောရမလဲ ခွဲလို့ပြန်မြင်တာကတစ်မျိုး

၁. ကျွန်တော်ကမွေးရာပါ အာရုံကြောအားနည်းတဲ့လူဆိုတော့
ဖြစ်နိုင်ချေ အရမ်းနည်းလွန်းတယ်.. တစ်ကြိမ်တော့ ခွဲဖူးပါတယ်
သိပ်မထူးဘူး”

“အင်း.. ဒါဆို ကျွန်မမျှော်လင့်ထားတာ အလကားဖြစ်ပြီ
ပေါ့..”

“ခင်ဗျာ.. မမြတ်နိုးက ဘယ်လိုမျှော်လင့်ထားလို့လဲ”

“ဪ.. ဒီလိုပါ။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုခွဲပေးလိုက်ရင် ပြန်မြင်မယ်
ထင်ထားလို့ပါ”

မြတ်မင်းစကားသံတိတ်ကာ သူမကိုလှည့်ကြည့်ပါသည်။
သူတစ်ပါး၏ စက္ခုနှစ်ကွင်း အလင်းရစေဖို့ အားတက်သရောကူညီ
နေချင်သော စိတ်စေတနာရှင်၏မျက်နှာအား အားပါးတရကြည့်မြင်
လိုလှသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါ့ကို ဒီလိုကူညီ
လို့ရော သူ့အတွက် ဘာအကျိုးအမြတ်ရှိမှာလဲ၊ အကျိုးအမြတ်
မဟုတ်ရင်တော့ တကယ့်ကို သဒ္ဓါတရားထက်သန်သည့် စေတနာ
ရှင်.. အလှူရှင်သာဖြစ်ချိမ့်မည်။

မေးကြည့်ရင်ကော.. သို့သော်.. အမေးမတော်လျှင် ရိုင်း
ရာကျတော့မည်။ စော်ကားသလိုဖြစ်မည်စိုးကာ မြတ်မင်းမမေး
တော့ဘဲ ရှေ့သို့ပြန်လှည့်ခိုက်..

“အဟင်းဟင်း.. ကိုမြတ်မင်း တစ်ခုခုမေးချင်ပြီထင်တယ်၊
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဘုရားရေ ဘယ်လောက်ပါးနပ်လိုက်တဲ့မိန်းမလဲဆိုတာ
မြတ်မင်းကျောထဲစိမ့်ခနဲဖြစ်အောင်ကို ခံစားလိုက်ရကာ အားနာဟန်
နှင့်ရယ်မောသဖြင့် ဝန်ခံသလိုဖြစ်ကာသွားသည်။

ထို့နောက် သူမကပင်..

“အင်းပေါ့ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကိုယ်နဲ့အသိအကျွမ်းလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလိုကြီးလိုက်လုပ်နေတယ်ဆိုတော့.. တစ်မျိုး”

“ဟာ.. မမြတ်နိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အဲသလိုမတွေး
ဘူးနော်”

မြတ်မင်းပျာပျာသလဲငြင်းတော့၍ မြတ်နိုး ရယ်ဟဟနှင့်..

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ကျွန်မလည်း စိတ်လုံခြုံသွားတယ်၊
အမှန်တကယ်လည်း ရိုးသားစွာဝါနပြုတာပါ။ ကျွန်မ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်
နဲ့တိုက်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာတဲ့ မျက်စိဝေဒနာရှင်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ
ကူညီမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ။ ဒါကလည်း အမေ့နဲ့အမေ သက်ရှိ
ထင်ရှားရှိစဉ်က.. မိဘနှစ်ပါးစလုံး မျက်စိကွယ်နေတာသိပါလျက်နဲ့
ကိုယ့်မှာငွေကြေးအဆင်မပြေလို့ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ဘဲ ဆုံးပါးသွား
တဲ့အထိ မျက်မမြင်ဘဝနဲ့ လက်လွှတ်လိုက်ရလို့ ကျွန်မတစ်သက်
ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။

သည့်နောက်ပိုင်း ကျွန်မစီးပွားရေးအဆင်ပြေလာတာ
ကိုယ်ဘာမှမတတ်နိုင်လိုက်ရတဲ့ မိဘနှစ်ပါးအတွက်ရည်စူးပြီး ဒီလို

အလှူမျိုး လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ”

“သာဓုပါဗျာ. . တကယ့်ကိုမွန်မြတ်ပါတယ်၊ မမြတ်နိုးပြောပြလို့ နားထောင်းနေရတာနဲ့တင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိပါတယ်. . တကယ်ပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအတွက် ကျွန်တော့်ဘာသာတတ်နိုင်ပါတယ်၊ လောလောဆယ် အလုပ်မရှိလို့ အလုပ်ရှာနေပေမယ့် မိဘတွေ နယ်ကနေထောက်ပံ့ပေးတဲ့ငွေနဲ့ လုံလောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမြတ်နိုးရဲ့စေတနာနဲ့ အလှူဒါနကို ကျွန်တော်လက်ခံမှာပါ”

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမထံမှ ဖုန်းမြည်သံကြားရပြီး ကားကိုလမ်းဘေးကပ်ကာ အရှိန်လျော့ရပ်လိုက်သည်။

“ခဏနော်. . ကိုမြတ်မင်း”

“ဟုတ်. . ရပါတယ်. . ”

“ဟဲလို. . မြတ်နိုးပါရှင်”

“.....”

“ဟာ. . အခုချက်ချင်းက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ. . ၊ ကျွန်မ အခု အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်နေတယ်၊ အနည်းဆုံး (၂)နာရီလောက်ကြာမယ်”

“.....”

“ဟာ. . . တစ်နာရီအတွင်းတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးအန်ကယ်. . အခုကိစ္စကို ဒီမှာတင်ရပ်ပြီး လုပ်ရမယ်ဆိုရင်တောင် မန်နေဂျာကိုကောင်းထွန်းကို ဆိုက်ထဲမှာလိုက်ခေါ်ရမယ်၊ ပြီးရင်. . ”

အန်ကယ်ဆီလာမယ့်အချိန်နဲ့ တစ်နာရီအတွင်းရောက်ဖို့ မသေချာဘူး”

“.....”

“ဟဲလို. . ဟဲလို. . ဟယ်တော့ ဖုန်းချသွားပြီ ဒုက္ခပါပဲ. . ကျွတ်. . သေချင်တာပါပဲ”

မြတ်နိုးညည်းတွားသံပြုရင်း စတီယာရင်ကိုထုနေသဖြင့် မြတ်မင်းအားနာသွားပြီး. . .

“အရေးကြီးကိစ္စပေါ်လာရင် ကျွန်တော့်ကိစ္စထားခဲ့လေ. . မမြတ်နိုး၊ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် ဒီမှာပဲဆင်းနေခဲ့ပါ့မယ်”

“ဘာမှမထူးဘူး ကိုမြတ်မင်း၊ ဒါရိုက်တာက ကျွန်မကို ချောင်ပိတ်ရိုက်နေတာ၊ ရှင်စဉ်းစားကြည့်. . ဟိုး အင်းတိုင်မှာရောက်နေတဲ့ မန်နေဂျာကိုသွားခေါ်ပြီး ဗဟန်းကကုမ္ပဏီရုံးကို ပြန်လာဖို့ တစ်နာရီနဲ့အရောက် ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“အာ. . အေးပေါ့ဗျာ. . ”

“ဒါ သက်သက်ညစ်ပတ်တာ. . သိလား၊ ကျွန်မ ဒီနေ့ သူ့ဆီကလုပ်ငန်းငွေ သိန်းတစ်ရာထုတ်ရမှာ၊ မန်နေဂျာပါမှ ထုတ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကပ်ထားတာလေ”

“အေးဗျာ. . ကျွန်တော်ကူညီနိုင်ရင်လည်း ကောင်းသား” သူမဖက်မှ ခဏကြာမျှ အသံတိတ်နေပြီးမှ. .

“ရှင်ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင်ရော ကူညီမှာလားဟင်”

“ဟာ. . ဘာလို့မကူညီနိုင်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်မယ့်

ကိစ္စသာပြောပါ”

“အိုခေ.. ကျွန်မနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ပြီး မန်နေဂျာကိုကောင်းထွန်းအဖြစ် လိုက်ရပ်ပေးရုံပဲ..”

“ဗျာ..”

“ကျွန်မသိပါတယ်.. ရှင်မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ”

“ဟာ.. မလုပ်ပေးနိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့အဲဒီတိုကောင်းထွန်းက ရုပ်ချင်းတူတာမှမဟုတ်ပဲ”

“ရှင်သာမြင်ရရင် အံ့ဩလောက်အောင် တူပါတယ်၊ မျက်မှန်တပ်ထားရင်ပေါ့၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုစတွေ့တုန်းက ကိုကောင်းထွန်းနဲ့ မှားခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က မျက်လုံးအားနည်းတော့ ကိုကောင်းထွန်းမဟုတ်မှန်း သိသွားတာ”

မြတ်မင်း တစ်ချက်မျက်မှောင်တွန့်ကာ စဉ်းစားသည်။ ကာယကံရှင်၏အခက်အခဲက သူ့နားနှင့်ဆက်ဆက်ကြားခဲ့ရပြီးသား..။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကူညီခဲ့ဖူးသူ၊ ခုလည်း ကိုယ့်အတွက် ကူညီဖို့ ထွက်လာရင်းက မြတ်ဝင်လာသောပြဿနာ၊ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးရဲ့ စိတ်စေတနာအခံကို ကြည့်ရုံဖြင့် မရိုးမသားကိစ္စ မဖြစ်နိုင်တာ ငြင်းစရာမရှိ။ ပြီးတော့..

“ကဲဗျာ.. ကျွန်တော်ကူညီမယ်”

“အို.. ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ဪ.. ဒီကိစ္စအတွက် လုံးဝရှောင်မရှိဘူး သိလား၊ ကဲ.. ပထမဦးဆုံး ကျွန်မတို့ ရှေ့ပင်းစင်တာတစ်ခုသွားပြီး မန်နေဂျာပုံစံကျအောင် ရှင့်ရဲ့အဝတ်တွေ လဲ

ပစ်ရမယ်၊ ပြီးမှ.. ကုမ္ပဏီကိုသွားမယ်”

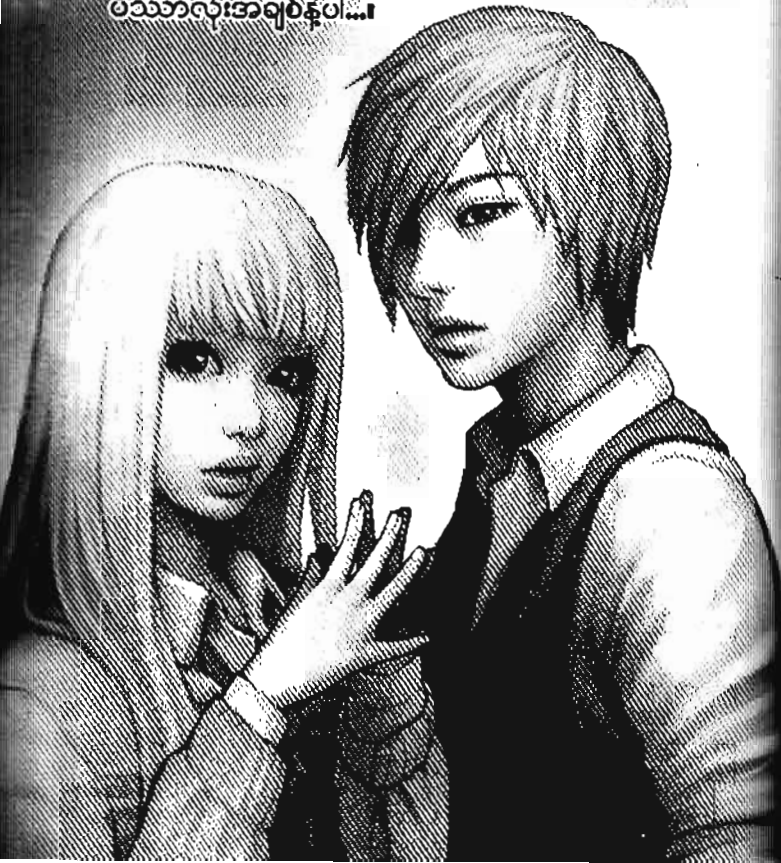
ထို့နောက်.. သူမ ကားစက်နှိုးကာ ဘီးလှိုင့်ထွက်ရင်း..

“သူဌေးနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်မအခုပြောမယ့်စကားကိုပဲ အိုက်တင်လေးနဲ့ပြောပေးရင်ရပြီ.. သိလား၊ လက်မှတ်ထိုးရင်လည်း.. ကောင်းထွန်းလို့သာ ထိုးလိုက်..”

ဝန်ခံရလျှင် သူနည်းနည်းတော့ ရင်ခုန်လာပါသည်။ ဒါ.. ဘယ်လောက်ပဲရိုးသားပါတယ်ပြောပြော အယောင်ဆောင်မှုဆိုတာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့်.. ဖြူစင်သော ကျေးဇူးရှင်မိန်းကလေးကို စော်ကားလိုစိတ်မရှိစွာနှင့် ရိုးသားစွာပင် ဆုတောင်းမိတော့သည်။
(ဘုရားသိကြားမလို့ လိမ်လည်မှုမဖြစ်ပါစေနဲ့..)

မင်းကိုချစ်သွားဖို့
ငါ့မှာ
နှလုံးသားအစိတ်
အသည်းတစ်ကျိပ်ရှိတာတောင်
တစ်ဘဝစာ လောက်ပေါ့မလားကွယ်...
မင်းအတွက်ရည်ရွယ်တုံ့ပိတ်ကတော့
ထိပ်ဆုံးက မဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း
မိသားစုအချစ်နဲ့ပါ...။

အခန်း(၅)

BURMESE
CLASSIC

ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲကြည့်တော့လည်း ဖြူဖြူကြီး
သာ မြင်ရသည်။

“ဒုက္ခပဲ... ကျွန်မ ရှင့်ကိုဒီလိုဆင်လိုက်တာ မှားပြီထင်တယ်”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မြတ်မင်းအမေးကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ အနားသို့တိုးကပ်လာ
၍ မြတ်မင်းရင်တွေ့ခန့်ကာသွားသည်။ အမြင်အာရုံနှင့်အလှတရား

ကို ခံစားခွင့်မရနိုင်သေးသော်လည်း သူမ၏ ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းလေး
နှင့် လက်မောင်းသားခြင်းထိကပ်မိသော နူးနူးညံ့ညံ့အတွေ့အထိ
ကြောင့်သာ...

(ဘုရားရေး . . ဒီလောက်လေးနဲ့တောင် ငါ. .)

မြတ်မင်းအတွေးမဆုံးခင် သိမ်မွေ့တိုးလျသောစကားသံက
ခုန်နေသောရင်ကို အမြန်နှုန်းမြှင့်တင်ပစ်လိုက်သည်။

“တစ်လောကလုံးကမိန်းမတွေ ရှင့်ကိုကြည့်နေကြပြီ အပြင်
မရောက်ခင် . . ရှင့်ကိုဝိုင်းလှကြရင် ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“မဟုတ်တာ. . မမြတ်နိုးကလဲ”

“ဟယ်တော့. . ရှက်ရတဲ့ပုံကိုက အသည်းယားစရာကြီး. . ၊
ကဲ. . မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ. . ရှင့်ကို ဒီလိုလက်မောင်းချိတ်ထားမှ
ပဲ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်ဆိုပြီး မကပ်ရဲကြတော့မှာ. . လာ. . သွားစို့”

ပြောရင်း သူမ တကယ်ချိတ်တွဲကာထွက်သဖြင့် သူလည်း
မဝံ့မရဲ လိုက်လျှောက်လာရတော့သည်။ တစ်မျိုးလည်းကောင်းပါ
သည်။ မျက်မှန်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်ရလျှင် ဟိုဝင်တိုး
ဒီဝင်တိုက်နှင့် သိပ်တော့မမိုက်။ ခုလို ဂိုက်နှင့်ဆိုက်နှင့်ဝတ်စားပြီး
ကာမှ မှောက်ခုံလဲကျရတဲ့အဖြစ်မျိုးသာကြုံရင် ပိုဆိုးမည်။ ခုတော့
အိုခေပါသည်။ သူမတွဲထား၍ ဟန်ကျပန်ကျလေး လျှောက်ရုံပင်။

တစ်ခုပဲ ရင်ထဲမချိတ်ကဲဖြစ်မိသည်။ ကိုယ်မမြင်ဖူးပေမယ့်
မြတ်နိုးကလှသည်ဟု ကိုစောမင်းဝေပြောတာ ကြားမိသည်။ ပန်းချီ
ဆရာမျက်လုံးနှင့် လှပြီဆိုရင်တော့ ဘာမှကိုပြောစရာမရှိတဲ့ ပြစ်မျိုး

မဲ့မထင်ဆိုတာ သေချာသည်။ ကိုယ်လည်းလှနေပြီ။ ဒါလည်း. . /
မြတ်နိုးကိုယ်တိုင် ရင်လှိုင်းခတ်သံလေးနှင့်ပြောသောစကားကို ကြား
ရခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းမဆိုတာ အင်မတန်အလှမက်တဲ့အမျိုးလေ၊ မင်းကုသ
လိုရုပ်ဆိုးနေတဲ့ဟာကြီးကိုတော့ ဒီလိုလူကြားထဲ ခုလိုကြီးမတွဲရဲတာ
သေချာသည်။

ခုတော့ လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ (မဟုတ်ဘူး သူများတွေ
လှသောက်မှာစိုးလို့) ဟာ. . ဂိုးရိုစံနဲ့မှားပြန်ပြီ. . (ကောင်မလေးတွေ
ဝိုင်းလှမှာစိုးလို့) ဖက်မထားရုံတမယ် တွဲချိတ်ထားကာ လျှောက်နေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ သေချာသည်. . . အပျံစား၊ အမိုက်စားစုံတွဲလေးအ
ဖြစ် ဘယ်လို အားကျခြင်းကြီးတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ သမင်လည်ပြန်ရော၊
ခြင်္သေ့လည်ပြန်ပါ ကြည့်နေကြတော့မည်ဆိုတာ. . . အဟတ်ဟတ်
ငါကွ. . .

ဒီလောက် ကျေနပ်ကြည်နူးဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်
ကို ကိုယ့်မြင်ကွင်းထဲမှာ နှင်းတွေပိတ်နေသလို ပိတ်ဖြူကြီးနဲ့အအုပ်
ခံထားရသလို မြင်နေရတဲ့ကိုယ့်စာရားက တကယ့်ကို ဆီမလာပဲ
မလာ၊ မထော်မနှမ်းဖြစ်နိုင်လွန်းခြင်းမဟုတ်လား။

(ငါ့နှလုံးကွာ. . . အတွေ့ကြီးတွေနေပါလျက် အငွေ့နဲ့ ကျွ
နပ်နေရတယ်လို့)

အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ မြေညီထပ်ရှေ့ကားရပ်ပြီး မြတ်နိုးစွာ ဆင်းကြမယ်ဟုပြောကာ တံခါးဖွင့်ဆင်းသဖြင့် သူလည်း သူ့ဘက်ကတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်သည်။ ကားတံခါးပိတ်ပြီး ကိုယ်ပေါ်တအဝတ်အစားအား အနည်းငယ်ပြုပြင်ခိုက် မြတ်နိုး ကားရှေ့ဘက်မှ ကွေ့လျှောက်ကာ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မမှာထားတဲ့အတိုင်း ပီပြင်အောင်ပြောပေးနော်. . သိလား”

“စိတ်ချပါ. . ”

“ကဲ. . အထဲဝင်ရအောင်. . ”

ပြောပြီး သူမ စတင်ထွက်နှင့်သဖြင့် သူလည်းလိုက်ထွက်ရင်း ပလက်ဖောင်းကို ဖိနပ်ဦးနှင့်တိုက်မိကာ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့်. . . ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်သွားသည်။

“သတိထားလေ. . ကိုမြတ်မင်း”

“ကျွန်တော်သတိထားလည်း မမြင်တာတော့ မမြင်တာပဲ မမြတ်နိုး”

ထိုအခါမှ သူ့မျက်မှန်မပါလျှင် မမြင်တာ သူမသတိရသွားဟန်တူပါသည်။

ဆောရီးဟု တိုးတိုးတောင်းပန်ပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လျှောက်ပါသည်။ မြေညီထပ်မှ အပေါ်အလွှာများဆီ တက်သော လျှပ်စစ်လျှောက်အိမ်ထဲ ဝင်ကြသည်။ ဘယ်နှလွှာအထိ သွားမယ်ဆိုတာတော့ သူ မသိပါ။ သူမ ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်ပြီး ငြိမ့်ခနဲ စတင်ရွေ့ကာ မြင့်တက်လာမှ သူမက။

“သူဌေးက ငါးလွှာမှာလေ၊ သူဌေးရဲ့အခန်းကိုမရောက်ခင် နံ့ဋ္ဌာနခန်းထဲ ဖြတ်လျှောက်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို တွဲခေါ် လို့မဖြစ်ဘူး နည်းနည်းဒုက္ခခံပြီး ကျွန်မနောက်ကနေ မှေးပြီး လိုက်လျှောက်”

“အင်း. . ရပါတယ်”

လှေကားအိမ်လေး သိမ့်ခနဲရပ်ပြီး တံခါးပွင့်သည်နှင့် သူမ စတင်ထွက်လိုက်သည်။ သူလည်း သတိဝီရိယကြီးကြီးထားပြီး လိုက်ထွက်ပါသည်။ သူမမှာထားသည့်အတိုင်း နောက်ကနေမှေးလျှောက်နေရသော်လည်း ကိုယ့်ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းစာအကွာမှ ကိုယ့်အရက်သိက္ခာကို ရိုက်ခွဲဖို့စောင့်နေသော ခလုတ်ကန်သင်းအား စိတ်မချနိုင်သဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ အမြင်အာရုံကို တွန်းဖွင့်ကာကြည့်ပြီး လျှောက်

ရသည်။

သို့သော် . . ဝါးတားတားပင်။ စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်လုံး
ခွေပြီးပုံနေလျှင်တောင် ရေးရေးပင်မြင်ရမည့်မျက်လုံးမို့ သူစိတ်လျှော့
ကာ သူ့ရှေ့က မြတ်နိုး၏လှုပ်ရှားမှုအရိပ်ကိုပဲ အာရုံခံကာ လိုက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ၏ဘေးဘယ်ညာဆီမှ တီးတိုးစကားပြောသံ၊ စာရွက်
လှန်သည့်အသံ၊ ခုံရွှေသံများ ကြားနေရသဖြင့် ဌာနခန်းထဲဖြတ်
လျှောက်နေပြီဟု သိထားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ပြောလိုက်သောစကားသံကြောင့် မြတ်မင်းတစ်ကိုယ်လုံး
ထူထုံသွားကာ နားအုံနားရင်းတွေပါ ကားထွက်သွားပါသည်။

“တကယ်ပါပဲ . . ရှေ့ကအမျိုးသမီးနောက်ပိုင်းကို ကြည့်နေ
တာများ မျက်တောင်တောင်ခတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

(ဘယ်နှကြီးတုန်းဟ . .)

သူ မလုံမလဲလှည့်ကြည့်မိသော်လည်း နိုးနိုးရိပ်ရိပ် တွေ့မြင်
နေရတာကလွဲပြီး ဘာမျှမသဲကွဲ . . ။ မြတ်မင်း ရှက်ရှက်နှင့် ဆက်
လျှောက်လာခိုက် သူ၏ရှေ့မှာ တစ်ခုတည်းသောအားကိုးရာ ပုံရိပ်
ထလေးပျောက်သွားကာ တစ်ချက်တစ်ချက်ဖြတ်ဝင်လာသော ပုံရိပ်
အချို့နှင့် ဆန့်ကျင်ရာဘက်မှ ရွှေလျားလာပြီး . . သူ၏ဘေးမှ ဖြတ်
ကျော်သွားသော အရိပ်တွေသာ မြင်နေရရုံ . . ရှေ့မတိုးရဲတော့စွာ
ရပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်အတွင်းမှာ ပုံရိပ်တစ်ခု သူ့ရှေ့မှာမိုးတိုးမတ်
တတ် ပေါ်လာပြီး . .

“ကိုဝါးကြီး . . ဟို . . ကိုဝါးကြီး . . ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟင် . . နီ . . နီတီ မဟုတ်လား”

အသံကို ရင်းနှီးစွာမှတ်မိနေ၍ မြတ်မင်း ဝမ်းသာအားရခေါ်
ကာမေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ . . ကိုဝါးကြီး ဘယ်ကိုလာတာလဲ၊ မျက်
မှန်လည်းမပါတဲ့နဲ့”

“အေး . . ငါ့မျက်မှန်ပျောက်ပြန်ပြီဟ . . အဲ့ဒါ မျက်မှန်လုပ်
မလို့”

“အိုး . . ဒါမျက်မှန်ဆိုင်မဟုတ်ဘူးလေ . . ၊ အခု ကုမ္ပဏီနဲ့
ခန်းတစ်ခုထဲကိုရောက်နေပြီ . . သိရဲ့လား”

“အင်း . . အဲ့ဒါတော့သိတယ်”

“သိတယ် . . ”

နီတီ ကြောင်အာပြန်မေးမှ မြတ်မင်းပြုံးကာ ပြန်ဖြေသည်။

“အမှန်တော့ . . မျက်မှန်ဆိုင်ကိုသွားကြတာပါ။ လမ်းတစ်
ဝက်ရောက်မှ ငါ့မိတ်ဆွေက အရေးကြီးကိစ္စပေါ်လာလို့ ဒီလိုအရင်
ဝင်လာခဲ့ကြတာ . . ”

“ဟုတ်လို့လား . . ဘယ်မှာလဲ . . ဘယ်သူလဲ”

“ဪ . . ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ နင်မမြင်လိုက်ဘူးလား၊ ငါ့ရှေ့
ကလျှောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို”

“ဟင့်အင်း မတွေ့ပါဘူး . . နီတီ အန်ကယ့်ရုံးခန်းထဲက
ထွက်လာပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . ဒီမှာ ကိုဝါးကြီးတစ်ယောက်

တည်း ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတာ”

“ဟာ. . ဒါဆို တစ်ခုခုတော့လွဲပြီဟ၊ အခုပဲ သူ ငါ့ရှေ့က လျှောက်လို့ ငါလည်း သူ့အရိပ်ကိုကြည့်ပြီး နောက်ကလိုက်လျှောက် လာတာ၊ နင် ဒီနားလှည့်ရှာကြည့်ပါဦး၊ ခပ်ချောချောလေး အသက် က ငါတို့လောက်ပဲ၊ အရပ်လည်းမြင့်တယ်”

“အင်္ကျီဘာအရောင်ဝတ်ထားလဲ”

“ဟေ. . အဲဒါတော့ ငါ့မျက်လုံးနဲ့ဘယ်လိုခွဲခြားနိုင်မှာလဲ”

“ဘယ်ရယ်. . . အင်္ကျီအရောင်တော့ မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ချော တာ၊ လှတာတော့ ခွဲခြားနိုင်တယ်ပေါ့”

“အဲဒါက. . ဒီလိုလေ. . ဟို”

အဆောင်မှာတုန်းက ကိုစောမင်းဝေပြောလို့ ငါသိတာဟု ပြောလျှင်လည်း မကောင်းတော့သဖြင့် မြတ်မင်း ဟိုစမ်းဒီကုတ်လုပ် ရင်း. . သူ့ခါးမှာ သူမချိတ်ပေးထားသော ဟန်းဖုန်းကိုသတိရကာ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး. .

“ဒီမှာမြင်လား. . အဲဒါ သူ့ဟန်းဖုန်း”

“အင်းလေ. . အဲဒါတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟို မဟုတ်တာကိုပြော နေတာ”

နီတိပြောလည်းပြော၊ ရှာလည်းရှာကြည့်နေပုံရသည်။

ခဏကြာမှ. . .

“ဒီမှာတော့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေပဲတွေ့တယ်၊ ကိုဝါးကြီးပြောတဲ့တစ်ယောက်ကို မတွေ့ပါဘူး”

မြတ်မင်း စိတ်ရှုပ်သွားပါသည်။ သူ့ဘဝအတွက်လည်း. . / မတွေးဝံ့စရာ ဖြစ်သွားသည်။ အခု သူ့ရောက်နေသည့်နေရာက မြတ်နိုးပြောပြချက်အရ ငါးလွှာမှာ၊ ဒီနေရာကနေ မြေညီထပ်ပြန် ဆင်းနိုင်ဖို့က ဒီမျက်လုံးနှင့်သိပ်မလွယ်၊ အောက်ရောက်ပြီပဲထား အဆောင်ရောက်အောင် ဘယ်လိုပြန်မလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတတ် အောင်ဖြစ်သွား၍. . .

“နင်အခု ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“အိမ်ပြန်မှာလေ. . ဦးလေးဆီမှာ အလုပ်လာတောင်းတာ ဒီကုမ္ပဏီသူဌေးက ဖေဖေညီဝမ်းကွဲတော်တယ်”

“ဪ. . အေး. . အေး၊ ဟာ. . နင်ငါ့ကို နည်းနည်းကူညီ ရင်ကောင်းမယ်”

“ကျွန်မသိပြီ ကိုဝါးကြီးအလုပ် ပြောခိုင်းမလို့ မဟုတ်လား”

‘အလုပ်’ဆိုတဲ့အသံကြောင့် မြတ်မင်း မျက်ခုံးနည်းနည်းမြင့် လာပြီး. .

“အင်း. . အဲဒါလည်းကူညီပါ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို အဆောင်ပြန် ရောက်အောင်လမ်းပြပေးပါဗျာ. . နော်”

“ရတယ်လေ. . အဆောင်တော့ပြန်ရောက်မယ် အလုပ် ကိစ္စကတော့ ကိုဝါးကြီးရဲ့ဒီပုံစံနဲ့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်းပြန်ကြည့်ဦးလေ. . ဝန်ထမ်းလာ လျှောက်တာလား၊ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာ လာဝယ်တာလားဆိုတာ. . ”

“အာ... ဒါက”

“သိပါတယ် ငှားလာတဲ့ဟာတွေပြန်ပေးပြီး နောက်မှသပ်
သပ်လာပေါ့နော်.. ကဲ ပြန်ကြမယ်”

“အင်း..”

မြတ်မင်း သူမနှင့်အတူပြန်လှည့်လိုက်သော်လည်း မြတ်နိုး
တိစ္ဆာအတွက် နောက်ဆံတင်းစွာပြန်လှည့်ကြည့်နေသေး၍..

“ဘာတွေ့လို့လဲ”

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး”

“မတွေ့တာကြီး ကြည့်မနေနဲ့.. မှောက်လျက်လဲဦးမယ်”

ပြောပြီး သူ့လက်မောင်းအားလှမ်းကိုင်ကာ လျှောက်သဖြင့်
ဪ... ဒီကောင်မလေးလည်း ကြင်နာတတ်တာပဲဟု မှတ်တွေး
ကာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

မြတ်မင်းတို့ဌာနခန်းထဲကထွက်သွားမှ မြတ်နိုး သူထိုင်
နေသောစားပွဲမှ ထလိုက်သည်။

(တောက်!.. အခြေအနေကောင်းခါနီးကျမှ အရှုပ်ထုပ်က
ဝင်လာရတယ်လို့ ဟူး.. ငါ ဒီအတိုင်းဝင်တွေ့လိုက်ရင်ကော..)

သူမအတွေးနှင့်ရင်မောကာ ဘေးဘီဝဲယာတစ်ချက်ကြည့်
ပြီး အသာလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

မြတ်မင်း၏အသိမိန်းကလေး သူဌေးရုံးခန်းထဲက ထွက်လာ
တာကို လှမ်းမြင်လိုက်တာကပဲ ကံကောင်းနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့်
နီးရာစားပွဲအလွတ်မှာ လစ်ခနဲဝင်ထိုင်ပြီး ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လို
ဣန္ဒြေရစွာ ကျောခိုင်းထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပက်ပင်းတွေ့လိုကတော့ မလွယ်ရေးချမလွယ်။ ရွှေ့ပင်း
မော်လ်မှာ ဆွဲစားထားသည့်ပြဿနာကြောင့် ကောင်းကောင်းမှတ်မိ

နေမှာသေချာသည်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ရဲ့လိမ်မာပါးနပ်မှုကြောင့် သာ လွတ်ခဲ့ရပေမယ့် မြတ်မင်းရော အဲဒီမိန်းကလေး စိတ်မှတ်ဉာဏ် ထဲမှာ ဒီပုံစံ၊ ဒီမျက်နှာကို သေချာထည့်မှတ်ထားမှာ ငြင်းစရာ မလိုပေ။

“ဟူး.. .”

မြတ်နိုး လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ရင်း သူဌေးရုံးခန်းသို့ အနည်းငယ်ကျော်ပြီး လျှောက်လိုက်သည်။

ခုနေဝင်တွေ့လည်း ပြဿနာမရှိ။ ကလပ်မှာ သုံးကြိမ်တိတိဆုံးပြီးကတည်းက ဒီလိုဟင်းမျိုးကြီးကို ပစ်ကွင်းမြင်ကွင်းရှင်းလင်းအောင်နေရာယူပြီးသား။

ခင်မြတ်နိုးရဲ့ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လှည့်စားသိမ်းသွင်းဖို့ သုံးကြိမ်တွေ့ဆုံမှုထက် ပိုပြီးကြိုးစားနေစရာမလို။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကတော့တစ်မျိုး၊ စီးပွားရေးနဲ့လူမှုရေးကို တံတိုင်းကြီးကြီးခြားပြီးနေထိုင်သူဆိုတာ လေ့လာကြည့်ရုံနှင့်သိသည်။ သို့ကြောင့် ကိုယ်လိုချင်သောနေရာရောက်အောင် ကိုယ့်ပုံစံနှင့်ကိုယ်စင်လာရမည်။ စတွေ့ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်လည်း သာမန်အပျော်ဆယ်တစ်ယောက်လိုမတွေ့။ မိဘရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို မအူလည် ဝင်ပြီးတာဝန်ယူနေရတဲ့ အထက်တန်းလွှာ တစ်ဦးတည်းသာသမီးပုံစံမျိုးဖမ်းကာ ဝင်ထားသည်။

ဒုတိယအကြိမ်တွေ့ဆုံမှုမှာ သူ့လုပ်ငန်း၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်း နှီးနှာဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ တတိယတစ်ကြိမ်မှာတော့.. . အတူတူ

သောက်၊ အတူတူမူးပြီး သီချင်းဆိုကြ၊ အိပ်ကြ၊ နောက်တစ်နေ့.. . မနက်လင်းတော့ လုပ်ငန်းထဲ အကျိုးတူ အပြန်အလှန်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြဖို့အထိ ဆွေးနွေးနိုင်ခဲ့သည်။ အားမနာစတမ်းပြောရလျှင် ချည်ပြီးတုပ်ပြီးပြီ။

သို့သော် သဏ္ဌာန်လုပ်သရုပ်ပါဖို့က လက်တစ်လုံးခြားလောကမှာ အရေးကြီးဆုံးသော ဗျူဟာတစ်ရပ်ဖြစ်ကာ ကုမ္ပဏီကမန်နေဂျာနှင့်အတူလာဖို့ ပြောပြီးသားဖြစ်လို့ မြတ်မင်းကို အသုံးချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီအခြေအနေထိရောက်အောင် သူမ တတ်နိုင်တာထက်ပိုသော အရင်းအနှီးများက မြုပ်ကာနေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် လုံးဝအမှားခံမရဟုတွက်ကာ ဒီနေ့အတွက် မသက်မသာမိချပြီးနောက် ပြန်လှည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့၏။

၁၁

တစ်ခါတုန်းက...

ငှက်ခတ်သမားနဲ့ ကျားမုဆိုးတို့တောတိုးရင်း ဆုံကြတယ်။

◆ ကျားမုဆိုးကပြောတယ်...

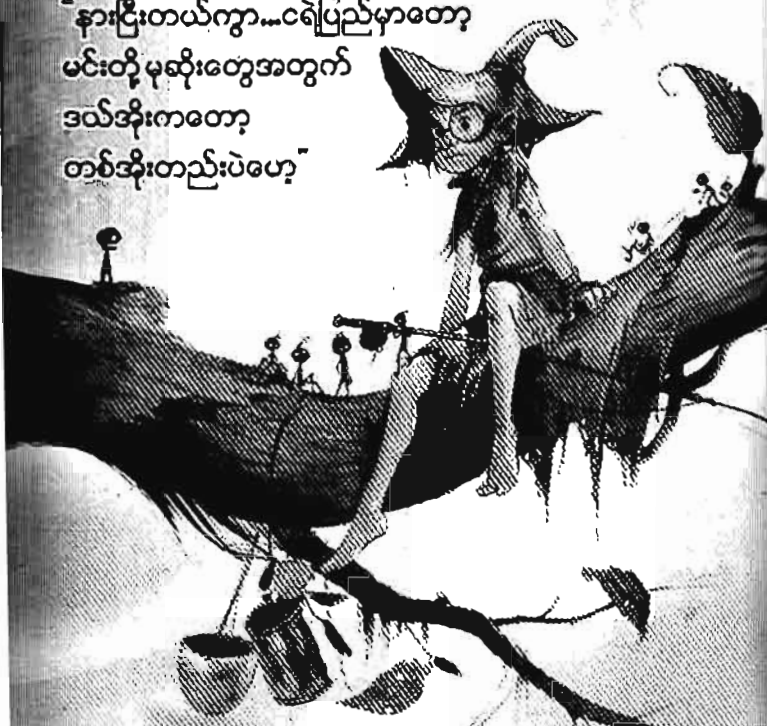
“အိုမိတ်ဆွေ...သင့်တစ်ဝမ်းဝေဖို့ငှက်ပေါင်းများစွာသတ်
အသက်ပေါင်းများစွာသေစေတာဝမ်းတစ်ထွာနဲ့တန်ရဲ့လား။”

◆ ငှက်ခတ်သမားကလည်း အယ်ခံမလဲ...

“အိုမိတ်ဆွေသင်ကားအသက်တစ်ချောင်းတစ်ဝမ်းကောင်း
ဆိုပေတဲ့...ကျားဆိုးရဲအတိအချိန်မရွေး ဖြစ်သွားမှာကို
မကြောက်၍လော။”

◆ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ရုက္ခစိုးကြီး လန့်နိုးလာပြီး
ထအော်တယ်။

“နားငြီးတယ်ကွာ...ငရဲပြည်မှာတော့
မင်းတို့မုဆိုးတွေအတွက်
ဒယ်အိုးကတော့
တစ်အိုးတည်းပဲဟေ့”

အခန်း(၆)

ဇိုစိုင်း လက်ဖွတ်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ နေပူရှိန်ပြင်းပြင်း
ထဲ ကျောခင်းနေသည့်လမ်းမပေါ် အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်ပြီးမှ တစ္ဆေ
ချိန်မြင်လိုက်သလို ထခုန်မတတ်လန့်ဖျပ်သွားကာ ဘေးမှာ သတင်း
စာဖတ်နေသော ကိုစောကို လှမ်းကုတ်သည်။

“ဘာတုန်းဗျ. .”

“ဘာတုန်းမလုပ်နဲ့. . ဟိုမှာကြည့်”

ကိုစောလည်း လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွေ မြင့်တက် ကုန်လေသည်။ မြင်ကွင်းထဲမှာ မြတ်မင်းနှင့်နီတီတို့ ထီးတစ်ဆောင်း တည်း နှစ်ယောက်ဆောင်းကာ . . ရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုပြီး လျှောက်လာနေကြသည်။

နေပူကြီးထဲ ကိုယ့်တစ်လမ်းတည်း မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ထီးအတူဆောင်းတာ ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် နီတီက မြတ်မင်း လက်မောင်းကို တွဲခိုဆုပ်ကိုင်လာတာက ကိုစိုင်းနှင့်ကိုစောတို့ နှလုံး သည်းဆိုင်ကို ဆွဲခိုစီးနေသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ဘတ်တွေ ညွှတ်ကိုင်ကာသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . ကိုစိုင်း၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ကျုပ်လည်းမသိဘူး . . ကြည့်ရတာ ဝါးကြီးကျုပ်တို့ကို ကျော်ပြီထင်တယ်ဗျ . . ”

“ဟာ . . အဲသလိုလည်း ရမ်းမပြောနဲ့ဗျ၊ ဒီကောင်မှာလည်း အမှန်လေး ရှိနေတာပဲဥစ္စာ”

“ပြောနိုင်လားဗျာ . . ကျွန်တော်ကတော့ ခေါ်ရှင်းချင်တယ်၊ ဟုတ်ရင်တော့ ဒီကောင်နာပြီ”

“ဟေ့ . . ဟေ့ . . အရမ်းမလုပ်နဲ့”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုစိုင်း မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ဆိုင် ရှေ့ရောက်လာသော မြတ်မင်းတို့ကို လှမ်းခေါ်လေတော့သည်။

“ဟေ့ . . ဝါးကြီး လာလေကွာ . . လက်ဖက်ရည်သောက်ရ အောင်”

အသံက ကိုစိုင်းအသံဖြစ်၍ မြတ်မင်းခြေလှမ်းတန်သွားပြီး “ကိုစိုင်းတို့နဲ့တူတယ်၊ လာ . . နီတီ တို့ အအေးဝင်သောက် ရင်း ခဏနားရအောင် . . ”

“ဟင့်အင်း . . မထိုင်ချင်တော့ဘူး . . ”

“လာပါကွာ . . ခဏလေးပါ၊ ဒီပန်းချီဆရာတွေက သဘော မနောကောင်းတွေပါ”

ဆိုတော့လည်း နီတီ ရှက်ရွံ့အားနာနေသော မျက်နှာလေး နှင့် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ အမှန်တော့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဒီနေ့မှ မြတ်မင်း၏ သပ်ရပ်ခံ့ညားသော ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာကိုမြင်ပြီး ခိတ် လှုပ်ရှားနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“သိပ်မကြာနဲ့နော် ကိုဝါးကြီး လမ်းထဲပြန်ရောက်နေပြီ . . ကိုဝါးကြီးက ပြဿနာမရှိပေမယ့် ကျွန်မကို ဒီလိုပုံစံမျိုး အိမ်ကမြင် သွားရင်မကောင်းဘူး”

“အင်းပါ . . ”

သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကိုစိုင်းက လက် ဖက်ရည်မှာပေးသည်။

“နေ . . နေ . . ကိုစိုင်း ကျွန်တော်တို့ အအေးပဲသောက်မှာ၊ နီတီ ဘာသောက်မလဲ၊ ဒီမှာတော့ ပုလင်းအအေးပဲရတယ်”

“ကိုဝါးကြီးကြိုက်တာမှာလေ၊ ပုလင်းအအေးဆို နီတီ မကုန် တတ်ဘူး”

“ဒါဆို နှစ်ယောက်တစ်လုံးပေါ့၊ ခရက်ရှာမှာလိုက်မယ်”

“အင်း. .”

“ခရက်ရှာတစ်လုံးပေးပါ”

မြတ်မင်းတို့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကိုစိုင်းနှင့်ကိုစောတို့ အပြန်အလှန်ကြည့်ကာ သဘောပေါက်ထားလိုက်ကြသည်။ အအေး တစ်လုံးကို နှစ်ယောက်သောက်နိုင်တဲ့အခြေအနေဆိုတော့ အတော့် တို့ ခဏီရောက်သွားပြီပေါ့။ ထို့ကြောင့် ကိုစိုင်း ဘယ်လိုမှ အောင့်မ ထားနိုင်တော့ဘဲ. . .

“မင်း တကယ်ရက်စက်တာပဲ ဝါးကြီးရာ”

“ဗျာ. .”

“မဗျာနဲ့လေကွာ. . ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီကိစ္စအတွက် ဘယ် လောက်တောင်ရှုံးသွပ်ခဲ့ရလဲဆိုတာ မင်းမသိလို့လား”

ကိုစောမျက်နှာပူလာ၍ ကိုစိုင်းခြေထောက်ကို အသာဖိနှင်း သဖြင့် ကိုစိုင်းက. .

“မတားနဲ့ကိုစော၊ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်း(၄၀)လုံးလုံး နောက် တောက်ကျလာတာ ဒီတစ်ပွဲတော့ လုံးဝအရှုံးမပေးနိုင်ဘူး. . ဒီမှာ ဝါးကြီး. .”

“ခင်ဗျာ. .”

“မင်းဘာသာ ဘယ်အခြေအနေပဲရောက်ရောက်. . ငါနဲ့ တို့စောက စီနီယာတစ်ပဲ ရှင်းလား”

“ဟို. . ဟို. . ကိုစိုင်းတို့ ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“ဟေ့ကောင်. . ရှုံးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့”

“ဟေ့. . ဟေ့. . ကိုစိုင်း. .”

“မတားနဲ့ကိုစော လုံးဝမတားနဲ့၊ ကျွန်တော် လုံးဝအရှုံးမ ပေးဘူး. .”

“မဟုတ်သေးဘူးလေဗျာ. .”

“လုံးဝဟုတ်တယ်ဗျာ. . ဒါ သူများပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားမျက်လုံး ကျုပ်မျက်လုံးနဲ့ ခွဲမြင်တာ”

ဆလွန်းကားသံလေးကနေ တဖြည်းဖြည်းထော်လာကျသံ ခေါက်လာသော ကိုစိုင်းစကားသံကြောင့် နို့တီထိတ်လန့်ကာ ထရပ် သည်။

“ကျွန်မ ပြန်နှင့်တော့မယ်”

မြတ်မင်းလည်း ယခုအချိန်အထိ သဘောမပေါက်နိုင်သေး သဖြင့် နို့တီကိုအားနာကာ အရေးတကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ နို့တီ ဆိုင်ထဲကနေ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်ကာ သွားလေပြီ။

ထိုအခါမှ ကိုစောက. . .

“ခင်ဗျားသိပ်လွန်တယ်ဗျာ. . .”

“ဘာ. . ကျုပ်တို့ဘာလွန်လို့လဲ”

“ကဲ. . လွန်တာပဲရှိရှိ. . မလွန်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခြင်းပြောကြပါ အစ်ကိုတို့ရာ”

မြတ်မင်း မြတ်ဝင်ပြီးတောင်းပန်မှ ကိုစိုင်း၏ မီးတောက် မှုတ်လုံးများ မြတ်မင်းထံ စူးခနဲရောက်လာကာ လက်ညှိုးငေါက် ဆက်ဆုံး၍. . .

“မင်း ငါတို့ကိုကျော်တာလား.. ခွတာလား ဟေ့ကောင်”
အသံကိုလျှော့ပစ်သော်လည်း အံ့ကြိတ်သံကြီးနှင့်မို့ မြတ်
မင်းလန့်နေသည်။

“ကိုစိုင်းပြောတာ ခုချိန်ထိ လုံးဝကိုနားမလည်သေးတာ”

“ဟုတ်လား.. ကဲ.. ဒဲ့ပြောမယ်၊ မင်းနဲ့နီတိကဘာလဲ”

“ဗျာ.. .”

“ဗျာတွေများလွန်းနေပြီ ဝါးကြီး၊ ရူးချင်ယောင်မဆောင်နဲ့
နော်၊ ငါ ခုံနဲ့ထရိုက်မှာ..”

ခုမှ မြတ်မင်းသဘောပေါက်သွားကာ သက်ပြင်းမောကြီး
မှုတ်ကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

ထိုနောက်မှ သူ့ကိုအဆောင်ကနေ မြတ်နိုးလာပြီး ခေါ်
သွားရာကနေ အစချီကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်လာတဲ့အထိ
အစအဆုံး.. . ပဝါမကူရေမရှူစတမ်း ပြောပြလိုက်တော့မှ ကိုစော
က.. .

“ကဲ.. . ကျုပ်မပြောဘူးလား၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မလော
နဲ့လို့ ကျုပ်တားနေတာ၊ အခုတော့ အကုန်လုံး အားနာစရာတွေဖြစ်
ကုန်ပြီ”

ဒါတောင် ကိုစိုင်းမလျှော့ချင်.. . ။

“အင်း.. . အဲ့သလိုပဲ ရိုးသားပါတယ်ထား၊ ဘာလို့ နီတိက
သူ့လက်မောင်းကိုတွဲတာလဲ၊ ကျုပ်က အဲ့ဒါကိုမြင်ပြီး ဟပ်ပေါက်သွား
တာ.. .”

“ပေါက်သွားလည်း အိုးဖာတိတ်နဲ့သာဖာလိုက်၊ ဝါးကြီးကို
အဲ့သလိုမှတွဲမခေါ်ရင် ဇီးငန်စေ့ကိုတောင် ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်လဲ
မယ့်ကောင်ဗျ၊ ဒီကောင် မျက်မှန်မရှိရင် အကန်းပဲ ရှင်းလား”

ကိုစိုင်းငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကောင်မလေးပြန်သွား
သောလမ်းအတိုင်း နှမြောတသဖြစ်ရသောမျက်လုံးတွေနှင့် လှမ်း
ကြည့်သည်။

ပြီးမှ မြတ်မင်းဘက်သို့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြန်ကြည့်၍.. .

“မင်း.. . ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီလား ဝါးကြီး”

“ရပါတယ်”

ရပါတယ်က မအီမသာဖြစ်နေသံနှင့်ပြော၍ ကိုစိုင်း ဆက်
ပြော၏။

“အေးကွာ.. . အချစ်တွေမွန်ပြီး အမှန်ကိုမမြင်နိုင်တာ ငါ
အပြစ်ပါ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီမနက်ဆိုရင် ငါတို့စားပွဲမှာ ဇီဝါ
က နှစ်ပွင့်တောင်လာတင်သွားတာကွ၊ အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့
နှစ်ယောက်ကို သူ့ရွေးရခက်နေပြီလို့ တွေးပြီး ရင်ခုန်နေတုန်း အခုလို
တွေ့လိုက်ရတော့ ဘာကိုမှမစဉ်းစားနိုင်ဘူးဖြစ်သွားတာ”

ကိုစိုင်း စကားပြတ်သွား၍ မြတ်မင်းပင်သက်ရှိက်သွင်းရင်း
အအေးပုလင်းလှမ်းဆွဲကာ ပိုက်နှစ်ချောင်းပူးနှင့်ပင် စုပ်သောက်
လိုက်သည်။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် အေးစိမ့်ရှုတ်သွားတဲ့ ခံစားမှု
ကြောင့် အနည်းငယ်သက်တောင့်သက်သာရှိသွားမှ.. .

“ထားလိုက်ပါတော့.. . ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်

တော့ဘက်က ခုချိန်အထိနီတို့အပေါ်မှာ မရိုးမသားစိတ် လုံးဝကိုမရှိ
သေးဘူး.. ခက်တာက အချစ်ဆိုတာ ပုရွက်ဆိတ်လိုပဲ၊ အနံ့လေးရ
တာနဲ့ လမ်းပေါက်ရှာပြီးတက်တွယ်တော့တာ”

ကိုစိုင်းလန့်သွားကာ..

“မင်း.. မင်း... အခု အနံ့ရနေပြီလားဝါးကြီး”

“ရနေပြီ”

“ဟမ်..”

“ဒါပေမယ့် နီတီရဲ့အနံ့မဟုတ်ဘူး မြတ်နိုး၊ ကျွန်တော့်ကို
အဆောင်ထိလာခေါ်ပြီး ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းလေးတွေပေးသွားတဲ့
မြတ်နိုးကိုပါ..”

“ဟူး.. တော်ပါသေးရဲ့..”

ထိုအခိုက် ကိုစောက တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရသွားဟန်
နှင့်...

“အေး.. အဲ့ဒီမိန်းကလေးလှချက်ကတော့ ရက်စက်တယ်
ကွာ၊ သူနဲ့မင်းရဲ့ရင်းနှီးမှုက အတော့်ကိုခရီးရောက်နေတဲ့ပုံစံပဲ၊ ငါ
ပန်းချီရေးနေတုန်း အဆောင်ရှေ့ ကားရပ်သံကြားလို့ ငါတို့ဘော့စ်
ပန်းချီကားလာသိမ်းတယ်မှတ်တာ၊ ခါတိုင်းလည်း သူလာရင် အခန်း
ထဲရောက်အောင် ဝင်လာနေကျဆိုတော့ ငါ ထမကြည့်တော့ဘဲ
လုံးလက်စကားလေး ဆက်ပြီးလုံးနေတာ၊

တော်တော်ကြာသွားတဲ့အထိ ငါ့ဆီရောက်မလာလို့ စုတ်တံ
ပစ်ချပြီးထွက်ကြည့်တော့ မင်းအခန်းထဲက အဲ့ဒီမိန်းကလေး ထွက်

လာလို့ ငါလည်းအံ့အားသင့်ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ပြန်ဝင်ပြေးရ
တာလေကွာ..”

“ဟင်.. သူ ကျွန်တော့်အခန်းထဲရောက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပဗျာ.. ငါတောင်ထွေးနေသေးတယ်၊ ဝါးကြီးတော့
ဝါးပြီးလောက်ပြီပေါ့၊ အဟတ်.. ဟတ်၊ အဲ့ဒါနဲ့ ခဏနေမှတစ်ခါ
ပြန်ထွက်ကြည့်တော့ သူ့ကားဘေးမှာသူ ပြန်ရပ်နေတာဟ၊ အဲ့ဒီ
တော့မှ ငါ မင်းအခန်းဘက် ကူးလာတာ၊

ဒါထက် မင်းထွက်သွားတုန်းက ပေစုတ်စုတ်၊ အခု ကျော်ဒန်း
ဇိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ ဟန်းဖုန်းလည်း ခါးမှာချိတ်လို့၊ မင်းမိန်းကလေးက
ဂွတ်လှချည်လားကွ.. ဟေ..”

“ဟာ.. ကျွန်တော်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟန်းဖုန်းက သူ့
ဟာပါ.. မေ့ပြီးပါလာတာ၊ ဩော်.. အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်အလုပ်
ကိစ္စတစ်ခု ချိတ်ထားတာရှိတယ်.. အဲ့ဒါလေး ခေါ်ပေးစမ်းပါ ကျွန်
တော်မမြင်လို့..”

ပြောပြီး မြတ်မင်း ခါးကဖုန်းကိုထုတ်ယူကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟူး.. လူလူလူလူ”

“ဘာလဲဟီ ဖုန်းဝင်လာတာထင်တယ်”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် မြတ်မင်း ဖုန်းလက်ခံလိုက်သည်။

“ဟဲလို.. ဟဲလို..”

“ဟင်.. ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဖုန်းမှားဝင်တာ ထင်ပါတယ်ကွာ ငါ့ကိုပေးစမ်း”

ကိုစော လှမ်းယူပြီး မြတ်မင်းပြောသည့် နံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အစတစ်လုံးနှိပ်ရုံရှိသေးသည် ဖုန်းမြည်သံ ပေါ်လာပြန်၍...

“ဟဲလို. . ဟဲလို. . ”

“ဟောဗျာ. ”

ထိုစဉ်. . ကိုစိုင်းက. .

“နံပါတ်ကိုကြည့်စမ်း ဘယ်ကခေါ်နေတာလဲလို့”

ကိုစောကြည့်တော့ ဘာနံပါတ်မှမပေါ်။ ကိုစိုင်းက. .

“ဖုန်းငါ့ကိုပေးစမ်း. . ”

ကိုစိုင်းလှမ်းယူပြီး ဖုန်းကိုသေချာစစ်လိုက်သည်။ ကိုစိုင်းလက်ထဲမှာလည်း ဖုန်းက တစုံတစုံမြည်နေလေသည်။

“မင်းဟာက အင်ကြီးပဲကွ. . ”

“ဗျာ. . ”

“ဒီမှာကြည့်လေ. . ဘယ်ခလုတ်ကိုထိထိ ထိတာနဲ့ အသံမြည်တော့တာပဲ၊ ကြည့်ပါလား. . . ”

“ဟာ. . ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ ပျက်သွားတာများလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဝါးကြီး၊ ငါလည်း ဟန်းဖုန်းယဉ်ကျေးမှုထဲ အသက်ရှင်နေသေးတဲ့ကောင်ပဲ ကိုယ်ပိုင်လည်းသုံးဖူးတယ်၊ ငှားပြီးတော့လည်းသုံးဖူးတယ်၊ ဒီအဆောင်ပြောင်းလာပြီးမှ ဝင်ငွေနဲ့မမျှမှာစိုးလို့ မသုံးဖြစ်တော့တာ၊ ဒါ. . အင်ကြီးကွ”

မြတ်မင်း ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီးကြည့်ပြီး ဝိုင်ကာသွားသ

မြင့်. . ကိုစောက. . .

“စိတ်တော့မဆိုးနဲ့ကွာ. . မင်းမိန်းကလေးက ရိုးရောရိုးရဲ့လား၊ စဉ်းစားကြည့်နော်. . သူ မင်းအခန်းထဲဝင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားမှ မျက်မှန်ပျောက်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို မပျောက်တဲ့မျက်မှန် လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထုတ်သွားတယ်၊ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ ဟောဒီအင်ဖုန်းကြီးနဲ့ အရေးကြီးကိစ္စကို စကားပြောတယ်၊ မင်းကို အကူအညီတောင်းတယ်၊ အကူအညီလည်း လူစားဝင်ပြီးငွေထုတ်ယူရမယ့်ကိစ္စ၊ ပြီးတော့. . . ကုမ္ပဏီရုံးပေါ်ရောက်မှ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတယ်. . ကဲ. . သေချာဆက်စပ်ကြည့်ကွာ၊ ဘာဖြစ်နိုင်မလဲလို့”

ကိုစိုင်းမျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်လာကာ ဘယ်လိုလဲဆိုသောသဘောမျိုး မြတ်မင်းကိုလှည့်ကြည့်သည်။

မြတ်မင်း၏ ထုံအဝေဝါးနေသောမျက်လုံးများထဲ အံ့ရည်တင်မျိုးတောက်လဲ့လာကာ ပြုံးလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဝါးကြီး. . ကိုစောပြောတာ မင်းတွေ့မိလား”

“တွေ့မိတယ်. . တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းလာတယ်”

“ဟမ်! . . ”

“ဒိတ်ခနဲခနဲ
ရင်အစုံ...
“တုန်”ခနဲဖြစ်
ရဲအချစ်...
“လှစ်”ခနဲပြုံး
“ဘုံး”...“အွတ်...”
(မှတ်ထား...မြင်မြင်ရာ ငမ်းချင်တဲ့ကောင်)

အသန်း(၇)

စတင်ပေါ်တစ်နေ့ကုန်လှိမ့်အိပ်ပစ်သော်လည်း အိပ်မ
ပျော်။ ကျောပူတာနှင့် ထမင်းထမစားဘဲအိပ်၍ ရင်ပူတာကလွဲလို့
မထူးခြား။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ရင်ဘတ်ထဲဝင်နေသော ခူးရင်းခွံနှင့်
ညီခေါင်းခွံထဲမှောက်ကျသွားသော ပင်အပ်တွေကို ရှာဖွေဆွဲထုတ်ချင်
စရာသည်။

လေအေးပေးစက်အသံပင်လျှင် နားဝင်တော်တော်ဆိုးနေ

သဖြင့် Remote ဖြင့်လှမ်းပိတ်ပြီး ဖက်လုံးတွေ စောင်တွေ ကန်ထုတ်
ပစ်ကာ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။

မြတ်မင်း အခန်းထဲဝင်ပြီး မျက်မှန်ကိုဖွက်ကာ . . မမြင်ရ
သောမြတ်မင်းကို ခေါ်ထုတ်လာနိုင်ခဲ့သော်လည်း . . မြင်ရသော
နို့တိကြောင့် . . .

(တောက် . . အစီစဉ်တစ်ခုလုံး အဆုံးသတ်ခါနီးမှ အနှောင့်
အယှက်ပေးတဲ့ကောင်မ၊ နတ်ဆိုးမ . . တောက် . .)

မြတ်နိုး တစ်ယောက်တည်း မြည်တွန်ရင်း အအေးခန်းပီရီ
ဖွင့်ကာ လိမ္မော်ရည်ဘူးကိုဆွဲယူပြီး မော့ပစ်သည်။ ထို့နောက် . . ဘူး
အဖုံးကို လက်ဖနောင့်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးရိုက်ပိတ်၍ အအေး
ခန်းထဲပစ်ထည့်ပြီး တံခါးကိုပါ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ခုတင်ခြေရင်းရှိ ဆက်တီဝိုင်းမှ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ
ကုရှင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ထိုနေရာသည် နံရံနှင့်ကပ်လျက်ချထားသော မှန်တင်ခုံနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာဖြစ်၍ သူမ၏ အရိုင်းဆန်ဆန်အလှတရားနှင့်
ဖရုံဖရုံစုံက ကြည်လင်တောက်ပသော ကြေးမုံပြင်မှာ အထင်းသား
သို့သော် . . . မြတ်နိုး၏အလိုမပြည့်သော မျက်ဝန်းများက

ကြေးမုံပြင်ထဲ မြင်နေရသောသူမကိုယ်သူမ မကျေနပ်နိုင်စွာ . . .

“နင်လည်းအသုံးမကျတဲ့မိန်းမပဲ မြတ်နိုး၊ ပြောင်ပြောရမို့
နင့်ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးလွန်းတယ် . . ၊ အခု နင်ဘာဖြစ်သွားသေး
သိသလား၊ လွယ်သလိုလုပ် . . လည်သလိုစားတတ်တဲ့ နင့်စရိုက်ထဲ

နင့်ကိုဒုက္ခပေးသွားတာဟဲ့ . . သဘောပေါက်လား၊ အလုပ်ကြီးလုပ်
တဲ့လူက နင့်လိုပေါက်ပန်းဈေးမလုပ်ဘူး၊ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ စံနစ်ကျ
တယ်၊ သေချာတယ်၊ နင်အဲ့ဒါကိုမသိလို့လား . . ၊

အဆိုးဆုံးက နင့်ထက်ပိုလှတယ်ထင်ရင် နင့်ရင်ထဲဝန်တို
နာလိုဖြစ်တတ်တဲ့စိတ်ပဲ၊ နင် ရှော့ပင်းမောလ်မှာ ဟိုမိန်းမကို နင့်
ထက် ပိုလှတယ်လို့တွေးထင်ပြီး ဒီကောင်မကို ပညာနည်းနည်းပေး
ရမယ်ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တာလေ . . မှတ်မိလား၊

အေး . . အဲ့ဒီကောင်မက အခု နင့်ကိုကြမ်းတုံးခုသွားတာ၊
နင်သာ ရှော့ပင်းမောလ်မှာ လက်မဆော့ခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို နင်ဝွတ်
သွားပြီ၊ ရှေ့တစ်ပတ်ဆို စင်ကာပူရောက်သွားပြီ . . ၊

အခု နင်ဘာလုပ်မလဲ၊ လကုန်ရင် ဒီအခန်းခ ရှင်းရမယ်
တားအငှားခ ရှင်းရမယ်၊ လမကုန်ခင် နင်သုံးဖို့ အသုံးစရိတ်လိုတယ်၊
နင်ဘာလုပ်မလဲ၊ သေချာတာကတော့ ပျက်သွားတဲ့အစီအစဉ်ကို
ပြန်အသက်သွင်းဖို့ မြေထဲမင်းဆိုတဲ့လူကို နင်ပြန်သုံးလို့မရတော့ဘူး၊
နင့်ရဲ့အင်ဖုန်းက သူ့ဆီပါသွားပြီ၊ နင့်ပိုက်ဆံလက်ကျန်လေးလည်း
အဲ့ဒီကောင်ကို အရောင်တင်ခြယ်သပေးလိုက်လို့ ကုန်ပြီမဟုတ်လား၊
မှတ်ပလား၊ မသေချာတဲ့မိန်းမ . . ခံ . . လှိမ့်ခံလိုက် . . တောက်”

မြတ်နိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာနာကြည်းကြည်းဖြစ်တင်မဆုံး
ဖြစ်နေရသော်လည်း တစ္ဆေတစ်ခေါက်တစ်ခေါက်ဖြစ်နေသော အစာအိမ်
ကြောင့် ဒေါသကိုအကြိတ်မျိုချကာ မီးဖိုခန်းသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

မုန်လာဥအနီနည်းနည်းနှင့် ဂေါ်ဖီတစ်ခြမ်းဟော့ရှိသေး

သည်။ ကြက်ဥငါးလုံး၊ ပေါင်းအိုးထဲမှာတော့ မနက်ကတည်းကချက်ပြီး မစားဖြစ်တဲ့ ထမင်းရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အသီးအရွက်ပါသော ကြက်ဥထမင်းကြော်ကြော်ဖို့ ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

မုန့်လာဥအနီလှီးရင်း အမေ့ကိုသတိရသည်။

အမေက မုန့်လာဥအနီသုံးလျှင် အပေါ်ကအခွံကြောလေးကို ခါးနှင့်အလျားလိုက်ခြစ်ထုတ်ပြီးမှ လိုသလိုလှီးချွတ်လေ့ရှိသည်။ သူမကတော့ အမေ့လိုစိတ်မရှည်။ ရေစင်စင်ဆေးပြီး ဒီအတိုင်း လှီးပါသည်။

အသီးအရွက်ပါသော ကြက်ဥထမင်းကြော်ကို သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးကြိုက်ကြ၍ အမေ့ရှိစဉ်ကတည်းက မကြာခဏကြော်စားဖြစ်ကြသည်။ အမေကြော်လျှင်... အရင်ဆုံး အသီးအရွက်ကို ခရုဆီ၊ ပဲငံပြာရည်တို့နှင့် နွမ်းသွားအောင်ကြော်ပြီးမှ ထမင်းထည့်တာကြော်သည်။

သူမကတော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ ဒယ်အိုးဆီပူသည်နှင့် ရှိသမျှ အကုန်ပစ်ထည့်ဖောက်ထည့်ပြီး ရောမွှေပစ်တော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း တစ်အိုးတည်းအားလုံးအတူတူပဲဟု ခပ်ပျင်းပျင်းလေးနားလည်ကာ လုပ်သဖြင့် အမေ့လက်ရာလို စားရတာအဆင်မပြေ၊ သို့သော် သူမ အမေ့လိုစိတ်မရှည်။ ထို့ကြောင့် အမေ မရှိတော့ကတည်းက သူမမှာ ဘာတစ်ခုမျှအဆင်မပြေခဲ့ပါချေ။

တကယ်တော့ ‘အမေ’ဟု အသက်တမျှခင်တွယ်ပြီး အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ရင်အုပ်မကွာခဲ့လို့ခွင့်ရသော်လည်း သူမအား ကိုးလ

လွယ်ဆယ်လဖွား မီးရှူးသန့်စင်ထားပေးခဲ့သော မိခင်အရင်းချာမဟုတ်။ အမေမဆုံးခင်ပြောပြ၍ သိရသော မွေးစာမိခင်သာဖြစ်သည်။

အမေသည် အင်းစိန်ဆေးရုံကြီး သားဖွားမီးယပ်ဌာနမှ သူနာပြုဆရာမကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်မရှိ၊ မွေးချင်းပေါက်ဖော်ဆွေမျိုးရယ်လို့မရှိဘဲ မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးပြီးနောက်ပိုင်း အလုပ်တာဝန်တွေနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေသော အပျိုကြီးတစ်ယောက်သာဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပဲလား ရှေးကပြုခဲ့ဖူးသော ကံအကျိုးအဆက်ပဲလားတော့မသိ... .

သူမ၏မိခင်အရင်းအချာက သူမကိုမွေးပြီး ဆေးရုံမှာပင် ထားပစ်ခဲ့ကာ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာသွားသည်တဲ့... သို့သော်... . စာတစ်စောင်တော့ထားခဲ့သည်။ စာထဲမှာ အင်မတန်ဒုက္ခရောက်လွန်း၍ ထားခဲ့ရကြောင်း၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဆေးရုံမှကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားပေးစေလိုကြောင်း၊ တစ်နှစ်ပြည့်လျှင် လာရောက်ခေါ်ယူပါမည်အကြောင်းနှင့်... . အောက်မှာ ‘ခင်စန်းရီ’ ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးထားခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ မွေးလူနာခင်စန်းရီအား သားဖွားဆရာဝန်ကြီးနှင့်အတူ မွေးဖွားပေးခဲ့သူက ဆရာမကြီးဒေါ်စောမူ... .

ထို့ကြောင့် အချင်းချင်းနောက်ပြောင်ပြောဆိုရာမှ ဒေါ်စောမူ မဲပေါက်လေတော့သည်။

“မမစောတို့က သူ့အတွက်ဆိုပြီး ရှယ်မွေးယူထားလိုက်တာ

ကိုး.. အခပ်ခပ်ခပ်”

“ဟုတ်ပ.. အဲဒါ မကြည်ရဲ့ဗျာ၊ တီလေ၊ မကြည်က မမစော
ပဲဝင်ပေးပါလို့ပြောတာကို လုံးဝမငြင်းဘူး.. အဟိ.. ဟိ”

“ဘယ်ငြင်းမှာလဲဟဲ့.. သူလိုချင်နေတဲ့ဥစ္စာ”

အမှန်တကယ်ပဲ ဒေါ်စောမူတာဝန်ယူလိုက်သည်။ တစ်
ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးလည်းဖြစ်၊ ကျောထောက်နောက်ခံ အဖော်အ
လှော်လည်းမရှိ၍.. သူ့အမေ လာခေါ်ခေါ်မခေါ်ခေါ် သူမွေးစား
တော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ အသိသက်သေပြု
ကာ မွေးစားရန် ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ တစ်နှစ်ပြည့်သောအခါ မိခင်
ဖြစ်သူ ခင်စန်းရီက သူမ၏ကတိအတိုင်း လာရောက်ခေါ်ယူသဖြင့်
ဒေါ်စောမူနှင့် တွေ့ကြသည်။

သို့သော် ဒေါ်စောမူပြန်မပေးတော့ပါချေ။ ခင်စန်းရီကိုယ်
တိုင်ကလည်း ထားခဲ့သောကတိအတိုင်းသာ လာရောက်ခေါ်ယူခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း.. သူမမှာ ဒီကလေးအတွက် စောင့်ရှောက်ရန် အခြေ
အနေကောင်းမရှိကြောင်း သူမခေါ်ယူပြီး မိဘမဲ့ဂေဟာသို့ဆက်
လက်ပို့ဆောင်ရန်သာရှိကြောင်း ပြောလာ၍.. ဒေါ်စောမူကပင်
ခင်စန်းရီထံမှ တရားမဝင်ခွင့်ပြုမှုရယူကာ ဆက်လက်၍ကျွေးမွေး
စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။

မွေးကင်းစအရွယ်ကလေးထဲက တယုတယမြတ်နိုးချင်စ
ရာကောင်း၍ ‘မြတ်နိုး’ ဟုအမည်ပေးကာ သင်္ချာအဓိကနှင့် နောက်
ဆုံးနှစ်အထိ ပညာသင်ပေးလျှက် လူလားမြောက်စေခဲ့ပါသည်။

အမေဒေါ်စောမူ၏ မဟာကရုဏာဖြင့် ဘဝတစ်လျှောက်
လုံး သာယာချမ်းမြေ့ခဲ့သမျှ သူမ နောက်ဆုံးနှစ်တက်ချိန်မှာ ဘဝ
ကြမ္မာတစ်ကျော့ ပြန်လည်လာခဲ့သည်။ အမေအရင်းဖြစ်သော ဒေါ်
ခင်စန်းရီက သူမကို ကျောင်းမှာလာတွေ့သည်။

စေတနာမေတ္တာ ကြီးမြတ်လှသော ဒေါ်စောမူက ငဲ့ညှာ
စိတ်ဖြင့် တွေ့ခွင့်ပေး၍ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုတွေ့ဆုံမှုက သူမဘဝအား အမှောင်ချပစ်ဖို့စတင်လိုက်
ခြင်းဟု ထိုအခါကမတွေးမိသော်လည်း သိပ်မကြာခင် ရှက်ရွံ့သိမ်
ငယ်မှုတွေ၊ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ တစ်လှေတစ်ထမ်းကြီးနှင့် သိမြင်
ကြုံတွေ့လာရလေတော့သည်။

ထိုနေ့က သူမအား တစ်နှစ်လုံးလုံး ချစ်ခွင့်တောင်းခံထား
သော ဇေယျဇော်အား အဖြေပေးမည့်နေ့၊ ဇေယျဇော်က ပထမနှစ်
စတက်ကတည်းက ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သော အတန်းတူ၊ မေဂျာတူ
သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဇေယျဇော်က ဒုတိယနှစ် ဒုတိယနှစ်ဝက်
စာမေးပွဲပြီးချိန်မှာ သူမထံချစ်ခွင့်ပန်လာခဲ့သည်။ သူမ စဉ်းစားဦးမည်
ဆိုကာ စောင့်ခိုင်းထားစေခဲ့ပြီးမှ နောက်ဆုံးနှစ် ပထမနှစ်ဝက် မဖြေ
ခင်မှာပင် အဖြေပေးဖို့ဆုံးဖြတ်သည်။ သူမလည်း ဇေယျဇော်ကို
ချစ်ပါသည်။

ဇေယျဇော်၏ မိဘအသိုင်းအဝန်း ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကို
သူမ စိတ်မဝင်စား၊ ဇေယျဇော်ကိုယ်တိုင် သူမကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်
စောင့်ရှောက်ဂရုစိုက်ပေးတတ်ခြင်းကသာ သူမစိတ်အား အကောင်း

ဆုံးဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ကလေးဘဝကတည်းက အမေဒေါ်စောမူနှင့်အတူ နေခဲ့ရသော်လည်း အမေမှာတာဝန်တွေရှိနေသဖြင့် သူမငယ်စဉ်က နေ့ကလေးထိန်းကျောင်း၊ အရွယ်ကလေးရလာတော့ မူကြိုကျောင်း၊ ထို့နောက် . . ပိုက်ဆံကျောင်းဟုခေါ်ကြသော ပုဂ္ဂလိကစခန်းသွင်းဗုဒ္ဓတန်းကျောင်း၊ ထိုမှ . . စခန်းသွင်းအလယ်တန်းကျောင်းများမှာ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းကာနေရသည်။

အမေနှင့်ကား ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးမှာသာ အတူနေခွင့်ရလေသည်။ သို့သော် . . အထက်တန်းကိုတော့ အမေ ငွေကြေးမတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ပုဂ္ဂလိကကျောင်းမျိုး မထားနိုင်တော့ဘဲ . . အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းကာထားသဖြင့် ထိုအချိန်မှစ၍ အမေနှင့်တစ်အိမ်တည်း နေခွင့်ရခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း အမေက ဆေးရုံဆင်း သူမကကျောင်းသွားနှင့် ညရောက်မှသာ သားအမိနှစ်ယောက် ဆုံခွင့်ရကြသည်။ ညတိုင်းတော့မဟုတ်၊ အမေ ညဂျူတီဝင်ရသည့် ရက်ပတ်မျိုးမှာတော့ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်အိမ်တည်းနေပြီး မဆုံဖြစ်ကြတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် အထီးကျန်ခြောက်သွေ့လာခဲ့ရသော သူမအတွက် ဇေယျဇော်ဆိုသော လူချောကလေးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော ပထမနှစ်စတင်ချိန်မှာ စိုပြေလန်းဆန်းကာ ပျော်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။

အချိန်တိုင်းမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေတတ်သော စရိုက်ကလေးနှင့် ဟာသဉာဏ်ရှိသော ဇေယျဇော်က သူမအတွက် . .

အိုအေစစ်ဆိုလျှင် မမှားပေ။ ထို့ကြောင့် ဇေယျဇော်၏အချစ်ကို လက်ခံတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က မတ်လလိုပူပြင်းခြောက်သွေ့လွန်းသည့်နေ့ရာသီကြီးမှာ တစ်နေကုန် မိုးကြီးလေကြီးကျသည့်နေ့ဖြစ်သည်။

ဇေယျဇော်ကို ပတ္တမြားအဝိုင်းမှာ စောင့်ခိုင်းထားသဖြင့် သူမစာသင်ဆောင်မှထွက်လာရင်း ထီးဆောင်းထားသည့်ကြားက မိုးစိုကုန်လေသည်။ သူမနည်းတူ ဇေယျဇော်လည်း ငုတ်တုတ်ရွှံ့နှစ်ကာသွားသည်။ ဇေယျဇော်ကတော့ ထီးမပါ။

“နင်စောင့်နေတယ်နော် . . ငါတော့ မိုးတွေလေတွေကျလို့ နင်ရောက်ပါ့မလားလို့တောင် ထင်နေတာ”

“ငါလည်း လာစရာမလိုတော့ဘူးလို့ တွေးမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေချာချင်တယ်”

“ဘာရယ် . . ”

ဇေယျဇော်၏စကားကြောင့် သူမ တစ်ချက်ကြောင်အသွားပြီးမှ . .

“နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

ဇေယျဇော် ထိုင်နေရာမှထရပ်၍ သူမ ထီးလှမ်းမိုးပေးသော်လည်း ဇေယျဇော် အမိုးမခံဘဲ ခေါင်းငဲ့ရှောင်ထွက်လိုက်ပြီး။

“ငါမေးတာကို ကျေးဇူးပြုပြီး အမှန်အတိုင်းဖြေပေးပါ” သူမစိတ်ထဲ ထူးဆန်းသလိုခံစားရသကဲ့သို့ မိုးသားတိမ်လိပ်

တို့နှင့်အပြိုင် ညှိကာနေသော ဇေယျဇော်မျက်နှာအမူအရာကြောင့် သူမရင်ထဲ လေးနေမိသည်။ သို့သော် ဇေယျဇော်၏အမေးစကား အတွက် အလျင်စလိုပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုနေ့ကလာတာ နင့်အမေလို့ မြတ်မွန်တို့ကပြောတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အင်း. . ဟုတ်တယ်လေ. . အဲ့ဒါ ငါ့ရဲ့အမေအရင်းပဲ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ဇေယျဇော်မျက်နှာ ဖွေးခနဲဖြစ်အောင် ထိတ်လန့်ကာသွား သည်။ ထို့နောက် မယုံကြည်နိုင်သောမျက်လုံးတွေနှင့် ခေါင်းကိုပါ ခါယမ်းပြီး. .

“မဖြစ်နိုင်ဘူး နင့်အမေမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ဖြေရမယ်. . . ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . သူက ငါ့အမေအရင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို တရားဝင်မွေးစားထားက လက်ရှိအမေလေ. . ”

ဇေယျဇော်လန့်ဖျပ်၍ နောက်သို့တစ်လှမ်းပင်ဆုတ်ကာ ရပ်သဖြင့် သူမ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ. .

“နေပါဦး. . အဲ့ဒါ ဘာများအရေးကြီးနေလို့လဲ”

“အရေးကြီးတာပေါ့မြတ်နိုး၊ ငါတော်စပ်ရမယ့် ယောက္ခမက လူလိမ်မကြီး၊ သူ့ခိုးကြမ်းပိုးမကြီးဖြစ်နေတာ အရေးမကြီးဘဲနေမ လား”

“ဘာ. . ဘာ. . ဇေယျာဇော် နင်ဘာပြောတယ်”

“နင်မသိလို့မေးတာလား၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်တာလား မြတ်နိုး၊ ငါကတော့ ပတ်သက်နေသမျှ စုတ်ပြတ်ရတော့မယ့်အဖြစ် ကြီးကို သိလျက်နဲ့တော့ လက်မခံနိုင်ဘူးဟာ၊ ဒီတော့. . ငါနင့်ဆီမှာ ချစ်ခွင့်တောင်းတဲ့ကိစ္စကို ဒီနေ့ဒီနေရာမှာပဲ ပြန်ရုတ်သိမ်းပါတယ်”

သူမလက်ထဲက ထီးတစ်ချောင်းလုံးလွတ်ကျပြီး လေစီးအ တိုင်း တရွတ်ဆွဲပါသွားတာကိုပင် သတိမထားနိုင်တော့တဲ့အထိ သူမ ၏စိတ်ဝိညာဉ်တို့ လွင့်ထွက်ကာသွားသည်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလိုတုန်ခါနေမှုက မိုးရေရွှံ့နစ် နေ၍ ချမ်းတုန်တာမျိုးမဖြစ်နိုင်တာ သေချာသည်။

ထို့နောက်. . အထိတ်တလန့် ပြန်လည်ပူးကပ်လာသော အသိနှင့် ဇေယျဇော်ကို ချောက်ချားစွာလှမ်းကြည့်ပြီး။

“ငါ. . ငါ. . ဘာမှနားမလည်ဘူး ဇေယျဇော်၊ ငါ့ကိုပြောပြ ပါ”

“ကောင်းပြီလေ. . နင်နားမရှက်တတ်ဘူးဆိုရင် ပြောပြပါ မယ်၊ နင့်အမေ၏ မြတ်မွန်တို့အုပ်စု ကောင်းကောင်းသိတယ်. . ၊ ပလာဇာမှာ သဲစုဝေရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်သွားလို့ သူတို့အုပ်စု အမိ လိုက်ဖမ်းပြီး လုံခြုံရေးနဲ့ရှင်းတာတောင် လွတ်အောင်တပတ်ရိုက် ထွက်သွားနိုင်တဲ့မိန်းမကြီးဆိုပြီး အသေမှတ်ထားတာ၊

ပြီးတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းကျော်ထွန်းတို့ကုမ္ပဏီမှာ သွားတက် ပြီးလိမ်သွားလို့ လိမ်လည်မှုနဲ့ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အမေ ရွှေဆိုင်က ရွှေထည်တွေကိုဝယ်တော့မလိုလိုနဲ့ အတုနဲ့လဲထားခဲ့ပြီး

ထွက်သွားတာကို ငါကိုယ်တိုင်လိုက်ဖမ်းပြီး ရဲစခန်းပို့ခဲ့ဖူးတယ်. . ၊
အဲဒါလိုမိန်းမရဲ့သမီးကို ငါဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ဘဝအဖော်အဖြစ် လက်
တွဲရမလဲ မြတ်နိုး. . ဆောရီးဟာ. . ငါတောင်းပန်ပါတယ်. . ငါ. .
သွားတော့မယ်”

ထိုနေ့က. . သူမလုံးဝကားမစီးဘဲ အိမ်ပြန်ရောက်သွား
သည်အထိ ရှက်မွန်ထူပူစွာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍
လုံးဝကျောင်းမတက်တော့သဖြင့် အမေဒေါ်စောမူပင်လျှင် စိတ်ထိ
ခိုက်ရသေးသည်။ အမေ အမျိုးမျိုးချော့မော့ကာ မေးသော်လည်း
မတက်ချင်တော့လို့ဟုသာဖြေသဖြင့် အမေကိုယ်တိုင် ကျောင်းကို
လိုက်သွားပြီးစုံစမ်းမှ အဖြစ်မှန်ကိုအမေသိကာ ပို၍ကြေကွဲတော့
သည်။

သူမကိုလည်း ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ မတိုက်တွန်းတော့ပါ
ချေ။ သူမလည်း မတက်ဖြစ်တော့ချေ။ သို့သော်. . စိတ်ခံစားမှုထဲ
အဆိပ်တက်သလိုတက်ကာ စူးနစ်နာကျင်နေရသည့်အဖြစ်က ကြာ
လေနှင့်လေပင်. . .

ကျောင်းမတက်တော့၍ သူငယ်ချင်းတွေကြား သိမ်ငယ်စ
ရာ၊ ရှက်ရွံ့နာကျင်စရာ မရှိတော့ပေမယ့် အသေရိုက်ထုခံစားရသော
စိတ်ဝေဒနာအတွက် ကုရာဆေးမရှိခဲ့။ ဒါတွေအားလုံး ဒေါ်ခင်စန်းရီ
ကြောင့်ပဲဆိုသော အရိုင်းစိတ်ကပါ ပူးကပ်လာခဲ့သည့်နောက်. .
ဆင်ခြင်တုံ့မဲ့သွားသော သူမစိတ်နှလုံးမှာ ဒေါ်ခင်စန်းရီကို ရှာဖွေဖို့
သာ စိတ်စောခဲ့တော့သည်။

တစ်နေ့တော့ သားအမိနှစ်ယောက် မြို့လယ်ခေါင်မှာ တိုက်
ဆိုင်စွာပင် ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ခင်စန်းရီ လမ်းသွယ်တစ်ခုမှ ပြေး
အထွက် သူမကိုဝင်တိုက်တော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ လက်ကိုဆွဲလျက် လမ်း
ထောင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ခေါ်ကာသွားသည်။ သူမမှာလည်း
ရှော့ပင်းစင်တာတစ်ခုမှချေးဝယ်လာ၍ လက်ဆွဲစက္ကူအိတ် နှစ်အိတ်
ကလည်းပါနေသဖြင့် အတော့်ကိုသရုပ်ပျက်စွာ ဆိုင်ထဲရောက်သွား
သည်။

ချောင်ကျကျစားပွဲမှာထိုင်ပြီးမှ. . ဒေါ်ခင်စန်းရီက. .

“အမေ့ကိုကူညီပါ. . အမေဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ”

“ရှင့်ကိုကူညီစရာ အကန့်မရှိဘူး. . ၊ ဒီရက်တွေမှာ ကျွန်မ
လည်း ရှင့်ကိုရှာနေတာပါ အခုတော့အတော်ပဲလေ. . ”

“ရတယ်. . အခု အမေ့မှာအချိန်နည်းနေလို့ မနက်ဖြန်
သမီးကိုအမေလာတွေ့မယ်လေ. . ”

“မလိုဘူး. . ဒေါ်ခင်စန်းရီ. . ကျွန်မ”

သူမ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဒေါ်ခင်စန်းရီထရပ်ကာ ခပ်
သွက်သွက်ထွက်ခွာသွားတော့သဖြင့် သူမ ဒေါသအမျက် အချောင်း
ချောင်းထွက်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုင်ဘေး
ဘက်အဝင်ပေါက်မှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်နှင့် လူသုံးယောက် ခပ်
သွက်သွက်ဝင်လာကာ သူမကိုဖမ်းချုပ်ကြတော့သည်။

“အို. . ဘာလုပ်တာလဲ”

“မိန်းကလေး မင်းနဲ့အတူထိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးချော”

ထိုမေးခွန်းနှင့် စောစောကဒေါ်ခင်စန်းရီပြောသွားသော ကူညီပါ ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုသောစကားအား သူမ ဆက်စပ်မိသွား ၏ . . ဒေါ်ခင်စန်းရီဇာတ်လမ်းအရပ်ကိုစဉ်းစားမိကာ . .

“အို . . မသိဘူး . . ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူ . . သူ ဒီဘက်အပေါက်က အခုပဲထွက်သွားတာ . . ”

“ဆရာ . . ကျွန်တော်ဆက်ပြီးလိုက်မယ်”

“အိုခေ . . ”

ထို့နောက် တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်နှင့်လူတစ်ယောက် သူမ ညွှန်ပြရာသို့ အရေးတကြီးထွက်ခွာသွားကြသည်။ တစ်ဆိုင်လုံး သူမ ရှိရာဝိုင်းဆီ လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် . .

“ကဲ . . ကျွန်မကိုသွားခွင့်ပြုပါ။ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေကြတာ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်မ ရှက်လို့သေတော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . ကျွန်တော်တို့ ဒီကထွက်ကြမယ်၊ ဒါပေ မယ့် ညီမအနေနဲ့ စခန်းမှာ ခဏလောက်ဖြေရှင်းပေးရမယ်”

“ဟာ . . ဘာဆိုင်လဲ၊ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘဲနဲ့ ဘာ လို့ရှင်းရမှာလဲ”

“သည်းခံပါညီမလေး တာဝန်အရပါ။ စောစောက ညီမနဲ့ အတူထိုင်တဲ့အမျိုးသမီးက ဟောဒီအန်ကယ့်ဆိုင်ကနေ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတစ်ခုကို အတုနဲ့လဲထားခဲ့ပြီး အလစ်သုတ်သွားလို့ပါ”

“ဘာ! . . ”

“အဲ့ဒါကြောင့် ညီမနဲ့မဆိုင်လည်း ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ဖြေရှင်း

ပေးပါ . . ”

“ကောင်းပြီလေ . . ကျွန်မလိုက်မယ်”

သို့နှင့် သူမ ရဲစခန်းသို့ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ကံလည်းဆိုး ခဲ့သည်။ စခန်းရောက်၍ သူမနှင့်အတူပါလာသော အိတ်များအား သွန်မှောက်ရှာဖွေရာ လက်ဆွဲစက္ကူအိတ်ထဲမှ ကာလတန်ဘိုး သိန်း သုံးဆယ်ခန့်တန် စိန်လည်တုန်ဘယက်တစ်ကုံးကို တွေ့ရှိလေ၏။

ခိုးယူခံရသော ပစ္စည်းအမှန်ပင်ဖြစ်နေခြင်းနှင့်အတူ ဒေါ်ခင် စန်းရီ လွတ်မြောက်နေခြင်းကြောင့် သူမ မည်မျှပင်ငြင်းဆိုသော် လည်း တရားလိုဘက်မှ ပစ္စည်းသက်သေ၊ မျက်မြင်သက်သေခိုင်လုံ ကာ လိမ်လည်မှုကြံရာပါအဖြစ် ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးအရေးယူခြင်း ကို ခံခဲ့ရတော့၏။

သက်ဆိုင်ရာမှ သက်ညှာစွာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပေး၍ ထောင့် သုံးလခန့်သာ ကျခံခဲ့ရသော်လည်း ထိုပြစ်မှုက သူမဘဝမှာ ဖျက်မရ သော အမည်းစက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မွေးစားမိခင်ဒေါ်စောမူလည်း ထို ကာလအတွင်းမှာပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

ထို့ပြင် သူမနှင့် အရင်းနှီးဆုံး အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းများနှင့် မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းကပါ သူမကိုရှောင်ဖယ်ကြ၍ ရင်ပွင့်မတတ် ခံစားရသော စိတ်ရိုင်းများအား လွှတ်ကာပေါက်ကွဲပစ်သည်။

အဆိုးဆုံးက သူမချစ်မြတ်နိုးရသော ဇေယျဇော်ကိုယ်တိုင် သူမ၏နိမ့်ကျနေသောဘဝအား ရက်စက်စွာနှင်းချေလိုက်ခြင်းပင်။

သူမ ထောင်ကလွတ်လာပြီး သိပ်မကြာခင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ

အလုပ်ဝင်လျှောက်ဖြစ်သည်။ ကံဆိုးစွာပင် ထိုကုမ္ပဏီ၏ လူတွေ့စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ထဲမှာ ဇေယျဇော်ပါလာခဲ့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီက ဇေယျဇော်၏မိဘများ ရှယ်ယာတစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်သောကုမ္ပဏီ။ သူမကိုမြင်သည်နှင့် ဇေယျဇော်က ချက်ချင်းပင် ပယ်ချလိုက်သည်။

အနာဆုံးက ဇေယျဇော်၏နှုတ်ထွက်စကား... .

“မင်းစာရိတ္တနဲ့ မင်းဘဝကိုသိလျက်နဲ့ ဒီနေရာကိုရောက်မလာသင့်ဘူး မြတ်နိုး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ် မင်းပြန်ထွက်သွားပါ။ . .”

ထိုနေ့က သူမကိုယ်သူမ သတ်သေဖို့အထိ ကြံစည်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဒေါ်ခင်စန်းရီ အချိန်မီရောက်လာ၍ ဘာမှတော့မဖြစ်။ ထိုအချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် သူမကိုယ်သူမ ရွံရှာမုန်းတီးနေမှုအတွက် ဖြေဆေးအတွေးတစ်ချက် လက်ခံနေရသွားသည်။

အကြောင်းမှာ ဒေါ်ခင်စန်းရီက သူ့ဘဝတစ်သက်လုံး ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်သောစရိုက်အား စွန့်လွှတ်၍ သေသည်အထိ သမာအာဇီဝဖြင့်နေထိုင်သွားဖို့ သူမထဲမှာ ဝန်ချတောင်းပန်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်သက်လုံးဖြူစင်ခဲ့တဲ့ သမီးရဲ့ဘဝကို ညစ်ညမ်းစေပြီးမှ သူ့ဘဝကို ပြုပြင်တော့မယ်တဲ့လား။ သူမ နာနာကြည်းကြည်းပြီးရင်း သူမရှေ့မှာ ဝန်ချနေသည့် မိခင်ကိုဆွဲထူပြီး တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ အဲ့ဒီပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်ချင်တယ်”
“သမီး... .”

“မခေါ်ဝမ်းပါနဲ့... ရှင့်ပါးစပ်နဲ့တန်လို့လား”

“အိုး... သမီးလေးရယ်၊ အမေမှားသွားခဲ့တာပါ။ ဟင့်... ဟင့်... .”

“မငိုနဲ့... ငိုမယ့်အစား အိမ်သာသွားလိုက်ပါ ဒေါ်ခင်စန်းရီ ဒီအခြေအနေထိရောက်လာမှ ကျွန်မလုပ်သင့်တာတစ်ခုပဲရှိတော့တယ်၊ ရှင်ကမွေးတဲ့ရှင်သမီးက ရှင့်လိုပဲ လူလိမ်မဖြစ်ရမယ်၊ အဲ့ဒီလူလိမ်မဘဝနဲ့ ကျွန်မရဲ့ဖြူစင်မှုကို မဆင်မခြင် စပ်ဆုပ်ခဲ့တဲ့လူတစ်ချို့ကို လက်တုန့်ပြန်ရမယ်၊ ဒီတော့... ရှင့်မှာရှိတဲ့ ပညာအကုန် သွန်ချပြီးသင်ပါ ဒေါ်ခင်စန်းရီ... . အဲ့ဒါကိုရှင်ငြင်းဆန်ရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင့်ကိုထောင်ထဲပို့ပစ်မယ်... ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုတွေနဲ့ ထောင်တစ်သက် လွတ်ရက်မရှိစေရဘူးမှတ်... .”

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်ခင်စန်းရီ လက်ခံလိုက်ရသည်။ သူမလည်း သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်သော လူလိမ်မတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

မြတ်နိုး အတွေးထဲနစ်နေပြီး ထမင်းကြော်အိုး တူးခြစ်သွားမှ သတိဝင်ကာ မီးပိတ်ပြီး အိုးကိုကဗျာကသီ ဖယ်ချသည်။ ဘယ်လိုမှစားမရလောက်အောင် တူးခါးနေပြီဖြစ်၍ ထမင်းကြော်အိုးအား ဒေါသတကြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်လေတော့၏။

ကျေးဇူးပြုပြီးတော့...ငါ့ကို
ကြယ်တွေလို ပြန်ကျမထားခဲ့ပါနဲ့...
ဆယ့်ငါးရက်တစ်ခါလောက် လင်းလင်းလာတဲ့
လမင်းလိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်စမ်းပါ...
တစ်ခြမ်းပဲ့ပဲ့ တစ်စိတ်ကျန်ကျန်
အချိန်တန်ရင် တစ်ပြည့်တစ်ဝိုင်းကြီးနဲ့
ထိန်ထိန်ညှီးနေတာပဲ မဟုတ်လား...
အဲ့ဒါကြောင့်...ငါ့ကို
လမင်းလိုပဲ ချစ်ပါ
ကြယ်တွေလို
ပစ်မထားပါနဲ့။

အခန်း(၈)

ဗန်အိပ်ရာထကတည်းက မျက်ခုံးတွေ ဘယ်ညာလှုပ်
နေသဖြင့် မြတ်မင်းစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်ကာ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်
နေသည်။ ခါတိုင်း ကိုစောကြီး အခန်းဝကနေလာလာခေါ်ပြီး လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်နေကျ။ ဒီမနက် ကိုစောအသံ လုံးဝမကြားရသ
ဖြင့်... သူ ကိုစောအခန်းဘက်လျှောက်ရန်ပြင်ခိုက် ကိုစိုင်းက သူ
အခန်းတံခါးကို ဟရုံလေးဟ၍ လေသံနှင့်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဝါးကြီး”

“ဗျာ. .”

သူလှည့်ကြည့်တော့ ကိုစိုင်းမျက်နှာကို လက်နှစ်လုံးစာ
လောက်သာမြင်ရသဖြင့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်မည်အပြု. . ကိုစိုင်းက
လေသံနှင့်ပင် သတိပေးသည်။

“မဖွင့်နဲ့ကွ. . ငါနဲ့ကိုစောနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်နေတာ၊ မင်း. .
ဆိုင်ကပဲစောင့်”

“ဗျာ. . ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဟာ. . ချီးတဲ့မပဲ. . လျှာရှည်တယ်ကွာ၊ သွား. . ဆိုင်က
စောင့်”

သူ နားမလည်သော်လည်း ဆက်မေးလို့မရနိုင်တော့သဖြင့်
ကိုစောအခန်းဘက် လှမ်းကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ဘက် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဆိုင်နားရောက်မှ နောက်ကနေ နီတီပြေးလိုက်လာပြီး. .

“အမလေး. . မောလိုက်တာ၊ ဘာတွေအရေးကြီးနေလဲ
မသိဘူး”

“ဪ. . နီတီ. . ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး လျှောက်နေရလား၊ ဒီမှာ
ပြေးလိုက်လာရတာ”

“အေးဟာ. . ငါမြန်တာမဟုတ်ဘူးဟ၊ ဒီမနက် အိပ်ရာထ
လာပြီးကတည်းက တစ်မျိုးကြီး၊ မျက်လုံးတွေပဲ ပါဝါတက်နေတာ

လာ၊ ကြည့်ရတာလည်းမကောင်းဘူး၊ အပေါ်ကြည့်ကြည့် အောက်
ကြည့်ကြည့် ဘာကြည့်ကြည့် တစောင်းကြီးတွေဖြစ်နေလို့ အဲဒီ အ
စောင်းအတိုင်း သတိထားပြီး မလဲအောင်လျှောက်နေရတာ. .”

ထိုအခါနီတီက မျက်စောင်းထိုးသလို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး. .

“စောင်းမှာပေါ့. . မျက်မှန်က တစောင်းတရွဲကြီးတပ်ထား
တာကို”

“ဟင်. . ဟုတ်လား”

သူမပြောမှ မြတ်မင်းသတိထားမိကာ မျက်မှန်ကိုချွတ်ယူ
ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ အဲသလိုကြည့်တော့လည်း ဘာမှမသိမကွဲ၍
အရွဲ့အတိုင်းပင်ပြန်တပ်ကာ. .

“မျက်မှန်က မွှေရာအောက်ထဲရောက်ပြီး ပိနေတာဟ. . ၊
မနေ့ကမှ မွှေရာထုတ်လွန်းဖို့ဆွဲအမ အောက်ကိုတစ်ခုခုပြုတ်ကျသံ
ကြားလို့ လိုက်စမ်းကြည့်တော့မှ ငါ့မျက်မှန်ဖြစ်နေတာလေ၊ မျက်မှန်
မရှိလို့ ငါ့မှာ တစ်ပုတ်လုံးလုံး အခန်းအောင်းနေရတာ”

“အဲဒါများ အသစ်တစ်လက် ထပ်လုပ်လိုက်ပါလား”

“ဪ. . . အဲသလောက်လွယ်လို့လား၊ ပိုက်ဆံရှိလည်း
လိုက်ပို့ပေးမယ့်လူရှိမှ ဖြစ်မှာလေဟာ၊ ဒီရက်ထဲ ကိုစောတို့က အ
လုပ်အားတော့ သူတို့အကူအညီတောင်းရမှာလည်း အားနာစရာ”

ထိုစကားအားလုံး မသားဆိုတာ သမ္မာဒေဝတွေသိပါသည်။
သူလည်းသိသည်။ တကယ့်အဖြစ်မှန်က. . ‘မြတ်နိုး’လာအခါကို
စောင့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုစောတို့ ကိုစိုင်းတို့ကိုမေးသည်း သိပါ

သည်။

ရည်ရွယ်ချက်က သံသယတစ်ခုကို ရှင်းချင်သည်။

“ဟိုနေကကိစ္စရော ရှင်းသွားပြီလား”

“ဪ. . အင်း. . ရှင်းသွားပါပြီ”

“ဘာမှန်းလည်းမသိဘူးနော်. . ကြောက်စရာကြီး”

“အင်း. . အဟင်း. . သူတို့က ဒီလိုပါပဲ၊ ဪ. . လက်

ဖက်ရည်သောက်ကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း. . ကော်ဖီသောက်ခဲ့ပြီ၊ ကိုဝါးကြီးကိုပြောစရာ

ရှိလို့”

“အင်း. . ပြောလေ. . ”

“ဟင်. . နီတီအခုလုပ်နေတဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ကိုဝါးကြီးအလုပ်

ဝင်မလား”

“ဟာ. . ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်လိုက်ခဲ့လေ. . နီတီခေါ်သွားပြီး အန်ကယ်

နဲ့ဝင်တွေ့ပေးမယ်. . ဒီနေ့ကြိုပြောထားလိုက်မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နီတီရာ၊ ဒါနဲ့. . အဲသလောက်လွယ်ပါ

မလား”

“ရပါတယ်. . နီတီရဲ့ဦးလေးဝမ်းကွဲပဲဟာ၊ ဪ. . ပြီး

တော့လေ အဲဒီကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာဦးလေးက ကိုဝါးကြီးနဲ့

လုံးဝချွတ်စွပ်ပဲ. . ”

“ဟုတ်လို့လား. . ”

“အဟုတ်. . မျက်မှန်ချွတ်ထားလိုက်ရင် ဦးလေးကော်ဖီ သိလား”

“အင်း. . ငါနဲ့တူတာတွေများနေပြီ”

“ဟုတ်လား. . ရှိသေးလို့လား”

“ဟိုလေ. . ငါ့ကိုလူတစ်ယောက်ကလည်း ပြောဖူးတယ်၊ မန်နေဂျာကိုကောင်းထွန်းဆိုတဲ့လူနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲဆိုလား”

ထိုစကားကိုမြတ်နိုးပြောတာဟု သူ မပြောချင်သော်လည်း ထိုသို့လှီးလွဲပြောရင်း ထိုအမျိုးသမီးအား သတိရလိုက်သေးသည်။

“နီတီသွားတော့မယ်. . အလုပ်လျှောက်လွှာအတွက် လိုအပ်တဲ့စာရွက်စာတမ်းတော့ အဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်ပေါ့နော့. . ”

“အိုခေ. . ကျေးဇူးပဲ နီတီ”

နီတီနှင့်စကားဖြတ်ပြီး သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်နဲ့ ရှိသေးသည်. . ကိုစောနှင့်ကိုစိုင်းတို့ မှန်ကပ်ကပ်နှင့်ရောက်လာကြကာ တစ်ခုခုကို မချီမဆုံမျှချနေရသည့် တစ်တစ်ဆို့ဆို့မျက်နှာတွေနှင့် ထိုင်ကြသည်။

“အစ်ကိုတို့ မျက်နှာလည်းမကောင်းကြပါလား”

“ကောင်းနိုင်မလားကွာ. . ချိုးပဲ. . ချိုးပဲ. . တောက်”

ဒေါသဖြစ်ခဲ့သော ကိုစောထံမှ ဒေါသတကြီးဆဲဆိုသံပါ ကြားရ၍ မြတ်မင်းအတော်လန့်သွားပြီး. . .

“ဟို. . ဘာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုစော၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောဦးလေ. . ”

“ခင်ဗျားပဲပြောလိုက်တော့ ဗိုလ်စိုင်းရာ”

“ပြောတောင်မပြောချင်တော့ပါဘူး ဝါးကြီးရာ. . တကယ် ပါပဲ၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်မလား အောက်မေ့ပါတယ် ကံကောင်းလို့ဒုက္ခမရောက်တာ”

“အင်း. . အဲဒါပြောပါဦး ကိုစိုင်းရဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လက်ဖက်ရည်အရင်မှာကွာ. . ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်. . ဟေ့. . ကိုစိုင်းတို့အတွက် ဖျော်ပါဦး”

မြတ်မင်းခပ်သွက်သွက်ပင် လှမ်းမှာလိုက်ပြီး ကိုစိုင်းစကား ကိုင့်လင့်သည်။

ထိုအခါမှ ကိုစိုင်းက. .

“ဒီလိုကွာ. . ငါတို့အခန်းရှေ့စားပွဲက ပန်းနှစ်ပွင့်ကိစ္စ သိ တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း. . ”

“အေး. . အဲဒီကိစ္စအတွက် ငါနဲ့ကိုစောနဲ့ ဒါဘယ်သူ့လက် ချက်လဲဆိုတာ ဖော်ထုတ်ဖို့ စောင့်ဖမ်းကြတယ်ကွ၊ ငါတို့ထင်တာ တော့ ‘နီတီလေး’ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သေချာချင်တယ်. . ၊ မင်းကို အားကိုးတာလည်း မရေမရာနဲ့ဆိုတော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတာပေါ့ ကွာ၊ ဒီနေ့ ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ ကွက်တိမိတာပဲ”

“ဟုတ်လား ဘယ်သူလဲ”

“မလောနဲ့. . ပြောပြမယ်၊ ပန်းပိုင်ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ထက်. . ဒီပန်းကနှစ်ပွင့်၊ ဒီတော့. . နှစ်ယောက်စလုံးဆိုတဲ့သဘော

ဖြစ်မနေဘူးလား၊ အမှန်တော့ မဖြစ်သင့်တာပဲ၊ တစ်ယောက်ဆိုတစ် ယောက်ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ငါနဲ့ကိုစောနဲ့ တိုင်ပင်ကြတယ်၊ ဒီပန်းပိုင် ရှင်ကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ အမိဖမ်း၊ ဦးအောင်ဖမ်းနိုင်တဲ့သူ ယူ ကြေး. . ”

“အင်း. . ကောင်းသားပဲ”

“မင်းဂျီးဒေါ်ပဲကောင်း၊ ဒီမနက်စောင့်ဖမ်းတဲ့အချိန် ပန်း ပိုင်ရှင်ရောက်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့် စောင့်ခြံကြီးနဲ့ကွ၊ ဘယ်သူဘယ် ဝါဆိုတာ လုံးဝမမြင်ရတာ. . ၊ အဲဒါနဲ့ ငါရောကိုစောပါ ဦးရာလူ ဆိုပြီး ပြေးထွက်ပြီးဖမ်းကြတာ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူမိကြတယ် လေ. . ၊ မိမိချင်းခြံထားတဲ့စောင့်လည်းဖွင့်လိုက်ရော. . ”

“တ. . တကယ်ပဲ နီတီလား”

“ဘယ်ကလာကွာ. . . လမ်းထဲမှာ နို့ဆီခွက်ကိုဆွဲကြီးသိပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့ မစာဥကြီးကွ”

“ဟမ်! . . ”

“ဟာ. . မလွယ်ဘူး ဝါးကြီး၊ ငါတို့ကလန့်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက် တာကို သူက ငါတို့လက်ကိုပြန်ဆွဲပြီး. . ဖူးစာရှင်ရှာနေတာ အခုမှပဲ တွေ့တော့တယ်လုပ်နေလို့ မနည်းရုန်းကန်ပြီးပြေးလာခဲ့ရတယ်ဟ . . ဟူး. . သေချင်တယ်”

“နေပါဦး. . အခု အဲဒီမိန်းမကြီးပြန်သွားပြီလား”

“မပြန်ဘူး. . အဆောင်အဝင်ဝမှာ ငိုပြီးကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟာ. . ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒါကို ဘယ်သူတွေတွေ့သွားသေးလဲ”

၁၂၂ နတ်ရွာမိုး

“တစ်ယောက်ပဲတွေ့တာပါကွာ. . . ငါတို့အဆောင်ရှေ့
တိုက်က ရာအိမ်မှူးတစ်ယောက်ထဲပဲ. . .”
“ဗျာ! . .”

၆ ၆ ၆ ၆

ဝါးကြီး ၁၂၃

ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံဘေးရှိ ကားရပ်ကွင်းထဲချိုးဝင်
လိုက်ကတည်းက ဇေယျဇော်ရဲ့ကားဆိုတာ လောင်းရဲသည်။ နင်ပြန်
ရောက်လာပြီပေါ့။ သူမတစ်ယောက်တည်း ခံပြင်းနာမျက်နှာများဖြင့်
တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး အလုံပိတ်ထားသော ဘေးတံခါးမှန်ကို တစ်
ဝက်လောက်လျှော့ကာချလိုက်သည်။

ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံ၏ မြေညီထပ်အဝင်ပေါက်ဆီသို့
ထွက်သိက္ခာကြီးစွာ လျှောက်လာနေသော ဇေယျဇော်ကိုကြည့်ပြီး
သူမ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေး ကွေးညွတ်ရုံလောက် ပြုံးဖြစ်သွားပါ
သည်။

(ငါ့အတွက် အခွင့်အရေးရှိဦးမှာပါ ဇေယျဇော်ရယ်. . . ဒါ
သမယ့် နင်ကံကောင်းပါတယ်၊ ငါသာ အခက်အခဲဖြစ်မသွားရင်. . .

နင် ဒီလိုခြေလှမ်းမျိုးနဲ့ ရုံးတက်နိုင်ပုံမလားလို့ စိုးရိမ်မိသေးရဲ့၊ ငါရှာထားတဲ့ 'တည်ကြက်'က နင့်ကိုယ်ပွားလားလို့တောင် ထင်ရတယ်နော်၊ အဟင်း. . ဟင်း. . ၊ နှမြောစရာက. . နင် စင်ကာပူကပြန်မရောက်ခင် တစ်ပတ်အလို ငါအပိုင်ရိုက်ထားတဲ့ခွင်လေး ပျက်စီးသွားတာလေးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သေချာပြန်တွက်ကြည့်တော့လည်း ငါမနှိုးသေးပါဘူး၊ ငါတို့ ပွဲမပြီးသေးပါဘူးလေ. .)

သူမ၏မြင်ကွင်းထဲ ဇေယျဇော်ပျောက်ကွယ်သွားမှ ဘေးတံခါးမှန်ကိုဆွဲတင်ကာ ကားကိုဘီးလိုက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့တော့မွေးထားတဲ့တည်ကြက်ကလေးကိုရှာပြီး ကကြီးအသစ်တွေ တပ်ပေးရဦးမည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် မိတ္တူဆိုင်ထဲက ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အင်းလေ. . မှတ်မိလောက်ပြီပေါ့. .

“အစ်ကိုကြီး ထုံစံအတိုင်း နှစ်စုံပဲလား”

“အေးကွာ. . ငါလည်း တစ်ခါတည်း အစုံတစ်ရာလောက် ကူးထားရင်ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားမိပါတယ်. . ”

ပြောရင်းနှင့် သန်းခေါင်စာရင်း၊ မှတ်ပုံတင်နှင့် ရဲစခန်းထောက်ခံစာထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်အား မိတ္တူစက်ပေါ်တင်ပေးထားခဲ့ကာ အပြန်ဝင်ယူမည်ဟုပြောပြီး ပလက်ဖောင်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရဲစခန်းက ရဲကြပ်ကြီးဆိုလျှင် သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့်. .

“ဟား. . . ထောက်ခံစာလုပ်မနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းမှာ

ဘာအပြစ်မှမရှိဘူးဆိုတာကို ငါတို့စခန်းက လုံးဝထောက်ခံတယ်လို့ သာပြောလိုက်၊ ငါ့နှယ်. . ဒီနှစ်ထဲ မင်းတစ်ယောက်ထဲကို ထောက်ခံ စာလုပ်ပေးရတာ စက္ကူတစ်ပိဿာလောက် ကုန်နေပြီ”

“ငါ့ဆယ်သားလောက်ပဲရှိမှာပါ ဦးရဲကြီးရာ. . . လုပ်ပါ။ အလုပ်ခေါ်တဲ့လူတွေကလည်း မလွယ်ဘူးဗျ. . . ထောက်ခံစာထဲက ရက်စွဲက တစ်ပတ်လောက်ကျော်နေရင်ပဲ သိပ်လက်မခံချင်ဘူး. . . အဲ့ဒါကြောင့်. . .”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကတော့ မြတ်မင်း ရပ်ကွက်ရုံးထဲဝင် လာသည်နှင့် စာရွက်တွေသိမ်းပြီး ပြေးရတော့မလိုလို ပြောနေကြပေ ပြီ။ သူလည်း ဘယ်သူ့မှမုကွမပေးဘဲ အလုပ်ကလေးတစ်ခုလောက် အေးအေးလူလူ ရခဲ့ချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း. . . သူ့အဖြစ် သူပြန် တွေးတိုင်း ဟိုးတုန်းက အဆိုတော်စိုးလွင်လွင်၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုချင်သည်။

“ဒီမျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေကြောင့်. . .”

ယခုလည်း သူ့ဒုက္ခက မျက်လုံးပင်၊ စိစစ်ရွေးချယ်သူများအ တွက် သူ၏ပညာအရည်အချင်း၊ အသက်၊ ရုပ်ရည်၊ စာရိတ္တ၊ လူမှု ဆက်ဆံရေး ဘာတစ်ခုမှငြင်းစရာမရှိ၊ ပြဿနာက မျက်လုံး ဖြစ်သေး သည်။

မျက်မှန်ချွတ်လိုက်သည်နှင့် ဘာမှမမြင်တော့သော သူ့မျက် လုံးရှေ့သို့ သူတို့၏အလုပ်တာဝန်များ ခွဲဝေပေးရမည်ကို အလွန်ပင် စိုးရိမ်နေကြပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်လျှောက်လိုက်တိုင်း မျက်လုံးမှာတင် ဇာတ်လမ်းဆုံးကာ ယူကျုံးမရဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ကိုစိုင်းစကားနှင့်ပြောရလျှင် လုံးဝအရှုံးမပေးနိုင်တော့ပါ။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က နီတီ၏ဦးလေးဖြစ်ပြီး တူမဖြစ်သော နီတီ ကိုယ်တိုင် ချိတ်ဆက်ပြောဆိုပေးမည်ဖြစ်၍ အလုပ်ရဖို့ သေချာသ လောက်ရှိနေသည်။ ဒါတောင် ကံကွက်ကြားပြီး ပြန်ထွက်မသွားရဖို့ မျက်လုံးပြဿနာရှင်းရမည်။

မျက်မှန်မတပ်ဘဲ မျက်ကပ်မှန်နှင့်သာဆိုလျှင် ဘာပဲပြော ပြော သဘောကျဖို့သေချာသည်။ နီတီလည်း သူ့ဦးလေးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီမို့လို့ အလုပ်ဆင်းအလုပ်တက် အဖော်အလှော်လေး ရှိကာ ပျော်စရာ။

မြတ်မင်း သူ့အတွေးနှင့်သူ ကျေနပ်ပြီး လျှောက်လာခိုက် သူ၏နောက်ကျောထဲ တစ်ခုခုဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ရပ် ကာ ဘောင်းဘီထဲသွင်းဝတ်ထားသည့် စပို့ရှပ်အောက်နားစအား ဆွဲထုတ်မည်အပြု လူတစ်ယောက်က ဘေးတိုက်ဝင်ဆောင့် တိုက်ချ လိုက်သဖြင့် ကားလမ်းဘက် ယိုင်ကာထွက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်. . .

“လုပ်ပါဦးရှင်. . . ကယ်ကြပါဦး. . . ကျွန်မဆွဲကြီး ဖြတ် ပြေးသွားပြီ”

“ဟာ. . . ဘယ်မှာလဲ”

“ဟဲ့. . . လဝန်း. . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆွဲကြိုး... ဆွဲကြိုး လုပ်ပေးသွားတာ ကယ်ကြပါဦး”

ခတ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် မြတ်မင်း မအူမလည်လှမ်းကြည့်ရင်း သူ၏အင်္ကျီစကို ဆွဲထုတ်ကာ ခါချလိုက်သည်။

“ဟာ”

သူ၏ ဖနောင့်နေရာနားသို့ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး လျောခနဲ ပုံကျလာခြင်းက မြွေပွေးတစ်ကောင် ထွက်ကျလာသလို ထခုန်မတတ် လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက ဆွဲကြိုးဖြတ်ပြေးလို့ပါလို့ အော်နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ သူ့အင်္ကျီနောက်ကျောကြားထဲက ဆွဲကြိုးထွက်ကျလာခြင်းကြောင့်... မြတ်မင်း ဆွဲကြိုးကို ကောက်ယူကြည့်ဖို့ နေနေသော ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ဘေးဘီဝဲယာကို မလုံမလဲလှည့်ကြည့်ရင်း နားအုံနားရင်းတွေပါ ကားထွက်လာလေသည်။

ထိုစဉ် ပလက်ဖောင်းပေါ် စာအုပ်အဟောင်းတွေ ခင်းကျင်းနေသော မိန်းမကြီးက သူ့ကို သတိထားမိသွားပြီး ခြေထောက်နားက ရွှေဆွဲကြိုးကိုတစ်လှည့်၊ သူ့ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟိုမိန်းကလေး၊ ဒီ... ဒီမှာ... ဆွဲကြိုး... ဆွဲကြိုး...”

သွားပြီ။

မြတ်မင်း လန့်ဖျပ်ပြီး ထွက်ပြေးရမလား၊ ဖြေရှင်းရမလား စဉ်းစားတွေဝေနေခိုက်မှာပဲ လူအုပ်ကြီး သူ့နားသို့ ဝန်းခနဲရောက်

လာကာ ဝိုင်းထားလိုက်ကြတော့သည်။

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒီမှာ... ဆွဲကြိုး...”

အော်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်က သူ့ခြေထောက်နားက ဆွဲကြိုးကို အပြေးကောက်ယူပြီး မြှောက်ပြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆွဲယူကြည့်ပြီး။

“ဟုတ်တယ်... ဒါ... ကျွန်မ... ကြိုးပဲ...”

“ဟင်... ဒါဆို... ဒီကောင် အလစ်သမားပေါ့...”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်အင်္ကျီထဲက ထွက်လာတာပါ။ ကျွန်တော် မသိပါဘူးဗျာ တကယ်ပါ”

“ဘာ... ဒီကောင်မလေးလည်ပင်းက ဆွဲကြိုးက မင်းအင်္ကျီထဲ အလိုလိုရောက်လာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... အဲ့ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“အလကား ဒီကောင်ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာ ဝိုင်းထုစမ်း...”

“အိုး... မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင်... ဒါ... သူလုပ်တာမဖြစ်နိုင်ပါဘူး...”

အော်ဟစ်တားဆီးသံနှင့်အတူ အတင်းတိုးဝင်လာပြီး သူ့ရှေ့က ပိတ်ကာလိုက်သော အမျိုးသမီးကြောင့်... ထုချင်နှက်ချင်သူတွေ တစ်ချက်တွန့်သွားကာ ကြည့်ကြသည်။ မြတ်မင်းလည်း သူ့ရှေ့က ကျေးဇူးရှင်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်မိသွားသည်။

စတိုင်ကျပြီး ချောမောလှပသော မိန်းကလေး...

အသံကလည်း သူ့စွဲလမ်းနေသော ဆွဲလဲသံလေး...

“မမြတ်နိုး... ”

“ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ကိုမြတ်မင်း၊ ရှင်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ လောင်းရဲတယ်၊ ဟဲ့... လဝန်း... ဒါငါ့မိတ်ဆွေ၊ နင့်ဆွဲကြိုးကို ဖြတ် ပြေးတာ သူ့ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...”

“ဟို... သူ့... သူ့... အကျီထဲက ထွက်လာတာတဲ့ မမရဲ့”

“ဟဲ့... အလစ်သုတ်သမားက မလွတ်မှန်းသိလို့ သူ့အကျီထဲ ပစ်ထည့်သွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... သိန်းတစ်သောင်းလောက် ချမ်းသာတဲ့ဒီလိုလူမျိုးက... တစ်သိန်း လောက်တန်တဲ့ ညည်းဆွဲကြိုးကို ဖြတ်ပြေးတဲ့သူ ဖြစ်နိုင်မလား”

မြတ်နိုး၏ ထိုစကားတစ်ခွန်းက ဆွမ်းကြီးလောင်းဖို့ပြင် ထားသောသူတွေကို နောက်ဆုတ်သွားစေလေသည်။

ထို့နောက် သူမကပင်...

“ကဲ... အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ပစ္စည်း လည်း ပြန်ရပါပြီ၊ သူကလည်း... ကျွန်မရဲ့ လုပ်ငန်းမိတ်ဆွေပါ... လဝန်း... လာ သွားကြရအောင်၊ အော်... ကိုမြတ်မင်း လာလေ”

မြတ်မင်းလည်း ယခုမှပင် အသက်ရှူဖို့သတိရကာ လေပူ တစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ပြီး မြတ်နိုးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

“ကျေးဇူးပဲ မမြတ်နိုး... ဒီလူအုပ်နဲ့ဆိုရင်... ကျွန်တော် ရဲစခန်းကို အသက်တောင်ပါမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလည်း သေချာလှမ်းကြည့်မိလို့ပါ။

ဒါနဲ့ကိုမြတ်မင်း ဘယ်ကိုလာတာလဲ...”

“မျက်ကပ်မှန်သွားလုပ်မလို့...”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ... ကျွန်မ အဲ့ဒါကိုမေ့နေတာ အတော့်ပဲ၊ လဝန်းရေ...”

“ရှင် မမ...”

“ညီမလေးပြန်နှင့်ကွယ်၊ ဒီမှာ... မမမိတ်ဆွေကို ကတိပေး ထားပြီး ကတိပျက်နေတာလေး ဆောင်ရွက်ချင်လို့...”

“ဟာ... ရပါတယ် မမြတ်နိုး... ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ”

“အို... မဟုတ်တာ၊ ဒီနေ့ ပျင်းလို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဈေးဝယ်ထွက်တာ... ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး”

“ကဲ... အဲ့ဒါဆို ညီမလေးပြန်နှင့်မယ်...”

“အိုခေ... ဆိုက်ထဲက ဖုန်းဝင်လာရင် ညီမလေး လက်ခံ ထားလိုက်ဦးဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ မန်နေဂျာကိုသောင်းထွန်းနဲ့ ပြည်ပဖုန်းဝင်လာရင် သူ့ဘာပြောလဲ သေချာလက်ခံပေးနော်...”

“စိတ်ချမမ...”

ထို့နောက် လဝန်းဆိုသောမိန်းကလေးက တက္ကစီတစ်စီး လှမ်းတားလိုက်သဖြင့် သူနှင့်မြတ်နိုးတို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။

“ကျွန်မကားက ရှေ့ကလမ်းသွယ်ထဲမှာ ရပ်ထားတာ... ကျွန်မတို့ ပထမတစ်ခါ အော်ဒါလုပ်ထားတဲ့ဆိုင်ကိုပဲ သွားကြမယ် လေ...”

မြတ်မင်း ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အားတုန့်အားနာလိုက်ပါလား

၁၃၂ နတ်ရွာစိုး

သဖြင့် မြတ်နိုးပြုံးကာ ပီတိဖြစ်ရတော့၏။

(တော်ပါသေးရဲ့ ငါ့ရဲ့တည်ကြက်ကလေး အဆင်ပြေပြေနဲ့ ပြန်ရလို့ လဝန်းနဲ့ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်ကိုတော့ နောက်မှပဲ ကလပ် တိုခေါ်ပြီး... တစ်မူးအောင်းပေးလိုက်တော့မယ်)

ငါနဲ့လုံးသားကို ခြင်ဆေးခွာလုပ်ပြီး
ကုတ်ရစ်ရသက်သာအောင် ထွန်းညှိ
အဝသိပါလျက် အဆုံးမသိ
ပြောပုံထဲ ငုတ်တုတ်မိမှ
ငါ့ဘဝက သံပြားအူတိုင်ပါလားဆိုတာ
နားလည်ရပါတယ်ချစ်သူ...
(ဘာဒဲ့...ဟိုအစ်ကိုကြီး အော်အော်နေတာ)
နင်...ဉာဏ်ကောင်းလွန်းခဲ့တယ်...
ငါ...ဉာဏ်နည်းသွားလားကွယ်...!

အခန်း(၉)

“ဝါး... ရှေ့တစ်ပတ်ဆို သင်္ကြန်တောင်ကျတော့မှာပါလား။”

ကိုစိုင်း အခန်းရှေ့ထွက်ကာ လက်မြှောက်ခါးကော့၍ အညောင်းဆန့်နေခိုက် တစ်ဖက်ခန်းမှ ကိုစောမင်းဝေထွက်လာကာ အခန်းရှေ့ဆက်တီခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်ရင်းက... တစ်ခုခု သတိရသွားသလိုမျိုး စားပွဲပေါ် မဝံ့မရဲလှည့်ကြည့်ပြီးမှ ပင့်သက်ခိုက်ကာ...

“ကျုပ် အပြင်ထွက်ချင်နေတာကြာပြီဗျ. . မစာဥကြီးများ
ရောက်နေမလားဆိုပြီး မထွက်ရဲတာ. . ခင်ဗျားအသံကြားမှပဲ”

“ဟာ. . . မနေ့ညကတောင် အဆောင်ရှေ့ ဝေ့လည်ဝေ့
လည်လုပ်နေလို့ ကျွန်တော် ရှေ့ပေါက်ကနေမဝင်ရဲဘဲ နောက်ပေါက်
ကနေ လှည့်ဝင်ရတာဗျ. . ”

“ဟုတ်လား. . ကျုပ်တို့တော့ ကျားဖင်ကုတ်မိပြီနဲ့တူတယ်
ဗျာ ဒုက္ခပါပဲ. . . ”

“မစာဥပါဗျ. . . ”

“ဟာ. . . မစာဥသာ သွားကုတ်မိလို့ကတော့”

“ဒီ. . . ဒီမှာ ဦးလေးတို့. . ”

“ဟေ. . . ”

ဟေ. . . ဆိုပြီး ကိုစောတို့ပြိုင်တူလှည့်အကြည့် စကြိုလမ်း
ဝရံတာအပြင်ဘက်မှာ ရပ်နေသော နီတီလေးကို တွေ့လိုက်ရ၍
နှစ်ယောက်သား အသက်ရှူရပ်ကာ ငေးကြောင်ကုန်ကြသည်။

“ဟို. . ကိုဝါးကြီး. . ကိုဝါးကြီးကို တစ်ချက်လောက်ခေါ်
ပေးပါ. . . ”

ထိုအခါမှ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူအသက်ဝင်လာကြပြီး
မြတ်မင်းအခန်းဘက် လှည့်ကာကြည့်ကြသည်။

“ဟာ. . . အေး. . . ငါတို့လည်း မနေ့က မစာဥပြဿနာ
ကြောင့် ဒီကောင်ကိုမေ့နေတာ. . ဒီကောင်မနေ့က ပြန်လာသလား”

“ဟင့်အင်း. . ညက ကျွန်တော်ပြန်ရောက်တော့လည်း သူ့

အခန်းက သော့တန်းလန်းနဲ့ပဲ. . . ”

“ဟေ. . . ဒါဆို ဒီကောင် ညကပြန်မအိပ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ. . ကိုဝါးကြီးတို့ကတော့လုပ်ပြီ. . . ”

သူမ ညည်းတွားလိုက်၍ ကိုစောက. . .

“ကိစ္စရှိလား. . . ”

“သူ့ကိစ္စလေ. . . သူ့ကို အလုပ်ပြောပေးဖို့ ဒီမနက် ချိန်း
ထားတာ. . . ”

“ဟာ. . ဒါဆို ဒီကောင်လွန်တာပေါ့ကွ၊ ကိုယ့်အလုပ်ရဖို့
ကိစ္စ လေးလေးစားစားရှိရမှာပေါ့. . ”

“ဝါးကြီးအကြောင်း ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီကောင်က
ဘာတစ်ခုမှ အလေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အခုလည်း ဘယ်သွားရွှပ်
ပြီး အိပ်ပျော်နေလည်း မသိဘူး. . . ”

“ဟာ. . . အဲ့ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုဝါးကြီးက အဲ့သလိုလူ
မျိုးမဟုတ်ဘူး. . ၊ သူပြန်လာရင်သာ ပြောလိုက်ပါ. . ကျွန်မ နဲ့မှာ
စောင့်မယ်လို့. . . ”

“အေး. . . အေးပါ. . . ”

နီတီ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားမှ ကိုစိုင်းအံ့ကြိတ်ပြီး လက်သီး
ထောင်ပြသည်။

ပြီးမှ. . ကိုစောကို ပြောပြသလိုနှင့်. . .

“တစ်တွဲတွဲလုပ်နေတာ သောက်မြင်ကပ်လို့ ကြုံတုန်းလေး
ကြပ်တာတောင် မရဘူး၊ တော်တော်ပဲ. . ငါတယ်လေ. . မပြော

လိုက်ချင်ဘူး. . . ”

“ခင်ဗျား အဲသလိုစိတ်ကောင်းမရှိလို့ မိန်းမ,မရတာ. . . ”

“အလိုဗျာ ခင်ဗျားလိုစိတ်ကောင်းရှိတော့ရော. . . ”

ကိုစော ပြန်ချေပဖို့အလှည့်. . . အဆောင်အဝင်ပေါက်မှ
မစာဥကြီးဝင်လာသဖြင့် တစ်ချိုးတည်းထပြေးကာ အခန်းတံခါး ဆွဲ
ပိတ်ပစ်တော့၏။

“ဘာလဲဟ. . . ဒီလူ. . . ”

ရုတ်တရက်ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိသော ကိုစောကြောင့်. . .

ကိုစိုင်း အူတူတူထအရပ်။

“အို. . . မရဲ့ ဖူးစာရှင်လေး. . . ”

“ဟိုက်”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

မြွေပျံလွန်းသော ဆောင်းရနံ့ကို အားပါးတရရှိရန်ရင်း
မကြုံစဖူး ထူးကဲလွန်းတဲ့ ဆောင်းရာသီပဲဟု တွေးကာ ဇိမ်ကလေးနဲ့
ဆက်ကွေးဖို့ စောင်ကိုလည်ပင်းအစပ်အထိဆွဲကာ ခြုံလိုက်သည်။
တိတ်ဆိတ်သော အခန်းလေးထဲ တရိုးရိုးမြည်သံလေးကလည်း တိုး
ညင်းစွာပေါ်ထွက်နေ၍. . . ဪ. . . မြောက်ပြန်လေရဲ့ ဂီတသံစဉ်
လေးတောင် ကြားရသဟ. . . လို့၊ ဖြည့်တွေးနေခိုက် သူ၏ကျော
ဖက်ဆီမှ အိကျလာသော နွေးထွေးနူးညံ့မှုကြောင့် မြတ်မင်းမျက်လုံး
တွေ ပြူးကျယ်ကာသွားသည်။

(ဗုဒ္ဓေါ. . . ဒါ. . . ဒါဘာလဲ ဘယ်နေရာလဲ. . .)

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ခန္ဓာထဲ တအိအိရွှေ့လျားနေသော
အရာမှာ နူးညံ့သောလက်ဖဝါးတစ်ခုဆိုတာ ခံစားလိုက်ရမိသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက်. . . အသက်ရှူလမ်းကြောင်းထဲ နှလုံးသည်းဆိုင်တွေ

၁၄၁ နတ်ရွာဦး

မြောက်ခန့် ခုန်တက်ပိတ်ဆို့ပစ်လိုက်သည့်အလား မွန်းသိပ်တုန်ခါ သွားကာ ခေါင်းရင်းနားချထားသောမျက်မှန်ကို ကဗျာကသီ စမ်းသပ် ရှာဖွေနေမိသည်။

မျက်မှန် . . မျက်မှန် . . ဘယ်မှာလဲ၊ မျက်မှန်ရမှဖြစ်တော့ မယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ . . မျက်မှန်ကလည်း၊ ငါ . . ငါ . . ဒီနားမှာပဲထားနေ ကျဟာ . . .

“မောင် . . မျက်မှန်ရှာနေတာလားဟင်”

(ဘုရား . . ဘုရား . . မောင် . . မောင်တဲ့၊ မောင်ဆိုတာ . . ဟင် . .)

ဘုရားသခင် . . ဘုရားသခင် . . ကယ်မတော်မူပါ။

မြတ်မင်း အသာကုန်းထပြီး ဆောက်တည်ရာမဲ့သောစိတ် တွေနှင့် ခုတင်ဘေးသို့လျှောက်ကာ ဆင်းလိုက်သည်။ ကိုယ်ငွေ့လေး နှင့်နွေးနေသော စောင်ခြုံထဲမှလွတ်လာ၍ . . စိမ့်ခနဲဖြစ်လာသော အအေးခါတ်ကြောင့် ကိုယ်ကိုကျပစ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဗလာကျင်း နေမှန်းသိမြင်ကာသွားသည်။

(ဟာ . . သွားပါပြီ . . ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ငါ . . ဘယ် လို့လုပ် ဒီနေရာ . .)

သူ အတွေးပြတ်ကာ ဘေးဘီဝဲယာ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြာ လဲ့လဲ့အခန်းမီးက ကြည်လင်သောမြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်အောင် အ ထောက်အကူမပေးနိုင်သော်လည်း သူမြင်နေရသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ အမှိုက်ဝင်နေသလိုခံစားရ၍ လက်နှင့်ပွတ်သပ်မည်အပြု . . သူ

ကြောက်ရွံ့စွာ ခွာချထားခဲ့သော လက်ဖဝါးလေး၏ . . အချိန်မီ ဖမ်း ဆုတ်တားဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

“မျက်လုံးကိုပွတ်လို့မရဘူးမောင် . . မနေ့က မျက်ကပ်မှန် ထည့်ထားတယ်လေ”

ထိုအသံက ဟိုးအဝေးဆီမှ ပဲ့တင်ပြန်ကာစီးမော့လာသလို ကြားနေရပေမယ့် ကြည်လင်ချိုမြလွန်းလှသည်။ ထိုစကားလုံးတွေထဲ မနေ့ကဆိုသောစကားတစ်စသော သူ၏အတွေးအာရုံထဲ စူး၍ကျန်ခဲ့ သဖြင့် မနေ့ကအကြောင်းကို ချောက်ချားစွာ တွေးဖြစ်သွားပါသည်။

မနေ့က ဒုက္ခရောက်ဖို့သိသီကလေး လွဲထွက်လာအောင် မြတ်နိုးကူညီပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် မျက်ကပ်မှန်သွားထည့်သည်။ သူမနှင့် တစ်နေ့က ဟိုဟိုဒီဒီ သွားဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီအခန်းမှာ ညနေစာစားရင်း . . အင်း . . ဘီယာပေါ့ . . . ဘီယာလောက်နဲ့ ဒီ လောက် မူးစရာအကြောင်းမရှိ။

ဘီယာထဲမှာ ဘာတွေပါနေသည်ဆိုတာတော့ သူမသိ၊ မူးကားမူးနေခဲ့ပြီ၊ မူးရင်ရှားပြီဆိုတာ ဘေးအခန်းက ကိုစိုင်းဆီက ကြားဖူးနားဝ သုတရှိထားသည်။ သူဘယ်လောက်တောင်မူးပြီး ဘယ် လောက်တောင်ရှူးခဲ့သလဲဆိုတာ ခုတင်ခြေရင်းဘက် မှစာကြနေ သော အဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ရုံဖြင့် သိသာသည်။

ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့ . . .

“မောင် . . ”

မြတ်မင်း ပင့်သက်တစ်ချက် ခက်ခဲစွာရှိုက်သွင်းရင်း ခေါင်း

ဒဲကာကြည့်သည်။ ကပိုကရိုနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော မြတ်နိုး၏ မျက်နှာကိုမြင်တော့ ကစဉ်ကလျားဖြစ်နေသောစိတ်များ ရောက်တဲ့ အရပ်မှာ ငြိမ်ဝပ်ကာသွားသည်။

“မောင်. . ညက ကတိပေးထားပြီးပြီနော်၊ ဒါပဲ. . လုံးဝလွဲ လို့မရဘူး၊ ကျွန်မဘဝမှာ ဒါဟာ အကြီးမားဆုံးဖြစ်ချင်မှုတစ်ခုပဲ. . ၊ အဲ့ဒီတစ်ခုကို လှလှပပတုန့်ပြန်နိုင်ရင် ကျွန်မ အဲ့ဒီစရိုက်ကို လုံးဝ ခွာချပစ်မယ်. . ”

သူမ စကားသံတိတ်သွားသည်။

သူလည်းငြိမ်ဝပ်ပြီး နားထောင်နေရာမှ စဉ်းစားရပြန်သည်။
တန်ရဲ့လား. . . ၊ မမှန်မကန် စွပ်စွဲပြောဆိုခံရမှုတစ်ခုအတွက် မှန် ကန်နေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပြီး. . မမှန်မကန်တုန့်ပြန် လက်စားချေဖို့ တန်ရဲ့လား. . . ။

အခုတောင် သူ့ကြောင့် သူမနစ်နာခဲ့ရပြီ။ သူမစိတ်သ ဘော ဘယ်လိုပဲရှိရှိ သူ့၏စိတ်က သူမအလိုဆန္ဒအတိုင်း ထပ်တူမရှိ ထာသေချာသည်။ ညတုန်းကတော့ မူးမူးရှူးရှူးနှင့် သူမပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်ချင်လုပ်မိပေလိမ့်မည်။

အခု. . သူ မမူးတော့ပါ။ ရူးလည်းမရူးတော့ပါ။

ထို့အပြင် ပင်ကိုယ်က လူသားဆန်တဲ့စရိုက်နဲ့ လူပီသစွာ နေထိုင်လာသူဖြစ်၍ လူစိတ်နှင့် မျှတစွာတွေးခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ မများ၊ ဘယ်သူမှမများ၊ မြတ်နိုးတစ်ယောက်တည်းသာ တက်တက် စင်အောင်လွဲမှားနေချေပြီ။ ထိုမျှမက သူ့ကို အမှားဖော်အဖြစ် ဆွဲ

ဆောင်ဖြားယောင်းထားခဲ့သည်။ ရှိစေတော့. . .

“မြတ်နိုးကို ကျွန်တော် တစ်ခုနှစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်”
သူမ မှောက်အိပ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်လှည့်ကြည့်သည်။

“စိတ်ရင်းနဲ့ပဲဖြေရမယ်. . ဖြေမလား”

“အင်း. . ပြောလေ”

“မြတ်နိုး. . ကျွန်တော့်ကိုချစ်မလား”

“အိုး. . မောင်. . အဲ့ဒါ. . ယောက်ျားလေးက မေးရမယ့် စကားလား”

“ခုတော့ ဒီလိုပဲမေးရတော့မယ် မြတ်နိုး. . ဖြေပါ”

“အင်း. . ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ စတွေ့တုန်းကတော့ အံ့ဩ တယ်. . ဇေယျဇော်နဲ့ ခွဲမရအောင်တူလို့လေ၊ အခုတော့ ချစ်သွား တယ်. . . ”

“ကောင်းပြီ. . ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်နိုင်မလား”

“ဟောတော်. . ”

“ဖြေပါ အရေးတကြီးလိုအပ်တဲ့မေးခွန်းမျိုးပါ”

“မောင့်ကိုပြောပြီးပြီလေ. . ကိစ္စကြီးတစ်ခု ပြီးသွားရင် မောင့်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ၊ ကျွန်မကတော့ ဒီလောကကိုစွန့်လွှတ်မယ်”

သူ တစ်ချက်ငြိမ်သွားချိန်မှာ သူမကိုယ်ကိုရွှေ့ယူပြီး သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်၊ လက်တစ်ဖက်သိုင်းပွေ့လျက် ပခုံးစွန်းပေါ်ခေါင်းတင် တာထားသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မြတ်နိုးကိုချစ်တယ်၊ ပထမဦးဆုံး. . ဆံ့

လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာပဲ ဘာမှမမြင်ရဘဲနဲ့ စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ခဲ့တယ်။
ဒီနောက်ပိုင်းမှာ သံသယဖြစ်စရာတွေ မယုံကြည်နိုင်စရာတွေ ဆက်
တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာတာတောင် ချစ်ခဲ့တယ်။

တစ်ချိန်က နီတီကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားတဲ့သူဆိုတာ... ခု
မှတ်မိသွားလည်း ချစ်နေတယ်။ မနေ့ကလို ခွင်ဆင်ပြီးသိမ်းသွင်းတာ
လည်း အပြစ်မမြင်ဘဲ ချစ်နေတယ်။ ကိုယ့်ကို နယ်ရုပ်လုပ်ပြီး ထိုး
ကျွေးဖို့ကြတာသိလည်း ချစ်နေတယ်။ ပြီးတော့... ပိုချစ်တယ်။ အခု
ထက်ထိ ချစ်နေတုန်းပဲ။ နောင်ကိုရော... ဟောဒီခန္ဓာကိုယ် နုပျိုရာ
ကနေ အိုမင်းရင့်ရော်လာတဲ့အထိ ချစ်သွားမှာပါပဲ...။

ခက်နေတာက အဲသလောက်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူကို ဘဝတစ်
သက်စာလုံး ထောင်ဝင်စာလိုက်တွေ့ရင်းနဲ့ပဲ ကျေနပ်ရတော့မယ့်
အဖြစ်က သိပ်ဆိုးဝါးမနေလွန်းဘူးလားမြတ်နိုးရယ်...။

သူမကိုယ်လေး သူ့အနားမှဆုတ်ခနဲခွာကာ ထွက်သွား
သည်။

“မောင်... မောင်... ဒါဘာစကားလဲ”

“ရှင်းပါတယ်မြတ်နိုး... ဇေယျဇော်က ဘဝတစ်သက်လုံး
ကံကောင်းခဲ့တဲ့သူပါ။ မြတ်နိုးက ဒီနေ့အချိန်အထိ ကံဆိုးနေခဲ့တာကို
ယှဉ်ကြည့်ရင် မြတ်နိုး သူ့ကိုဘယ်တော့မှမနိုင်ဘူး။ ကြိုက်သလိုရင်
ဆိုင် ရှုံးမှာပဲ။ ဒီလိုလေး လက်တစ်လုံးခြားလိမ်လည်မှု ဖန်တီးလိုက်
ရုံလေးနဲ့ ပွဲကပြီးပြီလား။ အဲဒါကြောင့် ထောင်ဝင်စာနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေ
ရမှာလို့ ကျွန်တော်ပြောတာ”

“အို... လာမပြောနဲ့... မကြားချင်ဘူး”

မြတ်မင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ... ခုတင်ခြေရင်းရှိ
သူ၏အဝတ်အစားတွေကို ကောက်ယူပြီး ဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူမ၏ညဝတ်အင်္ကျီအား ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်ပေး
ဆိုက်သည်။

“မောင်... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

မြတ်မင်း မဖြေဘဲ သူ၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းကို
နှုတ်ယူပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို... ကိုဇေယျဇော်ပါလား”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ... ကဲ... ကျွန်တော့်တာဝန်ကျေပြီ။ သူ့စိတ်
ဗျာအားလုံး မှားနေတာကို ကျွန်တော်ပြောပြ ဖျောင်းဖျပြီးပြီ။ ဒါကို
သူ လုံးဝလက်မခံဘူး”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

မြတ်မင်း တစ်ဖက်ပြောဆိုသံကိုနားထောင်ရင်း မြတ်နိုးကို
ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံး ပြတ်ထွက်လှ
သောအိတ်ကိုထားပြီး သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသောမျက်ဝန်းအစုံက
အောက်မီးလျှံများပင် ထွက်ကျလာနေသည်။

ထို့နောက် သူမ ညဝတ်အင်္ကျီကိုကောက်စွပ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သူလည်း စကားလက်စသတ်လိုက်သည်။

“အိုခေ. . ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော်မပါဘူးနော်. . ဟဲ. ဟဲ. ဟဲ. ဒါပဲနော်”

မြတ်မင်း ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြောင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ သူ၏ညာဖက်ပါးတစ်ဘက် ထက်ခြမ်းကွဲလှနိုးပါး နာကျင်စပ်ဖျင်းသွားကာ ညာဘက်မျက်လုံးပါ ဖြူဝါးထွက်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဘယ်ဘက်ခြမ်းပါ ငြိမ်းခနဲမြည်ပြီး ညာဖက်ခြမ်းဆီလည်ထွက်သွားသည်။ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးပါ ဖြူဝါးသွား၍ ထည့်ထားသောမျက်ကပ်မှန်တစ်စုံလုံး ကျွတ်ထွက်သွားပြီဟု သူသိလိုက်ပါသည်။

အတော်နာသည်။ ဒါပေမယ့် မနာသလိုပြုံးလျက် သူမ ရပ်နေမည်ထင်သောနေရာသို့မှန်းကာ လက်ထဲကဖုန်းကို ပေးလိုက်သည်။

“ဒီဖုန်းက ကားပေါ်မှာ မြတ်နိုးသုံးခဲ့တဲ့ဖုန်းအတူပါ။ တွေ့ရင် ပြန်ပေးဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားတာ။ ဒီဖုန်းနဲ့ မြတ်နိုးတကယ်ပဲ အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ရတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ရမှာပါ။ မရရင်တော့ မရဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့်. . ဒီကစားကွက်လေးက လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ဘယ်လောက်ပေါက်ကွဲပျက်စီးစေနိုင်တယ်ဆိုတာ မြတ်နိုးသိသွားတာကိုက ကျေနပ်စရာပါ။

သေချာတာကတော့ ဒီထက်အဆင့်မြင့်တဲ့ ကစားကွက်တွေ

နဲ့ အလှည့်စားခံရတာတောင် မပေါက်ကွဲမပျက်စီးဘဲ မြတ်နိုးကို ကျွန်တော် ချစ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။ ကဲ. . ကျွန်တော်အခု ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူးမြတ်နိုး၊ မျက်ကပ်မှန်လေးတွေလည်း မြတ်နိုး လက်ဆကောင်းလို့ ထွက်ကုန်ပြီနဲ့တူတယ်. . ၊

တစ်ခုပဲမြင်ရတယ်. . ကျွန်တော့်စိတ်ကူးအာရုံထဲမှာ မြတ်နိုး. . အရမ်းလှ. . ဝု. . ဝု. . အု. . ”

“တော်ပါတော့မောင်. . တော်ပါတော့. . . ဟင့်. . ဟင့် ရှိတ်. . ”

သူ ပါးစပ်ဖိတ်ခံလိုက်ရ၍ စကားတစ်ဝက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ရေရွတ်ငိုရွှံက်သံ၊ ပြီးတော့ နူးညံ့စွာပြိုကျလာသည့် အထိအတွေ့၊ ဝန်ခံရလျှင်တော့. . . ကြက်သေသေကာ ကြောင်အသွားခဲ့သည်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ အဲဒီမေးခွန်းက သူမအတွက်လား
ကိုယ့်အတွက်ပဲလားဆိုတာ မသေချာ။ ဖြေစရာမရှိသလိုကို ငိုနေ
တော့သောသူမအား ခဏလေးငုံကြည့်နေမိသည်။

တုန်ယင်လျှိုက်ခါနေသော သူမခန္ဓာကိုယ်လေးဆီ နှစ်သိန်း
ပေးဖို့ သူ၏လက်တွေ တရွေ့ရွေ့မြောက်တက်လာခဲ့ပြီးမှ ထိဖို့ခက်ခဲ
သလို ရပ်တန့်ကာသွားသည်။

ဒီမျက်ရည်တွေကရော လက်နက်ပဲလား။ ငါ့ကို နောက်ထပ်
ရုန်းထွက်နိုင်ခွင့် မရှိအောင်ပေါ့။

ထိုအတွေးနောက်မှာ သူ့လက်တွေ တည်ငြိမ်စွာသတ်သိ
လျှပ်ရှားလာခဲ့သည်။ သူမအား သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အသာအယာတွန်းနှာ
ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်သူမကို ကျောခိုင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

အဲဒါမှဒုက္ခ...။ မြတ်မင်း ဟန်ဟန်ပန်ပန်နှင့် ထွက်သွား
ပြီးကာမှ ထွက်ပေါက်ဘယ်မှာမှန်း သူမသိ။ သူနှင့်ရင်းနှီးသောအခါ
မဟုတ်၍ ရုတ်တရက် ရှာရခက်နေသည်။

ပိုဆိုးတော့က မြင်ကွင်းအားလုံး ဖြူတူဝါးတားကြီး။
ငါ့နှယ်ကွာ...။ ဘာသာညည်းတွားပြီး ရမ်းသန်းမှန်းက
လျှောက်လာသည်။

“ခုံ! နဲ့”

“အ!...”

စမ်းကြည့်လိုက်တော့ နံရံကပ်ဗီရို မနေ့ညကအိပ်ခန်းအတွင်း
ညာဘက်ဘေးမှာ ဗီရိုရိုနေတာ အမှတ်မဲ့မြင်ထားတာကို သတိရ
အခန်းအဝင်တံခါးကို စဉ်းစားမိသွားသည်။

ဟုတ်တယ်... ဒီတည့်တည့် ဆယ်လှမ်းစာလောက်မှာ
ခန်းတံခါး...။

“ဒုတ်!...”

“အားလာလာ...”

ခြေလှမ်းရေတွက်ပြီးလျှောက်လာသော်လည်း ခြောက်လှ
နှင့် ဝင်တိုက်ကာ ရပ်သွားသည်။ နဖူးကနာတဲ့နေရာ မစမ်းနိုင်
တံခါးပေါက်ကို အရေးတကြီးလိုက်စမ်းနေ၍ မြတ်နိုးလျှောက်လာ
ကာ အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“မောင် ဒီပုံစံနဲ့ အဆောင်ကိုပြန်ရောက်ပါလား...”

မြတ်မင်း အသက်မရှူဝံ့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းညိတ်

လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် သူမဖွင့်ပေးသော တံခါးပေါက်ဆီမှ အလင်း
ရောင်ကိုအားပြုကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သတိနှင့် ပုံမှန်လေး လှမ်း
လာသောခြေလှမ်းတွေရှေ့မှာ လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ကြို
နေမှန်း သူသိသည်။ သူမအခန်းက မြေညီထပ်ကနေ လေးလွှာလား
ငါးလွှာလား အံ့ဒါတော့ မသေချာ၊ သေချာနေသော လှေကားထစ်
ပေါင်းများစွာကို ကောင်းမွန်စွာချင်းနှင်းနိုင်ဖို့ ပထမဦးဆုံးလှေကား
ထစ်က သူ့ကို အဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မည်။

ပထမဦးဆုံး...။
“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ပထမဆုံး
ချစ်မိတဲ့မိန်းမ၊ ပထမဦးဆုံးအတူနေဖူးတဲ့မိန်းမ၊ ပထမဦးဆုံး ကိုယ့်
အသည်း ကိုယ့်ဘာသာခွဲလာတဲ့ကောင်.. ဟား.. ဟား.. ဟား
ဟား.. ဟား..”

မြတ်မင်းဘာသာအရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ရယ်မော
ကာ ပြောဆိုရင်း ပထမဦးဆုံးလှေကားထစ်ရှေ့ ရောက်သွားသည်။
ဒါကို.. မြတ်မင်းသတိထားမိပုံမရမှန်း မြတ်နိုးသိကာ ပြေး
ထွက်လာသည်။

“မောင် ခဏလေး...”
မြတ်မင်း ရပ်ပြီးလှည့်ကြည့်သည်။ လှစ်ခနဲရောက်လာသော
သဏ္ဌာန်တစ်ခုနှင့် ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းလေး။

“ဘာဖြစ်လို့လည်းမြတ်နိုး.. ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဦး
ဆုံးတွေ နောက်ကောက်ကျနေလို့ ပထမဦးဆုံးလှေကားထစ်ကနေ

ခြေချော်ကျမှာ စိုးရိမ်လို့လား’

“ကျွန်မလိုက်ပို့မယ် ခဏလေးစောင့်ပေးပါလား...”
“ထားလိုက်ပါ၊ မင်းအတွက်သိပ်အသုံးမတည့်တဲ့ ယောက်ျား
ပဲကွာ နှမြောမနေပါနဲ့... မျက်လုံးထွက်အောင် ရိုက်ထားပြီးပြီး
ပြုတ်ကျပြီးသေသွားတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ... နေပါ...”

ပြောပြီး မြတ်မင်းဆက်လျှောက်၍ သူမ လှမ်းဆွဲကာ ဖက်
ထားသည်။

“မောင်... တော်ပါတော့... မောင့်စကားတွေနဲ့ ကျွန်မ
သေလိမ့်မယ်...”

သူမစကားသံတွေ တိုးလျှပေမယ့်.. ကွဲရှုနိုင်လွန်းသည်။
“ညတုန်းက ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့စကားတွေရော အခုမနက်
ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေပါ မောင်မေလိုက်ပါ၊ မကြားခဲ့ဘူးလို့မှတ်လိုက်
ပါ၊ အခု ကျွန်မ အသစ်ပြန်ပြောပါမယ်...”

သူမ စကားဖြတ်ပြီး စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားဆင်ပုံ
ရသည်။ သူလည်းသိပ်မထူး၊ ချစ်တာသေချာပြီး မဖြစ်နိုင်တာသေချာ
နေသောဘဝအတွက် ဆောက်တည်ရ ခက်ခဲမှုကို.. နားလည်နိုင်
အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

ခင်မြတ်နိုး ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်၊ ခင်မြတ်နိုးက ဘယ်
လိုမိန်းမမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူ
မဟုတ်လား။

“ကျွန်မ... ရှင့်ကို ချစ်တယ်မောင်၊ အခုကစပြီး အသစ်ခွင့်

ထုံး ချစ်ချင်းမျိုးနဲ့ချစ်ဖို့ ကျွန်မကြိုးစားပါ့မယ်။ မောင့်ရပ်တည်မှု နိပါတယ်။ တစ်သက်လုံးချစ်ပြီး တစ်သက်လုံး ထောင်ဝင်စာ လိုက် တွေ့နေရမယ့်မိန်းမ မဖြစ်စေရတော့ဘူး မောင်ရယ်။

ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ အညှို့အမည်းစွဲနေတဲ့ အာယာတ တွေ မဖြူစင်တဲ့မာန်မာနတွေအားလုံး မောင့်ရှေ့မှာ ပုံချလိုက်ပါ့မယ် မောင်စိတ်ကြိုက် နင်းချေပစ်လိုက်ပါ။ ဒါဟာ... ကျွန်မစိတ်ရင်းနဲ့ ပြောတာပါ။ မောင့်ကိုချစ်တယ်... မောင်နဲ့လက်ထပ်မယ်... မောင့် စိတ်ကြိုက် ဖြူစင်တဲ့ဘဝကို တည်ဆောက်ကြမယ် နော်... မောင်”

“ကောင်းပြီလေ ဒါမြတ်နိုးဆီက ကျွန်တော်ကြားချင်နေတဲ့ စကားပါ။ အခုတော့ အဆောင်ခဏ ပြန်ရဦးမယ်၊ ဪ... ခုမှ သတိရတယ်... ဒီနေ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ပြောထားတဲ့ ကိစ္စလေးရှိနေတယ်ဗျ... ”

“ဟုတ်လား မောင်၊ ခဏလေးပဲစောင့်လေ... လာ”

“ကျွန်တော်ဒီမှာပဲ... ထိုင်စောင့်တော့မယ်... ”

“ပြီးရော... အောက်မဆင်းနဲ့ဦးနော် လိမ့်ကျမယ်... ”

ပြောပြီး သွက်လက်စွာထွက်သွားသော သူမ၏ အရိပ် သဏ္ဌာန်လေးကို မှန်းဆလှမ်းကြည့်ကာ မြတ်မင်းပြုံးပါသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း မျှဲခဲ့ထားရမှုအားလုံး ကျေပျက်ကာ ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွားသည်။

ထိုစဉ်... လှေကားအတိုင်းတက်လာသော ခြေသံတွေ ကြောင့် ဘေးနံရံဆီလှမ်းစမ်းကာ ရွှေယူပြီးလမ်းဖယ်ပေးလိုက်

သည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေလည်းဆိုတာတော့ သူမသိ၊ ခြေသံတွေ နှင့် အရိပ်တွေကို ခန့်မှန်းရသလိုလောက် လူလေးငါးယောက်လောက် ရှိလိမ့်မည်။ ခြေသံတွေအားလုံး သူမ အခန်းရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။

“မခင်မြတ်နိုး... ရှိလား... ”

“ရှင်... ”

“ဪ... အဆင်သင့်လိုက်တာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော် တို့နဲ့ စခန်းကိုခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါဗျာ... ”

“အို... ကျွန်မက... ဘာကိစ္စလိုက်ရမှာလဲ... ”

“ငြင်းဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ မခင်မြတ်နိုး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဖမ်း ဝရမ်းပါပါတယ်၊ ခင်ဗျားတပည့် မေလဝန်းနဲ့ သူ့အဖော်နှစ်ယောက် ကိုလည်း မနေ့ညကဖမ်းလိုက်ပါပြီ၊ လိမ်လည်မှု ဆယ့်ရှစ်မှုနဲ့ ရဲက အလိုရှိနေတာကို မခင်မြတ်နိုးကိုယ်တိုင်သိမှာပါ၊ အေးအေးဆေး ဆေးလိုက်ခဲ့ပြီး ကူညီပါ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဥပဒေနဲ့အညီ ဆောင် ရွက်ပေးမှာပါ... ”

မြတ်မင်းနားထောင်ရင်းကနဲရဲကို ကျောမှီလျက်နှင့် ခွေယိုင် ကျသွားသည်။ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကြားသိနေ ရသော်လည်း... ဒီလို ကြမ္မာဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရဖို့လည်း ယုံကြည်ပြီး သားဖြစ်နေသည်။

“သူက... ဘယ်သူလဲဗျ... ”

“ကျွန်... ကျွန်မ... မိတ်ဆွေပါ ရင်းနှီးတာလည်း မကြာ သေးလို့ ဒီပြဿနာတွေနဲ့ဘယ်လိုမှမပတ်သက်တဲ့သူပါ၊ ကျွန်မအမှု

အတွက် ကျွန်မတာဝန်ယူပါမယ်၊ တစ်ခုတော့ကူညီပါ။ သူက မျက်လုံး အားနည်းတဲ့သူပါရှင်... သူ့ကို သူ့အဆောင်ရောက်အောင် လိုက် ပို့ပေးကြပါ... ”

“အာ... ရပါတယ်ဗျာ... ကူညီရမှာပေါ့... ”

သူမကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ကြပြီထင်ပါသည်။ မောင်းအိ နူးညံ့လှသော သူမ၏လက်ကောက်ဝတ်နေရာမှာ... အေးစက်မာ ကျောသောအရာတစ်ခုကို သူစမ်းသပ်မိသွားသည်။

“မောင်... မောင်အရမ်းဝမ်းနည်းသွားလားဟင်... ”

သူဆွံ့အကြေကွဲနေသည့်ကြားက ကြိုးစားပြီး ပြုံးပြရင်း...

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ဖြူစင်တဲ့ဘဝကို တ ကယ်ရလာတော့မှာဗျာ... သိလား... ဒီအပြစ်တွေ ဆေးကြောပြီး ရင်လေ”

“အားနာလိုက်တာ မောင်ရယ်... ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရုပ်ရှင်တွေ ထဲကလောက် လွမ်းခွင့်မပေး။

ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ကတွဲခေါ်ပြီး သူမကိုတော့ ဘယ် သူခေါ်သွားမှန်းမသိပါချေ။ နောက်ဆုံးအချိန်လေး... နှစ်ယောက် တစ်တွဲထားပေးလျှင် အဘယ်မျှကောင်းလိုက်မလဲ၊ ခုတော့... တစ် ယောက်တစ်ကွဲ...။ ကျွန်တော့်အတွက် ရပ်ကွက်လူကြီးများက အငှားကားတစ်စီး စီစဉ်ပေး၍ အဆောင်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟ... မြတ်မင်း... မင်း ဘယ်မှာသွားအိပ်နေတာလဲ”

ကိုစိုင်းအသံမှန်းသိသော်လည်း သူ ပြုံးရုံပြုံးကာ... သူ့ အခန်းဆီမှန်း၍ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို နို့တီမှာသွားတယ်ကွ၊ ဇွဲကစောင့် မယ်တဲ့... ”

ဒါက... ကိုစောအသံဖြစ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းထဲဝင်ပြီး အခန်းတံခါးပြန်ပိတ်ကာ ချက် ချသည်။ လောလောဆယ် သူ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင်။

ခုတင်ရှိရာ လျှောက်သွားပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချကာ မှက် လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်စောင့်မယ်... မြတ်နိုးရာ... တစ်သက်လုံး ထောင်ဝင်စာ တွေစရာမလိုဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီပဲ။

အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ကိုစိုင်းနှင့်ကိုစောတို့ရပ်ကာ စဉ်းစား ကြသည်။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲဗျာ လမ်းလျှောက်လာတာလဲ ဝါးတားတားနဲ့... ”

“ဪ... ဝါးကြီးပါဆိုမှဗျာ... ”

